

Giới thiệu Hách Vương Gia

Hách Vương Gia của tác giả Trầm Thanh là câu chuyện tình xoay quanh cuộc sống của hán tử từ khi sinh ra và những lời đồn về Bạch Hồ chuyển thế...

Đó là hán sao ? Một tên mỹ nam vô cùng đẹp trai và tài giỏi như là thần tiên giáng xuống đến nỗi hoàng đế cũng rất muốn truyền lại ngôi vị cho hán. Cuộc sống của hán cũng khá như tiên tử khi được mọi người biết đến như là một thiên tài thiên bẩm..

Thế mà nàng lại dám không quan tâm đến hán sao ? Tự hay hán có thể bóp chết nàng nhưng có lẽ hán đã thâm thương trộm nhớ người ấy rồi, liệu câu chuyện giữa hai người sẽ ra sao ?!!

Bạn đang đọc truyện *Hách Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Có một quán trà thật to tọa lạc trong một ngõ nhỏ ở kinh thành, nhưng quy mô kỳ thực cũng không lớn lắm, ngày thường khách cũng không nhiều, chỉ là có vài vị khách quen thích chỗ yên lặng này trong chốn kinh thành náo nhiệt, vừa có thể nghe ngóng một chút tin tức, lại uống một hai chén trà nóng, nghỉ ngơi một chút rồi đi, xem như tranh thủ lúc rảnh rỗi.

Nhưng đã nhiều ngày nay, quán trà khác hẳn với ngày thường là kín người hết chỗ. Chủ quán cười đến toe toét, nhưng cũng có người cười không nổi.

Hậu trường, Tiêu Tiểu Tiêu nhìn gương đồng rồi sờ sờ bộ râu dính chặt trên mặt mình, lại thuận tay sờ sờ ngực bằng phẳng cùng trường bào trên người, có chút không yên lòng nhìn người phía sau.

“Dư tỷ tỷ, luôn phiền người hỗ trợ, thực ngại.” Tiêu Tiểu Tiêu chân thành đối với Dư Thiển Nhi nói.

Dư Thiển Nhi cầm tỷ bà trong tay hé miệng cười “Đây là việc nhỏ, ta chỉ giúp người đàn tỷ bà, người kể chuyện nhiều, khách tự nhiên nhiều lên, ngân lượng thường cho ta cũng nhiều, như vậy cũng là ta giúp chính mình.”

Tiêu Tiểu Tiêu sửa lại yết hầu, mở miệng ra lại là âm trầm thấp như tiểu lão nhân “Lão phu cảm ơn cô nương, đợi chút lên sân khấu, còn phải nhờ cô nương giúp.”

Tiêu Tiểu Tiêu động tác khoa trương, chọc Dư Thiển Nhi che miệng cười lớn. Tuy nhiên người ngoài lại nhìn không ra, kẻ mặc trường bào, đầu đội khoan mạo, một lão nhân gầy trên mặt còn có râu thật ra lại là con gái.

Hai người cười đến vui vẻ, ông chủ của quán trà tiến vào thăm dò. “Tiêu sư phụ, chuẩn bị tốt rồi sao? Bên ngoài khách đã ngồi đầy.”

Tiêu Tiểu Tiêu nghe vậy thu lại nét cười, nhũn đôi chân mày. “Ông chủ, kẻ xong hôm nay, lão phu sẽ cáo từ.”

“Cáo từ?” Chủ quán mặt không hiểu.

Dư Thiển Nhi nghe vậy lại là phốc xích cười, Tiêu Tiểu Tiêu mặt không dấu vết liếc mắt trừng nàng một cái.

“Câu chuyện của lão phu chắc là nói không đủ phần khích, không cần mặt dày làm khó ngại.” Tiêu Tiểu Tiêu làm bộ đáng trầm tư.

“Làm sao có thể? Quán chúng ta làm ăn chưa từng tốt vậy, đã nhiều ngày nay mọi người đều là vì muốn nghe ngài kể chuyện mới tới đây, nay bỗng nhiên dừng, làm sao được?” Chủ quán khó có được lúc thu bạc dễ như vậy, thế nào cũng không buông tha cơ hội cực tốt này.

Lúc trước khách nhân đến uống trà chỉ thu mấy văn tiền, nhưng hiện tại đến quán uống trà nghe kể chuyện thì tiền nước nôi mỗi người tiêu tốn cũng trên dưới một hai (lượng) bạc, mà phòng luôn chật ních người, nhìn đâu cũng thấy bạc, chủ quán mỗi ngày cười đến vui vẻ!

“Bởi vì ta nghe nói nơi khác đều cấp sư phụ năm phần tiền nước nôi, ngài chắc cảm thấy ta nói không tốt, diễn xuất không đủ phần khích, mới cho ta ba phần, nên ta nghĩ vẫn là không cần lại liên lụy ngài.” Tiêu Tiểu Tiêu vừa nói còn thở dài, tỏ vẻ buồn bực.

Sư phụ kể chuyện kết hợp cùng trà lâu cũng có nhiều phương thức khác nhau, có loại nhận tiền cố định, có loại cùng chủ quán thương lượng. Theo giá thị trường từng người kể chuyện, theo ba phần đến năm phần đều có, thậm chí có người kể chuyện chạm vào lòng bàn tay có thể lấy đến bảy phần, chủ quán chỉ giữ ba phần.

Tiêu Tiểu Tiêu lúc đầu đến này quán trà này thuộc loại tự tiến cử, lão bản quán trà thấy nàng không có danh gì, nhưng bởi vì Tiêu lão tiên sinh bình thường kể chuyện trong tiệm bị bệnh, quán trà rất quanh què, mới miễn cưỡng đáp ứng. Cho nên ngay từ đầu tiền lương cũng là chỉ cấp chút ít mấy văn tiền, nhưng mà khách nhân gia tăng, chủ quán không thể không đổi thành phần chia ba bảy, để tránh lão sư phụ này bị quán trà nhà khác mời đi.

Nhưng trước mắt xem ra chia ba bảy phần cũng không thể thỏa mãn Tiêu lão sư phụ nha!

“Lão sư phụ chính là đối với phương thức phân chia ba bảy không vừa lòng nên muốn đi sao? Kỳ thực ta cũng có chỗ khó xử, đã nhiều ngày tiền nước nô thu tuy nhiều, nhưng quán dùng đều là loại trà tốt, bởi vì buôn bán nhỏ mà khách đến ngày càng nhiều, ngay cả nhóm đại gia nhiều tiền cũng tới, chúng ta cũng không thể cho người ta uống trà quá kém. ....” Lão bản còn muốn hát thêm vài bi khúc, xem có thể hay không tránh màn cò kè mặc cả này.

Nhưng Tiêu Tiểu Tiểu cũng không phải chưa thấy qua cảnh đời, nàng mặt mày chột tất, thân thủ đánh gãy lão bản đang còn kể lể, “Lão phu tuy rằng là ở đây thảo luận với thân phận kẻ dưới, nhưng tốt xấu gì cũng là người đọc sách. Vốn dĩ không muốn làm cho ngoài thân lấy dính tục khí cùng ngài cò kè mặc cả, nhưng những chủ quán khác luôn tới cửa quấy rầy, lão phu cũng cảm thấy quấy nhiễu. ....”

Chủ quán nghe vậy, tròn mắt trừng thẳng, xương cốt cũng dựng lên. “Này. .... Tiêu sư phụ vạn vạn không thể đi quán trà khác nha! Khách nhân đều có thói quen, dấu sao người cũng là thân thích của Tiêu tiên sinh, chúng ta cũng coi như hữu duyên, trước người, Tiêu tiên sinh đã ở nơi này kể chuyện thật nhiều năm, duyên phận bậc này ta cũng không thể tùy tiện chặt đứt.”

Tiêu Tiểu Tiểu nghe xong thiếu chút mất trợn trắng. Lão chủ quán này cũng biết nói dối như thật, cha nàng Tiêu Sĩ Lăng tại quán trà này kể chuyện bao nhiêu năm nay, chính là lão chủ quán keo kiệt này cấp tiền lương, làm cho cha con bọn họ cả hai đôi muốn chết, mấy ngày gần đây cha lại bệnh, nàng mới phát hiện trong nhà ngay cả ngân lượng xem bệnh cũng không có.

Nên nàng mượn chút ngân lượng của hàng xóm, trước tìm đại phu đến thay cha xem bệnh. Nhưng đại phu nói cha thân mình không tốt, thuốc này không dùng được, làm cho trong lòng nàng rất nặng nề. Cho nên kết quả là, nàng chỉ có thể nghĩ biện pháp xuất môn kiếm tiền.

“Ai, vậy còn có thể làm sao bây giờ? Chủ quán khác luôn quấy rầy lấy ta, lão phu cũng thực khó xử.” Tiêu Tiểu Tiểu thở dài lại lắc đầu, xoay người đi đến đài phía trước.

Chủ quán kéo lấy tay áo nàng “Hảo, một câu, liền chia năm năm, ngày mai bắt đầu. Tiêu sư phụ sau này mỗi ngày đến nơi này kể chuyện, không thể đi khác quán trà khác, như vậy được chứ?”

Dù nói thật hay nói giỡn, Tiêu lão sư phụ này chính là nguồn lợi, hần làm sao có thể để cho quán trà khác cùng chia sẻ chứ.

Tiêu Tiểu Tiểu do dự quay đầu nhìn lão, một mặt khó xử dùng một chút, sau đó ở thời điểm lão thiếu chút muốn thở không nổi, mới chậm rãi gật đầu.

“Ha ha, liền định như vậy, liền định như vậy rồi!” Lão chủ quán tươi cười rạng rỡ, dường như nhìn đến bạc đầy trời tiếp tục hướng trên người hần vỗ vỗ, thật sự là rất khoái hoạt nha!

“Lão phu lên sân khấu trước, ông chủ.” Tiêu Tiểu Tiểu liếm tay áo xoay người, hướng Dur Thiên Nhi bên cạnh trừng mắt nhìn, làm hại nàng thiếu chút lại phớt xich cười ra tiếng.

So với vị tiên sinh kể chuyện Tiêu Sĩ Lăng thật thà, Tiêu Tiểu Tiểu lại là một cô nương tinh quái, đến ngay cả thân nữ nhi như Dur Thiên Nhi đều nhận không được cũng thích nàng. Tiểu Tiểu có năng lực làm cho người ta thoải mái, sau khi biết nàng, Dur Thiên Nhi thường bị nàng làm cho cười đến thực sự vui vẻ, một ngày trôi qua so với bình thường mau hơn. Cho nên Dur Thiên Nhi muốn giúp Tiêu Tiểu, khi nàng kể chuyện thì đàn tỳ bà ở bên xây dựng không khí cho câu chuyện, thật sự tình nguyện giúp.

Hai người vừa lên đài, những người đã tụ tập trong quán trà nhất thời vang lên một trận vỗ tay. Dur Thiên Nhi ngồi vào chỗ của mình, bắt đầu so dây tỳ bà, tiết tấu chặt chẽ, tiếng nhạc tỏ rõ câu chuyện sắp tiến vào cao trào, làm tâm mọi người đều buộc chặt. Người người ánh mắt nhìn chằm chằm trên đài, ngay cả hô hấp đều ngai lớn tiếng.

Tiếng nhạc chột tất, Tiêu Tiểu Tiểu vỗ thước trong tay. “Hôm qua nói đến đoạn con khỉ này bị nhốt ở ngũ hành sơn, trải qua năm trăm năm không được. ....”

“Không đúng, không đúng! Ngày hôm qua nói không phải thế này, sư phụ hồ đồ?” Mọi người bắt đầu lên tiếng kháng nghị.

“Ngày hôm qua kể là câu chuyện của vương gia, cũng không phải cái này. Chuyện này chúng ta đều đã nghe qua, không muốn nghe lại!” Mọi người lại là một trận đánh trống reo hò.

Tiêu Tiểu Tiểu nhìn quần chúng, lén lút thở dài. Nàng hoàn toàn không thể hiểu được, chuyện đồn của Bình quận vương dễ nghe như vậy sao? Mọi người quả thực trăm nghe không ngấy, còn cứng rắn muốn nàng biên chuyện. Nàng thà rằng nói chút việc trung hiếu tiết nghĩa, hoặc là truyền kỳ quý quái đều tốt hơn, hoàn toàn không cảm thấy kể chuyện người còn sống có cái gì thú vị.

Ánh mắt của nàng đảo qua đám người, bắt gặp một nam tử cao ngất, tâm trí bừng tỉnh như bị đụng phải, một trận hồi hộp, cảm giác xa lạ này khiến nàng kinh ngạc, ánh mắt lại không dời đi được.

Nam nhân ngồi ở bàn sau cùng, phe phẩy quạt trong tay rồi xếp lại, chén trà trên bàn ngay cả chạm vào cũng chưa chạm, vẻ mặt đạm mạc, chính là mặt lạnh xem xét hết thấy.

Cho dù khoảng cách cách xa như vậy, Tiêu Tiểu Tiểu vẫn tinh tường nhận thấy bộ dạng của hần thập phần xuất sắc, tuấn mỹ, khí chất có chút lạnh nhạt, thân hình cao ngất, trên người không có trang sức gì, nhưng chất liệu, vải dệt đều là thượng đẳng, nam nhân này hẳn là xuất thân bất phàm.

Người như hần làm sao có thể đến quán trà nhỏ này?

Tiêu Tiểu Tiểu còn đang suy nghĩ câu chuyện trên người hắn, nhưng mọi người đánh trống reo hò thanh đã thanh thanh thúc giục, nàng thở dài, tiếp tục nói đến câu chuyện mọi người yêu thích –

“Ngày ấy kể đến đoạn vương gia này đến đông bắc đốc quân, chủ soái Lí Uy Khang đối vị này do tiên hoàng tiến cử tràn ngập bất mãn, nếu không phải Bình quận vương đối nghịch, hẳn sớm nhân cơ hội chiến tranh mà kiểm ngân lượng. Hiện thời hoàng thượng phái Bình quận vương đến đốc quân, quả thực là làm hỏng kế hoạch của hắn. Mấy ngày này, thừa dịp hai quân án binh bất động không đánh nhau, Lí Uy Khang đề nghị đi săn thú, có lẽ là do đông bắc quá mức hoang vắng đến nhàm chán, vương gia thế nhưng lại đáp ứng rồi. ....”

Lực chú ý mọi người đều tập trung trên người Tiêu Tiểu Tiểu đang kể chuyện, nhưng tâm tư của nàng lại tập trung trên người nam tử xa lạ kia.

Nói đến nơi này, ánh mắt của nàng lại nhìn nam nhân kia, chợt thấy đáy mắt hắn hiện lên một chút thần sắc cười nhạo. Ngay tại thời điểm nàng kinh ngạc muốn nhìn rõ ràng, ánh mắt của hắn lại rời đi, dường như cái liếc mắt vừa rồi chỉ là ảo giác của nàng.

“Một ngày sau, giữa trưa, Lí Uy Khang dẫn vương gia đến trong rừng cây săn thú, hôm đó khí trời có chút oi bức, cỏ đều khô vàng. Rừng cây an tĩnh vô cùng, dọc theo đường đi chỉ nghe tiếng vó ngựa dậm nát cỏ khô. Lí Uy Khang lại không biết vì sao, dặt giọng nói chuyện — nghe nói vùng này có rất nhiều lợn rừng, vương gia, hôm nay phải dựa vào công phu vương gia. ....” Tiêu Tiểu Tiểu theo nhân vật thay đổi, không ngừng mà biến hóa tiếng nói, còn nói lại diễn. “Kỳ thực chỗ này không phải nơi heo rừng thường lui tới, ngược lại là chốn mãnh hổ thường xuất hiện, dân bản xứ còn không có người dám bén mảng đến chỗ này. ....”

Nói đến đây, mọi người không hẹn mà cùng cùng kêu lên khẩu khí bàn luận

“Ta biết ngay Lí Uy Khang không phải là người tốt!” Trong đám người nghe có đại hán nhin không được lắm mồm nói.

“Ngươi cảm miệng, lão Chu! Chúng ta muốn nghe sư phụ nói.” Bên cạnh bằng hữu vỗ kia đại hán một cái.

Tiêu Tiểu Tiểu thỏa mãn xem mọi người phản ứng, ánh mắt lại đảo đến trên người nam tử kia, trên mặt của hắn vẫn như cũ nhìn không ra cảm xúc gì. Nàng khẽ nhủ mảy, nhin không được càng ra sức kể xong câu chuyện, muốn nhìn hắn xuất hiện một chút phản ứng.

“Quả nhiên, mới tiến rừng cây không bao lâu, bỗng nhiên nghe từng đợt tiếng hô kỳ quái, tiếng hô kia vừa trầm thấp lại dọa người, từng trận đều lay động mặt đất. Thời gian trôi qua, binh lính bắt đầu tháo chạy, trong miệng la hét “Hô tới! Con hổ ăn thịt người xuất hiện!” Bình quận vương mới vừa quay đầu, đám tùy tùng trốn trốn, lùi lùi, mà Lí Uy Khang kia sớm không còn thân ảnh. Bình quận vương trong lòng mới hiểu ra — thảm, trúng kế rồi. Chỉ có hai cái đại hán cao lớn đứng thấy con hổ cứ như vậy theo bụi cỏ vừa chạy ra, đối với hắn ngân ngân khàn giọng gào thét.”

“Oa a —” Mọi người sợ hãi than lại nín thở.

Tiêu Tiểu Tiểu bắt đầu nước miếng tung bay kể rõ này con hổ có bao nhiêu đáng sợ, tình huống có bao nhiêu nguy cấp, cuối cùng vị vương gia này thiếu chút bị ăn vào trong bụng như thế nào xuất hiện nguyên thần, Bạch Hổ chuyển thể Bình quận vương như thế nào tránh thoát một kiếp này. Nhưng mà khi nàng đang miêu tả đặc sắc, lại bất gặp vẻ mặt người nọ khinh khi, thiếu chút kể không được.

Tiêu Tiểu Tiểu thế nàng thực sự thấy người nọ hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt khinh miệt liếc nhìn nàng một cái, sau đó đứng dậy, trước khi rời đi còn không quên cho nàng ánh nhìn cảnh cáo, hại nàng nhất thời cảm thấy bị con hổ nuốt ăn không phải Bình quận vương kia, mà là nàng Tiêu Tiểu Tiểu.

“Thế nào không nói?”

“Đúng vậy, sau đó đâu?”

“Vương gia nguyên thần xuất hiện, hiện ra Bạch Hổ thân hình, sau đó thì sao?”

Tiêu Tiểu Tiểu bị mọi người thúc giục, cảm thấy một cổ xúc động muốn đuổi theo người nọ, hỏi một chút ý tứ cái tiếng hừ lạnh của hắn. Đối mặt vẻ khinh miệt của người xa lạ kia nàng lại thấy trong lòng có vài phần không yên.

“Muốn biết tình hình cụ thể thế nào, mời đợi lần sau tới liền rõ.” Tiêu Tiểu Tiểu thu lại cây quạt trong tay, hướng mọi người cúi chào, không để ý mọi người giữ lại, tiến vào hậu trường.

Khách nhân bên ngoài vẫn như cũ thảo luận kịch liệt, Dư Thiển Nhi còn tiếp tục đàn tỳ bà, làm cho không khí tiếp tục thân thiện. Nhưng trở lại hậu trường Tiêu Tiểu Tiểu cảm thấy không bình tĩnh được, trong mắt lại nhìn thấy đôi mắt lạnh lẽo cùng môi mỏng kia cười lạnh.

“Đừng nghĩ! Thế nhân trăm thái, quân hắn làm chi để mất hứng? Ta có bạc thì tốt rồi!” Nàng thu thập mấy quyển sách bày biện ở phía sau đài, chuẩn bị chạy nhanh về nhà giúp cha mua thuốc.

Nhưng nàng mới ôm sách đứng dậy, một đại hán đi đến.

“Ngươi là người nào? Đi nhầm địa phương nha, đây là hậu trường, tạp vụ không cho vào.” Tiêu Tiểu Tiểu mở miệng nói.

“Ngươi là lão nhân vừa mới kể chuyện?” Đại hán thô thanh hỏi.

“Phải thì thế nào?” Tiêu Tiểu Tiểu không vui nhủ mảy, ưỡn ngực hỏi.

Ai ngờ đến đối phương một tiếng cũng trả lời, tay giờ lên liền hướng cái gáy nàng bỏ tới.

“A!” Một khắc trước khi Tiêu Tiểu Tiêu mất ý thức chợt nghĩ, tiền công hôm nay còn chưa có cùng lão chủ quán tính đâu, thực đáng chết nha!

Khi Tiêu Tiểu Tiêu tỉnh lại cảm giác đầu tiên là đau.

Nàng cố gắng mở mí mắt nặng nề ra, cảm giác đầu mình thật nặng, bả vai thật cứng, tay cùng thân thể đều không thể cử động. Nàng liếc nhìn thanh tỉnh lại, biết rõ ràng là có chuyện, nhưng đầu óc mơ màng, thần trí có chút tan rã.

Nàng mở mắt lập tức lại nhắm lại, cảm thấy chính mình giống như đang nằm mơ. Bởi vì nàng thể nhưng lại nhìn thấy nam tử ở quán trà kia, vẫn là quần áo như cũ, tuấn nhã đẹp mắt, bất động là vẻ mặt hân lúc trước lãnh đạm, giờ phút này không chút nào che giấu ý cười.

“Ha ha, hóa ra ngươi cũng sẽ cười.” Nàng hàm hồ nhỏ giọng lầm bầm, bởi vì tay không cách nào nhúc nhích, nàng càng cảm thấy chính mình đang nằm mơ.

Chính là nàng không biết khi mình ngây ngô cười, đã làm cho vẻ mặt đối phương chuyển từ đắc ý sang dở khóc dở cười.

Phàn Ngưỡng Cực tức giận nhàu mày, đối với biểu hiện của tiểu lão đầu này cực kỳ không vừa lòng. Muốn thấy lão thống khổ, muốn nghe lão cầu xin tha thứ, muốn cho lão hối hận vì chính mình can rờ, nhưng lão lại hướng về phía hân cười đến ngốc là cái ý gì?

“Nước, hắt cho lão tỉnh.” Phàn Ngưỡng Cực hạ lệnh, đại hán bên cạnh đứng lập tức cầm lấy thùng nước hướng trên người Tiêu Tiểu Tiêu hắt xuống.

“Ắt xì!” Nàng đánh cái hắt xì sau mở mắt ra, liếc mắt một cái liền thấy đại hán kia bắt cóc nàng “Ngươi, ngươi, ngươi! Chính là ngươi ám toán ta, tên đáng giận, nói, ngươi vì sao làm như vậy”. Nàng không chút khách khí bắt đầu há mồm ồm ồm. Hoàn hảo nàng phản ứng mau, vừa tỉnh lại lập tức thay đổi thành giọng lão nhân, hẳn là không bị phát hiện nàng là cô nương đi?

Nhưng đại hán này không mở miệng, chính là quay đầu nhìn về phía nam tử đứng ở bên cạnh. Chỉ thấy nam tử kia gật đầu, đại hán liền khom mình hành lễ lui về phía sau ra khỏi phòng.

“Ngươi! Ngươi là cái kia.....” Tiêu Tiểu Tiêu này uốn éo nhúc nhích người mới phát hiện chính mình bị trói. Chính xác mà nói, nàng là bị đặt ở cạnh tường, mỗi bên một bàn tay, nàng giống như gà con chỉ đợi nướng bị nhốt ở trên tường, “Ngươi là người nào? Nơi này có vương pháp, sao có thể tùy tiện bắt người, còn trói ta. Mau thả ta ra!”

Xem tình thế này, hiển nhiên là chẳng phải chuyện tốt lành gì!

Nàng nhìn chung quanh căn phòng, nơi này trống rỗng cái gì cũng đều không có, nhưng trên tường lại treo thật nhiều roi, thoạt nhìn thực dọa người.

“Vương pháp?” Phàn Ngưỡng Cực cười lạnh. “Vương pháp là để ngươi tự ý biên chuyện, bịa đặt sinh sự sao?”

Lúc Bình quận vương sinh ra thì trên trời có hiện tượng dị thường, người ta nói rằng đó là do Bạch Hổ chuyển thế, tuấn mỹ vô trù, thiên phú dị bẩm, hoàng thượng muốn truyền đế vị, Bình quận vương lấy thân có bệnh không tiện nói ra từ chối, kỳ thực là vì hắn có đoạn tụ chi phích.....

Phàn Ngưỡng Cực nhớ tới mấy ngày trước nghe hạ nhân truyền lại nội dung, giữa trán gân xanh liền nhin không được ầm ầm nhảy lên. Đoạn tụ chi phích? Tiểu lão đầu này thật lớn mật! Dám tạo thị phi cho hắn, đồn đại vô căn cứ.

“Ta tại nơi nào bịa đặt sinh sự? Vị này, không biết xưng hô thế nào?” Tiêu Tiểu Tiêu thấy tình huống không đúng, rất nhanh đứng thẳng thân mình, tinh thần tốt lên.

Đầu tiên, nàng phải làm rõ đối phương vì sao tìm nàng.

Phàn Ngưỡng Cực hừ lạnh một tiếng “Ngươi hư cấu ta nhiều như vậy, thế nào lại không nhận ra được ta?”

“Hư cấu ngươi nhiều như vậy.....” Khẩu khí nàng ngập ngừng. Kể chuyện mặc dù có hư cấu, phần lớn cũng là hư cấu chuyện cổ nhân, mà nàng gần đây chỉ hư cấu một chuyện duy nhất, cũng là đề tài được chào đón nhất, chính là Bình quận vương. “Ngươi..... Ngươi họ Phàn?” Nói xong cười gượng hai tiếng.

“Đúng thế.” Phàn Ngưỡng Cực xem sắc mặt của nàng trở nên ừ ừ, lập tức cảm thấy tâm tình tốt lên.

Tiêu Tiểu Tiêu cảm thấy trời sắp xuống hẳn cũng không sai biệt lắm. Hóa ra nàng bị Bình quận vương bắt! Sớm biết là hắn, hôm nay có bị đánh chết nàng cũng không nên kể câu chuyện này.

“Ha ha, vương gia, tiểu nhân không biết là vương gia, thất lễ. Không bằng vương gia trước thả tiểu nhân ra, tiểu nhân sẽ hảo hảo cùng vương gia giải thích chân tướng một chút.” Nàng lại cười gượng hai tiếng, cố gắng giữ nụ cười ở trên mặt lấy lòng.

Chỉ thấy Phàn Ngưỡng Cực nhướng một bên mi, môi khẽ nhếch, cười như không cười, thần thái hoàn toàn không có ý tốt.

Ngay tại thời điểm Tiêu Tiểu Tiêu cảm thấy hắn có lẽ vĩnh viễn cũng sẽ không thả nàng, Phàn Ngưỡng Cực phẩy một cái, trong nháy mắt dây thừng ché

trụ nằng hai tay liền bị chặt đứt.

“A!” Bởi vì không hề chuẩn bị, nằng cả người nằm sấp ngã xuống đất, thiếu chút nữa thành tướng chó ăn phân.

Nằng ba chân bốn cẳng bò dậy, da mặt bởi vì khốn quẫn mà hơi đỏ lên.

Phàn Ngưỡng Cực nhìn khuôn mặt Tiêu Tiểu Tiêu có một mặt thần thái kiêu my, hẳn có chút xuất thần. Khur, hẳn hẳn bị lão nhân thần trí không rõ này chọc tức, nếu không làm sao có thể cảm thấy trên mặt một cái lão nhân lại có dáng vẻ của con gái?

“Ngươi chọn đi, muốn chết ở quan phủ, hay là chết ở quận vương phủ.” Phàn Ngưỡng Cực mặt lạnh cúi đầu nhìn Tiêu Tiểu Tiêu, phát hiện này tiểu lão đầu cái đầu thật đúng là nhỏ.

“Đều không cần!” Tiêu Tiểu Tiêu lui về sau, cả người dán vào vách tường đứng. “Ngươi. .... Vương gia hẳn là người đọc sách, vương gia tôn quý như vậy, không đáng vì tiểu nhân làm tổn hại thanh danh, ở vương phủ động hình là phạm vào phong thái thiện lương. ....”

“Vậy ta liền đưa ngươi tới quan phủ, tin tưởng quan phủ sẽ cho ta một kết cuộc vừa lòng.” Hắn cười không cười nói, như đang cùng lão thương lượng tốt lắm.

Nói thực ra, tâm tình hắn quả thật rất tốt. Xem sắc mặt đối phương sợ hãi nhưng lại biến hóa cực nhanh kia, nhìn không được cảm thấy tiểu lão đầu này quả thật là một nhân tài kể chuyện, trong thời gian ngắn từ cười lấy lòng, về mặt sợ hãi đến tính kế bỏ chạy, so với xem diễn còn đặc sắc hơn!

“A, kia cũng không tốt. Cứ như vậy danh dự của vương gia chẳng phải bị hủy sao? Danh dự của tiểu nhân không sao, nhưng vương gia ngài là hoàng thân quốc thích tôn quý, làm sao có thể bị tổn thất như vậy.” Tiêu Tiểu Tiêu cố gắng muốn thuyết phục hắn, đánh mất ý định đưa nằng đến quan phủ.

Nếu bị đưa đến quan phủ, nằng khẳng định là không thể còn sống về nhà. Cha nằng không thể không có người chiếu cố, cũng sẽ đi theo mất. Nằng không thể đến quan phủ!

“Danh dự” Hắn tới gần nằng. “Ngươi còn dám nói với ta hai chữ này? Ngươi phạm lỗi gì chính ngươi rõ ràng nhất!”

“Vương gia!” Tiêu Tiểu Tiêu chân tay mềm nhũn, cả người ngã ngồi.

Quận vương phủ này lớn như vậy, khi nằng bị bắt vào nói không chừng cũng chẳng ai biết, nếu nằng chết tại đây, khẳng định càng không có người biết. Hơn nữa Bình quận vương cũng là thân thích của tiên hoàng, hiện là hoàng thúc của hoàng thượng, đừng nói không có người động được hắn, cho dù tất cả mọi người biết nằng chết ở vương phủ, cũng sẽ không vì vậy mà tổn hại một cọng lông của vương gia.

Nói ngắn gọn, vận mệnh của nằng hoàn toàn bị nam tử trước mắt này nắm giữ.

“Vương gia, ngài bỏ qua cho tiểu nhân đi! Tiểu nhân làm sai rồi, tiểu nhân dập đầu van ngài!” Nằng ôm chân đối phương, níu chặt chặt không tha.

Phàn Ngưỡng Cực cau mày muốn bỏ hắn ra, lại phát hiện lão nhân này nhưng lại so với gạo nếp còn muốn dính hơn, bám lấy chân hắn không tha. “Buông tay!” Hắn khẽ quát.

“Vương gia. ....” Nằng ngẩng đầu nhìn hắn, thần thái là đáng thương hề hề, nhưng tay vẫn túm vạt áo của hắn không tha. “Tha tiểu nhân đi!”

Tươi cười trên mặt Phàn Ngưỡng Cực biến mất, về mặt tuấn mỹ kia lại lần nữa biến thành lãnh khốc. Hắn không kiên nhẫn khom người, một phen túm lấy cổ áo Tiêu Tiểu Tiêu, dự tính kéo mở, không nghĩ tới tay tìm đến ngực, lại nhận thấy một xúc cảm kỳ dị dưới tay.

Lão nhân này là nữ, con ngươi hắn nhìn chăm chăm khuôn mặt nằng, bất chợt phát hiện khoảnh khắc chính mình bị hấp dẫn vừa rồi chẳng phải là ảo giác. Thậm chí ngay cả lúc này, tình thế nằng bất lợi như vậy, nếu là người bình thường sớm đã nói không ra hơi, mà nằng vẫn không ngừng giãy dụa, tưởng dựa vào ba tác lười thuyết phục hắn, tự chính mình tìm ra một con đường sống. Đối với tính tình nằng như vậy, hắn chợt cảm thấy đặc biệt, cũng muốn xem xem nằng còn có thể nói được cái gì.

Ngực bị sờ soạng một phen, nằng đầu tiên là sửng sốt, sau đó liền liều mình từ chối đứng lên. “Buông ta ra, chẳng lẽ vương gia thực sự có đoạn tụ chi phích sao?”

Phàn Ngưỡng Cực nheo lại mắt, nhưng là mặc cho nằng giãy dụa thế nào, miệng ồn ào thế nào, tay kia chế trụ cổ áo nằng chính là không chút động đậy.

“Ngươi đang nhắc nhở ta chuyện tốt mà ngươi làm.” Tiếng nói của hắn âm trầm, nằng nhất thời đình chỉ giãy dụa.

Biểu cảm trên mặt nằng như muốn cắn đứt đầu lưỡi chính mình, tràn ngập hối hận.

Phàn Ngưỡng Cực vừa lòng với sự an tĩnh của nằng, một tay nắm cổ áo nằng, một tay cầm lấy râu của nằng, dùng lực kéo mạnh –

“Ai nha!” Nằng kêu rên lên.

Râu cằm nằng bị kéo mất một nhúm, địa phương dán râu kia thậm chí đều đỏ lên. Làm hại nước mắt nằng thiếu chút nữa chảy ra, thật sự là chết tiệt, đau lắm ah!

Phản Ngưỡng Cực sững sốt. Tiểu lão đầu này quả nhiên là nữ?

Cẩn thận xem xét ngũ quan của nàng, nếu lau đi cảm râu, còn có mặt mũi không biết là thuốc màu gì làm thành, ngũ quan của nàng quả thật vừa vặn, càng xem lại càng cảm thấy nàng có hương vị kiều mỹ, liền ngay cả thần thái nàng lúc nói chuyện, đều có cảm giác yếu ớt.

“Ngươi rót cuộc tên gọi là gì?” Hần xem cặp mắt kia nhìn hần linh hoạt, lúc này hoàn toàn xác định nàng là một cô nương.

Tiểu Tiểu Tiểu không cam nguyện im miệng, chỉ nhìn hần, sau lại hạ nhỏ giọng phun ra một câu. “Tiểu Tiểu Tiểu.” Lúc này nàng hoàn toàn lộ ra tiếng nói thanh thúy của một tiểu cô nương. Đầu đã bị biết, cần gì phải giả bộ chứ?

“Ngươi nói cái gì?” Hần nghe thế nào cũng đều cảm thấy trong miệng nàng lăm lăm ba chữ kia như là mắng người. Bất quá xem ra trước mắt, nàng rất có hương vị nữ nhân, vì sao hần ban đầu không nhìn ra?

“Ta họ Tiêu, tên Tiểu Tiểu. Tiểu Tiểu Tiểu!” Nàng hất bàn tay đang cầm lấy cổ áo nàng.

“Nho nhỏ? Là đã rất lớn.” Hần nhàn nhạt bình luận.

“Không phải hai cái lớn nhỏ tiểu, tiểu ở giữa là.....” Nàng bỗng nhiên ngậm miệng, “Quên đi, chuyện này không quan trọng.”

“Có quan trọng hay không không phải do ngươi quyết định.” Hần lạnh lùng nhắc nhở. Một câu phản bác vừa rồi làm hần bắt đầu không kiên nhẫn, bỗng nhiên cảm thấy rất có hứng cùng nàng tranh luận.

Nàng ngừng đầu nhìn hần, nghĩ đến mạng nhỏ của mình hiện nằm trong tay nam nhân này, bả vai lại suy sụp xuống dưới.

Bạn đang đọc truyện *Hách Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Tiểu Tiểu Tiểu bị nhốt ở góc tường, giống như con chuột nhỏ không thể trốn.

Phản Ngưỡng Cực không biết khi nào ngồi xuống ghế, giống như lao đầu (người coi ngục), xem nàng như con chuột nhỏ. Nàng trừng mắt hần, nhớ tới bản thân sắp phải chết, không khỏi cảm thấy xót xa.

Nguyên nàng là người yên vui, nhưng cha lại bệnh, tiền sinh hoạt của nàng từ từ tiêu hết. Lúc đó, nàng mới biết được một phần tiền quả thật có thể bức tử một hào hần, nếm đủ hết mùi vị nhân tình thế thái. Nhớ tới chính mình phải vất óc mới nghĩ ra kế này để kiếm tiền, mà sau hôm tất cả đều uổng phí. Nếu nàng không thể về nhà, cha nàng phải làm sao bây giờ? Nói không chừng sẽ bệnh chết, nói không chừng sẽ vì lo lắng cho nàng mà hôn mê.....

Nghĩ đến này, nước mắt nàng lăn chả, nức nở lên.

“Ồ.....” tiếng khóc của nàng đầy nhịp điệu, nghe có vài phần hương vị ngậm xương.

Phản Ngưỡng Cực bất khả tư nghị nheo lại mắt.

Lão nhân này..... Không, là tiểu nha đầu này lại diễn sao? Hần còn chưa có động thủ, nàng liền một phen khóc nước mắt nước mũi tèm lem. Vì khóc mà thuốc màu trên khuôn mặt nhỏ nhắn xuất hiện các dấu vết loang lổ, râu cằm thì bị hần kéo thành một nhúm, ngay cả khoan mạo trên đầu cũng sai lệch, lộ ra tóc đen của nàng.

Bộ dáng của nàng rất là chật vật, mà nhìn nàng chuyên tâm khóc lại làm cho tâm trí Phản Ngưỡng Cực xoay chuyển. Một mặt muốn thấy nàng dùng nước mắt tẩy sạch để hần có thể thấy gương mặt thật của nàng, một mặt lại cảm thấy bộ dáng này của nàng có chút đáng thương, thậm chí còn vỗ vỗ bờ vai nàng, cho nàng một chút an ủi.

Thật sự là gặp quý! Hần đem nàng buộc đến nơi này, cũng không phải là vì an ủi nàng chứ.

“Khóc đủ chưa? Ta còn chưa có bắt đầu hành hình, ngươi đã khóc rồi?” âm thanh của hần bình tĩnh, thậm chí mang theo một tia châm chọc.

“Dù sao..... Dù sao đều phải chết, ngươi quản ta..... quản ta khóc được sao?” sắc mặt nàng thay đổi một bên thô lỗ kéo tay áo, nhưng động tác này lại làm chòm râu trên môi nàng bị sai lệch, hại biểu cảm lãnh đạm của Phản Ngưỡng Cực thiếu chút nữa duy trì không được.

“Không phải vừa nãy ngươi vội vã cầu xin tha thứ, còn nói muốn chân tướng rõ ràng, hiện tại lại khóc lóc, trực tiếp chờ chết?” Hần thế nhưng có chút không vừa lòng nàng đầu hàng, vốn tưởng rằng nàng sẽ cố gắng van xin tha mạng mới đúng. Không biết tại sao, hần có chút thất vọng.

“Làm sao người hiểu được bụng úy khuất của ta. ....” Tiêu Tiểu Tiểu lau mặt, đem râu đều gỡ xuống, thậm chí còn lấy khăn ra gói râu lại, nếu có thể sống sót đi ra ngoài, nói không chừng còn dùng lại được.

“Ủy khuất?” Hân không cho là đúng trở mặt nhìn.

“Nguyên cha ta là tiên sinh kể chuyện, miễn cưỡng cũng sống được qua ngày, nhưng trước đó không lâu cha bị bệnh, ta đi mời đại phu, mới biết được nhà chúng ta rất nghèo, đành phải sang hàng xóm mượn ít bạc, cố lắm mới được hốt mấy thang thuốc. Mà rất nhanh ngay cả tiền mua thuốc cũng đều không có, ta đi vay tiền khắp nơi, nhưng căn bản là mượn không được, tìm việc làm nếu không phải tiền công rất ít, thì cũng là không có người muốn mượn ta, rốt cục cuối cùng nghĩ đến một biện pháp. ....” Nàng nói xong về mặt tự nhiên xuất hiện một tia đắc ý.

“Biện pháp gì? Giả danh lừa bịp?” Hân lập tức hắt nàng một thùng nước lạnh.

“Giả danh lừa bịp cái gì chứ? Người không biết nghề kể chuyện này cũng không tốt sao? Người kể chuyện thì nhiều mà sinh ý lại quanh quẩn, bằng không người nghĩ rằng ta và cha vì sao nghèo như vậy?” Nàng hợp tình hợp lý oán giận. “Nói đến việc này ta liền muốn giận, ngay từ đầu ta đi kể chuyện, cũng là muốn kể câu chuyện trung hiếu tiết nghĩa, tốt nhất còn có thể giáo hóa, khuyên người hướng thiện. ....”

“Người không thể bớt nói lời vô nghĩa sao? Dễ dàng có thể hư cấu một đồng, thật sự là. ....”

“Thật sự là làm câu chuyện hay hơn, đúng không?” Nàng đắc ý nở nụ cười, nhưng khi vừa chạm vào ánh mắt hân lạnh lạnh của hân, tươi cười nhất thời thu lại. “Ta. .... Dù sao, chính là do khách đến rất ít, làm ăn thực thâm, ta căn bản kiếm không được bạc. Cũng may ta trời sinh thông minh, *cùng tất biến, biến tất thông* (ý nói kiểu gì cũng xoay sở được), ta đi quán trà ngồi, nơi nơi nghe người ta nói chuyện phiếm một chút, muốn tìm ra đề tài mà mọi người cảm thấy hứng thú, sau đó ta liền phát hiện. ....”

Tâm mắt của nàng chuyển tới trên người hân, khí chất nam tử này thật sự đặc thù, mặc cho ai nhìn cũng đều muốn nhìn thêm lần nữa. Tuy rằng vẻ mặt hân lạnh lùng, nhưng khuôn mặt dễ nhìn cùng dáng người cao to phát ra khí chất mát lạnh của hân vẫn là làm cho nàng muốn nhìn mãi. Càng không nói đến những câu chuyện xưa trên người hân, mặc kệ là thật hay giả, luôn tràn ngập sắc thái truyền kỳ, cũng khó trách mọi người thích nghe.

Nàng nghe nói người ta tốn rất nhiều năm đọc sách để hiểu hết trong khi hân từ rất nhỏ liền đọc đã hiểu, tài hoa dào dạt, thiên phú dị bẩm, đây là đứa con mà tiên hoàng cực sủng, một lòng muốn đem ngôi vị hoàng đế truyền cho hân. Về sau tuy rằng không phải như thế, nhưng câu chuyện của hân chưa từng bị gián đoạn. Đến nay hân đã gần ba mươi tuổi, vẫn như trước không cưới vợ, thậm chí không có nạp thiếp, cho nên mới có chuyện bị nói là đoạn tụ.

“Phát hiện cái gì?” Hân mắt lạnh ngạo nghễ thúc giục nàng.

“Phát hiện vương gia quả thực là đại hồng nhân, mọi người đối với chuyện của vương gia vạn phần cảm thấy hứng thú. Ngày đó vừa đúng lúc ngân lượng ta mượn đều đã dùng hết, đại phu còn nói không trả tiền sẽ không hốt thuốc, ta chỉ thử biến ngựa chết thành ngựa sống (ý là làm chuyện không thể = bịa chuyện), thử nói một đoạn câu chuyện Bạch Hồ chuyển thế, ta. .... Ta còn chưa nói là vương gia, có thể mọi người đều cho rằng như vậy!” Xem hân mặt lạnh tức giận, nàng càng nói càng chột dạ.

Nàng chưa từng nghĩ tới sẽ gặp nhân vật chính trong câu chuyện mình kể. Kỳ thực kể chuyện người nào không thêm mắm thêm muối, thậm chí tự mình cải biên? Nhưng người ta đều sẽ không gặp vấn đề này, mà nàng liền gặp. Bởi vì nàng kể chuyện không phải câu chuyện người xưa, mà là truyền kỳ người sống. Phiêu lưu này thật đúng là lớn, ai ngờ đến phải dùng đầu đôi bạc chứ?

“Đổi lại nếu người là ta, nghe xong những gì người nói này giờ, thật chỉ có thể tự than thở mình gặp xui xẻo?” Hân nhàn nhạt mở miệng, nhưng ánh mắt lại tràn ngập áp bức.

“À. ....” Nàng bị ánh mắt hân dồn ép không chỗ có thể trốn, cả người đều dán trên tường rồi. “Tuy rằng khả năng không lớn, nhưng ta tốt xấu cũng muốn ôm dù chỉ nửa điểm hy vọng. Vương gia, ngài tha thứ tiểu nhân, tiểu nhân là tình thế bất đắc dĩ, chuyện trung hiếu tiết nghĩa kia không có ai muốn nghe, ta cũng không làm khó họ, không muốn thì không kể. Kỳ thực ta rất biết kể chuyện xưa, lúc nhỏ thường nghe cha ta kể chuyện, còn đọc rất nhiều kịch bản gốc, nhưng mà mọi người không muốn nghe những câu chuyện này, ta ngàn vạn lần cái không muốn bịa câu chuyện kia!”

“Chẳng lẽ người còn muốn ta phải an ủi người?” Hân buồn cười hỏi.

“A, như vậy không tốt lắm, tiểu nhân nghĩ đến một cách có thể giải quyết vấn đề, không biết vương gia có hứng thú hay không?” linh quang nàng chợt lóe, tinh thần đều tập trung lại.

Phản Ngưỡng Cực từ chối cho ý kiến. Lúc này nhìn nàng, lại cảm thấy được nha đầu kia có vài phần tư sắc, ánh mắt nàng linh hoạt, rất là động lòng người, khiến hân nhìn không được muốn ngắm lại ngắm thêm.

Nàng như bắt được cơ hội nhanh chóng mở miệng. “Chính là vương gia cho ta mượn ngân lượng, ta mua thuốc cho cha ta. Sau đó cha ta khỏe là có thể đi kể chuyện, ta sẽ không cần đi kể chuyện, tự nhiên cũng sẽ không chọc vương gia không vui. Người nói như vậy có được không?”

Nghe vậy, hai hàng lông mày Phản Ngưỡng Cực đều dựng lên.

Cô nàng này rốt cuộc là lấy đầu ra lá gan đó, bây giờ lại muốn mượn tiền hân? Bất quá “can đảm” của nàng lại kích thích hân thêm mấy phần tán thưởng với nha đầu này hứng thú rất cao.

“Ta vì sao phải làm thế? Giết người, cũng sẽ không còn người đi gieo rắc tin đồn.” Hấn nhân nhạ nói, xem nàng đối đáp thế nào.

“Ai nha, giết ta còn phải xử lý thi thể, thực phiền toái. Người đừng xem ta gầy gầy, kỳ thực ta rất nặng, muốn kéo ta, tha ta, ném ta đều mệt.” Nàng nói thật kích động, hai tay còn vung loạn xạ.

“Ta có thủ hạ, không ngại phiền toái.” Hấn nhìn nàng thân mình đơn bạc, hoài nghi nàng có mấy lượng thịt.

“Hắc hắc, đừng nói như vậy. Sát sinh là không tốt, cho ta vay tiền còn có thể làm việc thiện, sẽ có việc tốt hồi báo!” Nàng tiếp tục thuyết phục.

“Cái gì hồi báo? Bạc? Ta có. Địa vị? Ta cũng có. Vậy người nói, ta còn cần hồi báo cái gì?” Hấn không biết tại sao, thế nhưng cùng nàng tranh luận tiếp. Hay là hẳn thực sự thích bộ dáng khi nàng nói chuyện có thần thái hân hoan? Giống như trong phòng không chỉ có hai người bọn họ, cảm giác thật náo nhiệt, thật ấm áp. Cùng bầu không khí quanh hẳn hoàn toàn bất đồng, cho nên hẳn mới có thể như vậy tham luyến loại cảm giác kì diệu này?

Là vì hẳn tịch mịch quá lâu sao?

“Ách..... Cười thiếu nữ xinh đẹp?” Lời mới nói ra, nàng muốn cắn đứt đầu lưỡi mình. Với nam tử có lời đồn đãi là đoạn tụ chi phích mà nàng bảo hẳn cười thiếu nữ xinh đẹp? Điều này nghe kiểu gì cũng đều tràn ngập châm chọc thế nào ấy! Nhưng là hiện tại sửa miệng cũng quá muộn, làm sao bây giờ đây?

Hoàn hảo Phàn Ngưỡng Cực cũng không có nổi giận như nàng mong muốn, ngược lại dùng một loại ánh mắt phi thường quý dị nhìn nàng, ánh mắt kia giống như tràn ngập hứng thú, còn có một loại nóng lòng muốn thử, như là chờ xem kịch vui, nàng không khỏi cảm thấy da đầu mình run lên.

“Nói như vậy, người muốn ta cho mượn bao nhiêu tiền đây?” Hấn lộ ra khuôn mặt ấm áp tươi cười.

Tiêu Tiểu Tiêu đối với cửa khuôn mặt hẳn tươi cười, trái tim lại thoáng run lên.

Nàng nghĩ, chi cần thật có thể mượn được bạc, cho dù cuối cùng vẫn bị hẳn giết, ít nhất có thể cho cha một chút tiền dưỡng già. Nàng vẻ mặt thống khổ nói ra bằng giá. “À..... Năm mươi, không! Một trăm lượng là được.”

Chỉ thấy hẳn vẫn như cũ cười đến thực mê người, nàng chỉ có thể hắc hắc cười gượng hai tiếng, kỳ thực đáy lòng thật sự khổ.

Hậu trường trà quán, Tiêu Tiểu Tiêu ôm một chồng kịch bản gốc, ngồi ở một bên ghế tựa than thở.

Dư Thiển Nhi ôm tỷ bà tiến vào, quan tâm liếc nhìn nàng một cái. “Tiêu Tiểu, thân thể cha người có khỏe không?”

“Àn, ngày hôm qua ta lại hốt mấy thang thuốc, cha uống có chút khởi sắc.” Thuốc tuy rằng đắt, nhưng thật sự hữu hiệu, bằng không nàng thật không biết nên làm thế nào mới tốt.

“Nhưng vẻ mặt của người thoát nhìn không giống vậy.” Dư Thiển Nhi lại tò mò liếc nhìn nàng một cái.

“Nha, ta có chuyện phiền lòng khác.” Tiêu Tiểu Tiêu đi đến cạnh cửa, vén rèm xe lên, nhìn nhìn người trong quán trà. Bởi vì không có thấy thân ảnh mong muốn, đáy lòng thoáng thả lỏng.

“Tiêu Tiểu, người có phải là thiếu bạc hay không? Ta còn có một chút để dành, có thể cho người mượn.....” Dư Thiển Nhi nghe nói thuốc cho cha nàng thực quý, một thang đã năm lượng, người thường làm thế nào có thể dùng được.

Tiêu Tiểu lắc đầu. “Ta mượn tiền, hẳn là đủ cho cha ta trị hết bệnh.”

“Kỳ quái, hai ngày này người vì sao không hề kể chuyện về Bình quận vương? Hai ngày này khách nhân đều thực thất vọng, người đến cũng càng ngày càng ít đi.” Dư Thiển Nhi có điểm không hiểu.

Tiêu Tiểu Tiêu nhìn nàng một cái, lại thở dài. “Ta luôn cảm thấy kể chuyện không cần cứ, chỉ dựa vào đồn đãi đối xã hội này không tốt, vẫn là nên giảng chút chuyện về trung hiếu tiết nghĩa, còn có thể giáo hóa lòng người.”

“Nhưng mà chủ quán giống như.....” Dư Thiển Nhi còn chưa nói xong, ông chủ quán trà liền vén rèm bước vào.

“Tiêu lão sư phụ!” chủ quán trà vừa thấy Tiêu Tiểu Tiêu liền hét lên. “Hôm nay người nên biểu hiện cho tốt, bằng không khách nhân đều chạy sạch hết!”

“Ông chủ.....” Tiêu Tiểu Tiêu nhìn lão có chút khó thở. “Việc này..... có chút khó khăn.”

Nàng lấy tiền của người ta, làm sao còn có thể kể chuyện người ta? Ngày đó nàng bị bắt đến phủ Bình quận vương, lúc đi ra trong lòng thật đúng là có một túi bạc, đúng là Bình quận vương Phàn Ngưỡng Cực cho nàng mượn. Hiện nay lấy đâu ra can đảm tiếp tục kiếm tiền bằng cách này?

Cho dù vương gia không cho nàng mượn tiền, tiếp tục kể câu chuyện này, bị bắt lần nữa cũng chỉ là chuyện sớm muộn. Cho nên tuy rằng ngân lượng ai cũng thích, nhưng nàng cũng không dám kiếm thêm bằng phương pháp này!

“Khó khăn? Chỗ nào khó khăn?!” ông chủ quán trà chịu không nổi nói. “Lúc trước ta chia người năm năm, cũng không phải chỉ vì sinh ý mỗi ta. Người còn tiếp tục thế này, cũng không biện pháp cho người đãi ngộ tốt như vậy.”

“Ông chủ, kể chuyện trung hiếu tiết nghĩa là việc không tốt sao? Câu chuyện Bình quận vương mọi người đều nghe qua, dù sao cũng không có ý nghĩa.....” Tiêu Tiểu Tiêu cố gắng tìm từ muốn nói, cảm động lão bản.

Ai ngờ lão chủ quán một chút cũng không cảm kích. “Trung hiếu tiết nghĩa? Khur, có tiền mới có nghĩa, không có tiền đừng trách ta vô tình vô nghĩa. Hôm nay, hôm nay nguoi nhất định phải biểu hiện thật tốt, bằng không đừng nói chia năm năm, ngay cả ba bảy cũng không cho nguoi.”

“Ông chủ, nguoi làm sao có thể lật lọng? Ngân lượng mấy ngày trước đây còn chưa có đưa đâu!” Tiêu Tiểu Tiêu kháng nghị. Ngày đó nàng bị bắt đến vương phủ, lão căn bản không có đem tiền công đưa cho nàng, hai ngày này cũng chỉ cho nàng một ít bạc vụn, nói là sinh ý không tốt. Cũng không ngần ngại nàng là phải mạo hiểm sinh mệnh kiếm tiền, lão thật không lương tâm. Nghĩ đến này, trước mắt nàng lại hiện lên mặt Phàn Ngưỡng Cực tựa tiểu phi tiểu kìa.

“Nguoi hôm nay biểu hiện cho tốt, ta liền nhất định đưa tiền công cho nguoi, bằng không..... Hừ hừ!” Lão hừ trong cổ họng hai tiếng rồi bước đi.

“Ê!” Tiêu Tiểu Tiêu tức giận nhìn bóng lưng lão. “Thật sự là sắc mặt thay đổi so với cái gì cũng nhanh hơn.”

“Tiêu Tiểu, vậy phải làm sao bây giờ? Nguoi có muốn kể chuyện ngắn của vương gia hay không, cho dù cũ cũng được, mọi người thích nghe.....” Dư Thiên Nhi tại quán trà làm việc đã lâu, rất rõ ràng tính cách lão chủ quán, đối phương là tiêu chuẩn của nguoi làm ăn.

“Nhưng là..... Đầu cùng bạc, nguoi nói ta muốn chọn cái nào?” Tiêu Tiểu Tiêu sờ sờ cổ chính mình, vẻ mặt đau khổ nói.

“Cái gì đầu cùng bạc?”

“Quên đi, đã đến giờ, chúng ta lên sân khấu trước đi!” Nếu hôm nay chủ nợ kia không có tới, nàng có thể kể một chút câu chuyện “Vương gia” cho họ không.

Dư Thiên Nhi đành phải cảm lấy tỷ bà đi theo lên sân khấu.

Vừa đứng đến trên đài, là có thể cảm giác nguoi xem ít đi rất nhiều, trước đây đều là khách quý ngồi chật quán trà, hiện thời chỉ còn được năm phần.

Tiêu Tiểu Tiêu vừa thấy góc bàn kia hôm nay không có nguoi, vụng trộm nhẹ nhàng thở ra. Hai ngày nay, Phàn Ngưỡng Cực mỗi ngày đều đến quán trà, hần luôn ngồi ở bàn sau cùng, không uống trà, cũng không nghe kể chuyện, trong tay cầm một quyển sách, hoặc là phe phẩy chiết phiến (quạt giấy), ánh mắt thậm chí không nhìn trên đài. Cho dù thoát nhìn hần không đang nghe nàng kể chuyện, nhưng nàng biết kia là đại biểu cho ý tứ gì.

Hần đến giám thị nàng

Khó trách ngày đó khi hần cho nàng mượn ngân lượng, còn lộ nụ cười quý dị như thế. Sớm biết mỗi ngày đều bị giám thị, không bằng nàng đổi địa điểm kể chuyện, đổi cả cách giả dạng, không phải là được sao?

Vì sao mọi người đều thích nghe chuyện của hần? Thực không hứng thú.

“Hôm qua lão nói đến đoạn hòa thượng cứu con khỉ dưới núi đá lớn ra, hòa thượng kia đem phù chú xé đi, nhất thời cát bay đá chạy, ngay cả ánh mắt đều nhìn không ra.....” Tiêu Tiểu Tiêu bắt đầu ra sức kể lại câu chuyện.

“Ai nha, lại là cái này, nghe qua rồi!” Nguoi nghe bắt đầu xuất hiện thì thầm.

“Chúng ta muốn nghe chuyện hay!”

“Muốn nghe Bạch Hồ chuyển thể thành vương gia kia, kể cái kia đi!”

Thước gỗ trong tay Tiêu Tiểu Tiêu dừng ở không trung, chụp cũng không ổn, thu cũng không được. Đang lúc bị quần chúng đánh trống reo hò cứ như bắt được kẻ trộm đột nhập, cái vị Bạch Hồ chuyển thể thành vương gia kia, tay cầm đại chiết phiến sai bước tới quán trà.

Ánh mắt của nàng chống lại của hần.

Phàn Ngưỡng Cực khoe miệng tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng, sau đó chậm rãi ngồi xuống ghế tựa do đại hần kéo ra, trên người vẫn như cũ là áo choàng thiên sắc (nhạt màu) kia, khí chất vẫn như cũ làm nguoi ta giận sôi mà hần lại tao nhã thong dong.

“Tiêu Tiểu?” Dư Thiên Nhi nhỏ giọng hỏi, không biết Tiêu Tiểu có phải hay không muốn biểu diễn tiết mục Bình quận vương. Muốn chuyển từ chuyện này sang đó, khúc đàn cũng thay đổi.

Tiêu Tiểu Tiêu trừng mắt nhìn thân ảnh thiên sắc ngồi góc kia một cái, cảm giận đề cao tiếng nói, tiếp tục nói tiếp: “Chỉ thấy cát bay đá chạy, phi vũ đầy trời, nhất thời gian ngay cả ánh mắt đều mờ không ra.....”

Quần chúng tiếp tục có nguoi kháng nghị, nhưng nàng làm như không nghe thấy, đề cao cổ họng lướt qua tiếng “Thì thầm” của mọi người. Nàng vừa kể vừa cắn răng, bởi vì nguoi nọ vẻ mặt ý cười nhìn nàng, làm cho nàng càng cảm thấy tức giận.

Cái gì Bạch Hồ chuyển thể? Theo nàng thấy rõ ràng là sao chổi chuyển thể!

Qua hôm nay, công việc này của nàng tám phần mất là chắc rồi, thiếu của hán một trăm lượng kia chỉ sợ trả không được.

Tiêu Tiểu Tiểu kể xong rồi, xuống đài, yên lặng thu thập vật phẩm của mình, đoán rằng ngày mai không cần đến đây.

Quả nhiên, lão bản rất nhanh xuất hiện tại hậu trường.

“Tiêu lão sư phụ, đợi chút.” Chủ quán về mặt hoang mang kêu nàng.

“Ông chủ?” Tiêu Tiểu về mặt u buồn, có thể đoán được lão đến là muốn nói gì. Nhưng là nàng nào có biện pháp? Đương sự an vị ở dưới đài giám thị nàng, bạc cùng đầu chọn một, như thế nào cũng phải chọn đầu a!

“Người không phải là được một vị Thập Tứ gia nhận?” Lão bản hạ giọng hỏi. “Lai lịch vị này là gì? Thoạt nhìn là kẻ có tiền, chẳng lẽ là quan?”

“Thập Tứ gia? Cái gì Thập Tứ gia? Ta không biết.....” Tiêu Tiểu Tiểu kinh ngạc nói.

“Vậy kỳ quái, người nọ nói gia bọn họ thu nhận được người, muốn người đến quý phủ hán kể chuyện, làm sao có thể không nhận biết? Ta còn nghĩ đến hai ngày này người sinh ý kém, đại khái hết thuốc chữa, không nghĩ tới còn có người muốn tìm người đến kể chuyện trong phủ.....” Lão thì thảo tự nói. Nguyên bản vốn định dừng hợp tác với Tiêu lão sư phụ, không nghĩ tới lại có người muốn tìm lão nhân này đi kể chuyện, xem ra còn có chút giá trị, tùy tiện từ chối tựa hồ có chút không ổn.

“Thập Tứ gia? Người nọ bộ dáng thế nào?” Tiêu Tiểu Tiểu nghĩ đến người nào đó cũng là đứng hàng thứ mười bốn, chẳng lẽ là hán?

“Ta xa xa nhìn vị gia kia một cái, bộ dáng thực tôn quý! Nhưng đến nói cho ta là tùy tùng của hán, một cái đại hán cao to. Thế nào, nghĩ ra chưa? Gia này họ gì?” Kết giao một ít quyền quý, đôi với người làm ăn là chuyện tốt, lão chủ trà quán đang tính toán.

Bộ dáng Thực tôn quý? Tùy tùng cao to?

Tiêu Tiểu Tiểu xoa xoa cái trán, thiếu chút làm thuốc màu trên mặt cũng làm rớt ra. Người này rốt cuộc muốn làm thế nào?

“Vị gia này..... Rất xem trọng riêng tư, không thích người ta ồn ào. Cho nên ông chủ.....” Tiêu tiểu có xấu hổ trả lời.

Nếu lão biết đó là Phan Ngưỡng Cực Bình quận vương trong câu chuyện của nàng trước kia, chắc sợ tới mức tè ra quần.

“Được rồi, người đi, nhanh, nhanh. Tùy tùng kia nói ở trước cửa chờ người, người liền từ cửa trước ra ngoài đi! Ngày mai nhớ đến làm việc!” Lão nói rõ, xem phân thượng vị gia này, hán dự tính bỏ ra vài ngày quan sát kỹ, rồi mới quyết định có nên hay không từ chối lão nhân kể chuyện này.

Tiêu Tiểu Tiểu bắt đầu dĩ cười cười, thu thập xong vật phẩm mới chậm rì rì đi ra ngoài.

Mới bước ra quán trà, liền nhìn thấy đại hán bên người Phan Ngưỡng Cực kia đang đứng ở cửa chờ nàng, mà Phan Ngưỡng Cực thì tại phía trước không xa làm ra vẻ chú tâm lật xem thi họa.

“Tiêu.....” Kia đại hán chấp tay, nhưng nhất thời không biết xưng hô nàng thế nào. Hiển nhiên hán cũng biết lão nhân kể chuyện này là cái tiểu nha đầu, nhưng là xưng nàng cô nương lại không tiện, nhất thời không biết nên xưng hô thế nào.

“Tùy người kêu, xưng hô không quan trọng.” Tiêu Tiểu Tiểu tùy ý vẩy vẩy tay nói. “Gia của các người có phải hay không rất nhàm chán a? Là vương gia cả ngày đều không có việc gì làm sao? Làm gì mỗi ngày đến quán trà? Trà nơi này lại uống không ngon.....”

Đại hán kia nghe vậy thiếu chút bật cười. “Làm hạ nhân không có quyền can thiệp nơi chủ tử muốn đi.”

“Vị đại ca này, người tên là gì?” Tiêu Tiểu Tiểu nhìn hán một cái, hiện tại cảm thấy hán không giống như ngày đó đáng sợ. Chỉ cần hán không động thủ đánh nàng ngất, cái gì cũng tốt.

“Ta gọi là Ba Cách, là tùy tùng Thập Tứ gia.” Đại hán thực thành thật trả lời. Hán cũng cảm thấy tiểu cô nương này rất thú vị, dám oán giận làm vương gia rất nhàn nhã, mới có thể cả ngày chạy tới nghe nàng kể chuyện, đây là lần đầu tiên hán thấy có người dám nói chủ tử như vậy.

Hán không hiểu lắm chủ tử vì sao không có trừng phạt cô nương này, cứ ba ngày thì hai ngày đến quán trà. Nhưng hán biết chủ tử mấy ngày gần đây tinh thần thoát nhìn tốt lắm, tươi cười cũng nhiều, cảm thấy đây là chuyện tốt. Nhiều năm đi theo bên người Thập Tứ gia, chủ tử này thường ngày mặt lạnh lùng, ít có biểu cảm, muốn xem hán cười một cái, thật đúng là không dễ dàng. Có đôi khi ngay cả hán đều cảm thấy được sinh ra trong hoàng thất chưa chắc là chuyện tốt, xem chủ tử chưa từng được thoải mái thì biết.

“Ba đại ca, có thể hay không lộ cho ta một chút, hán.....” Tiêu Tiểu Tiểu ngón tay chỉ thân ảnh xa xa kia. “Thực sự muốn ta đi vương phủ kể chuyện?”

“Àn, chủ tử vừa mới nói rõ là như vậy.” Ba Cách gật gật đầu.

“Cho nên chúng ta hiện tại đứng ở bên này, chờ hán dạo cho đủ?” Tiêu Tiểu Tiểu không kiên nhẫn nói. “Làm vương gia thực sự nhàn nhã!”

Ba Cách thiếu chút nữa lại bật cười, để nhìn cười cường ngạnh cắn, làm cho mặt hán ngăm đen cũng đỏ bừng lên.

Quầy hàng bên kia quả nhiên là Phan Ngưỡng Cực, tuy rằng hắn cúi đầu lật xem thi họa, lỗ tai cũng kéo dài đến bên này nghe đối thoại. Lỗ tai của hắn rất thính, mặc dù cách một khoảng, cũng có thể nghe được Tiêu Tiểu Tiêu oán giận.

Bất quá khi hắn phát hiện tiểu nha đầu kia vô tư cùng Ba Cách đứng hàn huyên, không khỏi có chút khó chịu. Lực chú ý của nàng nên toàn bộ đặt trên người hắn, cho dù chỉ vì lo lắng hắn chém đầu nàng, cũng nên như thế.

Hắn cố ý làm như vô tình lật tới lật lui đồ cổ trong quán, chủ tiệm nước miếng tung bay giới thiệu lai lịch bình sứ kia, hắn một chút cũng không có nghe vào.

“Bao nhiêu tiền?” Phan Ngưỡng Cực đánh gãy đối phương đang thổi phồng.

“Năm. . . . . Năm mươi lượng.” đồ cổ ra giá.

“Mà ngày hôm qua ta nghe người bán cho một vị gia với giá là năm lượng nha.” Tiêu Tiểu Tiêu không biết khi nào thì đã đi lại đây, vừa nghe đến lão bản đồ cổ khai giá ra, lập tức xen mồm.

Chủ tiệm biến sắc. “Này. . . . . Người nhớ lầm, lão nhân. Đây chính là di vật tiền triều, ít nhất trên trăm năm, làm sao có thể chỉ bán năm lượng? Người khẳng định là nhớ lầm vật phẩm.”

“Là như thế này sao? Ta nhớ bộ dạng giống nhau như đúc a, nơi này đều có đóa mẫu đơn, bên cạnh còn có chim, ngay cả bộ dáng chim đều giống nhau. Hay là nhà người còn có thật nhiều 'đồ cổ' giống nhau như đúc?” Tiêu Tiểu Tiêu lập tức phá tan lão chủ tiệm đang khoác lác.

Sắc mặt lão hồng lên.

Phan Ngưỡng Cực thoáng hiện nét cười, thoát nhìn tâm tình rất tốt. Hắn kỳ thực không để ý chủ tiệm kia ăn nói lung tung đề ra giá cao, hắn cũng là biết hàng giả. Khiến cho tâm tình hắn tốt, là nàng không chút do dự ra mặt.

“Không. . . . . Không có khả năng.” Chủ tiệm ấp úng, hiển nhiên là bị Tiêu Tiểu Tiêu nói đúng.

Phan Ngưỡng Cực cầm lấy một cây trầm, lại hỏi hắn: “Cái này bao nhiêu?”

Cây trầm là ngọc trầm, hình thức rất lịch sự tao nhã. Nhưng cái này lão bản cũng không dám lại giả mạo là đồ cổ, thành thành thật thật nói: “Cái kia năm lượng bạc, đã là giá tiện nghi nhất.”

Phan Ngưỡng Cực hướng Ba Cách gật đầu, Ba Cách nhanh chóng trả tiền. Sau đó Phan Ngưỡng Cực xoay người bước đi, ngay cả vật nọ cũng không lấy.

“Đợi chút, cái kia vương. . . . . Thập Tứ gia, đừng chỉ thanh toán tiền, còn vật để quên nha!” Tiêu Tiểu Tiêu cầm cây trầm kia lên đuổi theo.

Phan Ngưỡng Cực cũng không quay đầu lại nói: “Nhận đi!”

Hắn bỗng nhiên xúc động muốn mua đồ cho nàng, mua cây trầm kia xong, trong đầu hiện lên bộ dáng nàng mặc nữ trang. Không biết nàng mặc nữ trang vào có xinh đẹp đáng yêu như mong muốn? Suy nghĩ mặc dù ở trong đầu thật nhanh, nhưng sắc mặt vẫn bình tĩnh như thường, bước nhanh mà đi.

“Nhận? Cho ta?” Tiêu Tiểu Tiêu mặt nhăn nhu mày, cảm thấy lần trước nhận bạc của hắn làm cho hắn mỗi ngày đến quán trà giám thị, lần này nhận cây trầm sẽ như thế nào đây?

Nàng có thể không cần có được không nha?

Bạn đang đọc truyện *Hách Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Tiêu Tiểu Tiêu nhận lấy cây trầm kia trong tay, dè dặt cẩn thận đi theo phía sau Phan Ngưỡng Cực, giống như tùy tùng, im lặng, không dám tác quái.

Dọc đường đi, chỉ thấy Phan Ngưỡng Cực thảnh thơi lại đông đảo dạo, tây lác lác. Nàng có muốn mở miệng cũng không dám hé răng, chỉ sợ chọc cho vị Thập Tứ gia này khó chịu, rồi tiện đường đem nàng đến nha môn. Tuy rằng hai ngày sau nàng không kể chuyện Bình quận vương, nhưng Phan Ngưỡng Cực quyền to thế lớn, tùy thời ném nàng vào trong lao cũng chỉ là việc nhỏ.

Ở trên đường lớn dạo một lúc lâu, Phàn Ngưỡng Cực rốt cục mới cam nguyện về vương phủ.

Tiêu Tiểu Tiêu lại bước vào vương phủ một lần nữa, nhưng lúc này là thanh tỉnh, bởi vậy nhin không được hết nhìn đông rồi nhìn tây, nhìn đến trông mắt cũng muốn rớt xuống đất.

Đi theo một đôi chủ tớ này rẽ trái lượn phải một hồi, rốt cuộc vào đến đại sảnh. Phàn Ngưỡng Cực vừa mới ngồi xuống, Ba Cách liền nhanh chóng bảo người dâng trà nóng.

Tiêu Tiểu Tiêu trong tay vẫn giữ cây trầm, tay chân không tự nhiên buông thả bên người.

“Ngươi còn sững sờ cái gì?” Phàn Ngưỡng Cực uống một ngụm trà, từ mép chén nhìn nàng một cái.

“Ách?” Nàng phản ứng lại “Cái này..... là cây trầm của vương gia.” Nàng đi tới nhanh chóng rút cây trầm trong tay ra.

“Ngươi ngốc sao? Đã nói cho ngươi, còn đưa lại làm cái gì?” Hắn không kiên nhẫn trừng mắt liếc nàng một cái. “Tốt lắm, bắt đầu đi! Ngươi kể câu chuyện nghe đặc sắc một chút.”

“Vương gia thật sao muốn nghe ta kể chuyện? Nhưng mà..... Vừa mới tại quán trà.....” Không phải đã nghe rất nhiều sao? Làm sao còn muốn mang nàng tới nơi này để kể chuyện? Tiêu Tiểu Tiêu hoang mang nhìn hắn.

“Vừa nãy đi giám sát, nhưng ta thấy ngươi thiếu khách đến đáng thương, cho nên muốn nghe thử một đoạn xem có phải thực sự chán như vậy không?” Hắn nhàn nhạt nói.

Kỳ thực là hắn thích nghe nàng kể chuyện. Âm thanh của nàng cực kỳ có trình tự, khi đang kể chuyện nhân vật chuyển đổi cũng có thể biến hóa rất cần thận, càng quan trọng hơn là, nàng chỉ dùng tiếng nói chuyện rủ rừ rì rì mà có thể làm cho cả phòng náo nhiệt hẳn lên, cho nên đã nhiều ngày nay hắn đều quán trà, lúc đầu là cố ý tạo áp lực cho nàng, sau là vì thích nghe âm thanh của nàng.

Ở căn phòng lạnh như băng này, nếu cả ngày đều có thể được nghe nàng kể chuyện, cảm giác hẳn là sẽ rất khác đi?

“Chính là... Chính là...” Nàng thật sự muốn về nhà để nấu thuốc cho cha nha, chính là trước mắt người này vẫn là chủ nợ lớn của nàng, nàng cũng không có thể đắc tội. “Chính là tiểu nhân trong nhà có việc, nhất định phải trở về. Cái kia... Hôm khác được không?”

Phàn Ngưỡng Cực không có phản ứng, nhưng mà sắc mặt lạnh đi vài phần. Nàng rốt cuộc có hiểu hay là không, hẳn vô cùng hiếm khi chủ động mời người khác đến phủ. Nha đầu này đúng là không biết tốt xấu!

Tiêu Tiểu Tiêu cũng không phải ngu ngốc, biết xem sắc mặt người khác, nàng chạy nhanh đứng ở trước mặt của hắn, rút ra chiết phiến cùng thước gỗ, bắt đầu kể chuyện. Hắn là người mà sắc mặt biến đổi cũng quá nhanh đi!

“..... Chỉ thấy xuân sắc phong cảnh tươi đẹp, liễu rủ nhẹ nhàng, thầy trò ba người đi tới một chỗ, đã thấy một đồng đất đá chặn đường. Đường Tăng nói: 'Trước có đồng đá, e rằng có hồ lang.' nhưng mà hầu đồ đệ này của hắn một chút cũng không lo lắng, vỗ vỗ ngực nói: 'Gạt bỏ lòng phiền não, tẩy bụi trần bên tai. Lại chịu khổ trong khổ, làm người có khó chi. Sư phụ, có Lão Tôn ở đây, bảo vệ ngươi bình an.*1_”

*Nguyên văn: '扫除心上垢, 洗净耳边尘。不受苦中苦, 难为人上人。师父, 有我老孙在, 包你平安无事: Tảo trừ tâm thượng cấu, tẩy tịnh nhĩ biên trần. Bất thụ khổ trung khổ, nan vi nhân thượng nhân. Sư phụ, hữu ngã lão sôn tại, bao nhĩ bình an vô sự – Trích hồi thứ 32 trong tác phẩm “Tây Du Ký” của Ngô Thừa Ân – có thể đọc thêm ở đây <http://zh.wikisource.org/wiki/%E8%A5%BF%E9%81%8A%E8%A8%98%E7%AC%AC032%E5%9B%9E> – đại ý là trong lòng không để nhiễm bẩn, rửa sạch bụi ngoài tai, hề trong lòng không nghi ngại thì khỏi lo lắng gì.

“Đợi chút.” Phàn Ngưỡng Cực giờ chiết phiến lên cắt đứt lời nàng “Ngươi quả thực là đang đọc bài, không phải là kể chuyện? Thay đổi nhân vật, nói chuyện phải đổi giọng nói, đổi cả động tác, như thế mới tốt.”

Tiêu Tiểu Tiêu nghe vậy cứng người tại chỗ, thật muốn đem khối thước trong tay ném vào mặt hắn, nếu có thể còn muốn gõ cái trán hắn, ước chừng cũng sẽ có chút lực sát thương đi? Người này muốn thế nào? Không biết nàng mệt quá sao? Nàng làm sao có tâm tư ở trước mặt hắn diễn hầu từ kia a!

“Ha ha, tiểu nhân kể không được tốt, mong vương gia dạy bảo.” Nàng nhếch miệng giả cười, xoay người che giấu cười khổ, làm lại một lần. “Chỉ thấy xuân sắc phong cảnh tươi đẹp.....”

Cứ như vậy, nàng cố gắng, ra sức kể chuyện, nhưng cái người nghe duy nhất này chính là không nể tình, đoạn nào hắn cảm thấy kể không được tốt, sẽ bắt nàng kể lại một lần, chỉ là câu chuyện này, nàng nói tới nói lui cũng sắp mười lần, tươi cười bên miệng cũng càng ngày càng cứng ngắt.

Rốt cục, không biết là do hắn mệt mỏi, hay là cảm thấy không có ý nghĩa, lúc này mới kêu ngừng. “Hôm nay kể đến chỗ này đi! Ngày mai ngươi mang theo đạo cụ, làm cho đoạn này biến thành náo nhiệt hơn.”

“Ngày mai?” thanh âm của nàng nhin không được cất cao.

“Thế nào, đối với lòng hảo tâm chỉ đạo của ta, cảm động nói không nên lời?” Hắn cố ý cười cười nói.

Tiêu Tiểu Tiêu mặt như trái khô qua cuối cùng cũng lộ ra. “Vương gia thật hứng trí, như thế nào bỗng nhiên muốn chỉ đạo tiểu nhân đây?”

Kỷ xảo kể chuyện này nàng cũng không phải không hiểu, người có thể kể chuyện lại còn diễn lại hát, bình thường xuất thân là từ gánh hát, mới có công lực bậc này. Hồi nhỏ cha cũng từng muốn đưa nàng đi học hát hí khúc, nhưng nàng chịu không hết khổ, không bao lâu liền khóc nói không chịu đi. Trong nhà mặc dù không phải giàu có như người ta, nhưng nàng lại rất sớm, cha nàng đối với đứa nhỏ duy nhất này cực kỳ thương lại sủng, cho nên nàng nói không đi sẽ không miễn cưỡng, thế nên nàng hiện tại trừ bỏ dựa vào tiếng nói kiếm cơm, có muốn nàng hát hí khúc nàng cũng sẽ chẳng làm được.

“Người không kiếm tiền làm thế nào có bạc trả cho ta? Không lẽ người cho rằng một trăm lượng kia không cần trả sao?” Phan Ngưỡng Cực lại uống ngụm trà nói.

Khi nói chuyện, người hầu bưng điểm tâm lên. “Thập Tứ gia, đây là cháo long nhãn đậu đỏ.***”

Cháo long nhãn đậu đỏ – Hình ta mò trên baidu – hic, trông không hấp dẫn gì hết

Phan Ngưỡng Cực múc thìa cháo ngọt, sau đó ngấm nàng liếc mắt một cái. “Muốn ăn không?” Mùi hương long nhãn kia lập tức tỏa ra, phiêu đảng ở trong phòng. Lực chú ý của Tiêu Tiểu Tiêu lập tức bị hấp dẫn qua đó, ngay cả những gì đang cùng hắn “tán gẫu” cũng đều quên, mắt nhìn chăm chăm cái chén bốc lên hơi nóng kia.

“Ách. . . . . Tiêu nhân không dám.” Tiêu Tiểu Tiêu phi thường dùng sức đem ánh mắt quay lại, vừa chuyển lại chuyển tới trên mặt hắn. Khoảng cách gần như vậy nhìn hắn, nàng mới phát hiện vị vương gia này diện mạo thật đúng là tuấn mỹ. Mặt hắn gầy, thon dài, thoát nhìn chính là tao nhã, mũi thẳng mà không vênh, hình dáng môi mỏng lại càng hấp dẫn người. Vừa thấy đã khiến nàng choáng váng, ít nhất nàng kể chuyện khi nói đến hắn “tuấn mỹ vô trù” cũng không phải là nói dối.

Xem trên mặt nàng biểu lộ vẻ tham ăn còn phải gắng nhịn xuống, hắn thiếu chút nữa bật cười, không ngờ hiện tại nàng phát ngốc, có thể bởi vì khuôn mặt hắn xem tốt lắm. Hắn cầm một chén cháo ngọt, hướng vị trí bên cạnh. “Ngồi xuống.”

“Nha.” Nàng chỉ ngây ngốc ngồi xuống, động cũng không dám động.

Phan Ngưỡng Cực ăn hai miếng, phát hiện nàng không nhúc nhích, rốt cục lại mở miệng. “Ăn.”

“Nha.” Nàng ngờ ngác đáp, sau đó mới tỉnh lại, nhanh chóng nói: “Tạ vương gia.”

Nàng cúi đầu múc cháo ngọt cho vào miệng, khuôn mặt hơi hơi nóng lên, mặc dù là ở phố phường lớn lên, nhưng trắng trợn nhìn chăm chăm vào một nam tử như, nàng vẫn cảm thấy mất mặt. Chẳng qua là cháo đậu đỏ ở trong miệng nàng tan ra, suy nghĩ của nàng lập tức bị dời đi, ánh mắt thỏa mãn dâng lên.

Vừa mới ngẩng đầu hắn đã gặp bộ dáng cảm động nàng, tò mò hỏi: “Có ăn ngon như vậy sao? Xem người ăn miệng dính đầy.”

Hắn nói xong còn muốn đưa tay lau khóe miệng nàng, nhưng lập tức đã bị cảm xúc không hiểu được của bản thân làm khựng lại. Hắn thế nào lại xúc động muốn chiếu cố nàng như vậy? Giống như thương nàng, chăm sóc nàng là chuyện thật tự nhiên. Hắn rốt cuộc là làm sao vậy?

Nhưng mà Tiêu Tiểu cũng không biết đáy lòng hắn đang rối bời, lực chú ý vẫn như cũ đặt lên trên đồ ăn.

“Ăn, ăn thật ngon nha!” Nàng gật đầu liên tục. “Vị thật tốt, khoảnh khắc nuốt vào, mùi long nhãn ở cổ họng thật ngọt, khen thực đấy. Không tin người thử xem, múc một ngụm, chậm rãi ăn, sau đó chậm rãi nuốt vào. . . . .” Nàng nói xong liền nắm thìa của hắn lên, múc một ngụm đưa vào trong miệng hắn.

Hắn vậy mà cũng há mồm, để nàng đút ăn. Hắn cứ để nàng làm theo cách này một hồi, quả thật cháo ngọt này nấu rất tốt, chỉ là cũng không ăn ngon như nàng nói khoa trương vậy, nhưng vẫn lộ ra biểu cảm hạnh phúc vô cùng. Bởi vì sinh ra trong hoàng cung, trước khi tiên hoàng qua đời hắn đều luôn luôn ở trong đấy, sơn hào hải vị gì chưa nếm qua? Nhưng mà, hắn chưa từng được hưởng niềm lạc thú từ trong cái ăn, ít nhất sẽ không giống nàng như vậy, còn thỏa mãn đến thật vui vẻ.

Nhìn nàng ăn so với tự mình nếm mỹ vị, lại cho hắn cảm giác đang hưởng thụ hơn.

“Ăn ngon chứ?” Nàng hỏi với vẻ mặt chờ mong.

Hắn nhún vai. “Tạm được.”

“Nha, vương gia nhất định là bình thường ăn nhiều món ngon lắm mới có thể không cảm thấy có gì lạ thú. Ăn cái gì đó ngon mà thấy cảm động, như vậy mới là kính trọng đối với người nấu.” Nàng nói xong, vừa cười meo meo vừa múc một ngụm ăn, trên mặt biểu cảm thực mê người.

Hắn cười cười, không biết nàng là rất vui vẻ, hay là rất dễ bị cảm động, một chén cháo ngọt cũng có thể ăn với vẻ mặt thật thỏa mãn.

“Người có phải là kể chuyện mãi quen thói rồi không, cho nên chuyện gì cũng khoa trương lên?” Hắn hỏi.

“Vậy sao?” Tiêu Tiểu Tiêu nghiêng đầu nghĩ nghĩ. “Ta cũng không biết. Lúc nương ta chết, người khác nghe xong đều nói ta thật đáng thương, nhưng mà ta một chút cũng không cảm thấy đáng thương! Cha đối ta tốt lắm! Nói lại, còn sống vẫn là có rất nhiều chuyện tốt, ta thấy cũng không khoa trương chút nào!”

“Còn sống vẫn là có rất nhiều chuyện tốt. .... Là như thế này sao?” Ánh mắt của hắn có chút hoảng hốt. Như việc hắn quen biết được nàng, cũng coi như là một chuyện tốt sao? Nàng thức tỉnh rất nhiều tri giác của hắn, đây là chuyện tốt sao?

Hắn nhớ tới mẫu thân của hắn, năm ấy khi hắn mười hai tuổi, người liền qua đời, thời điểm chết vừa vặn ba mươi. Mà nay hắn cũng đã ba mươi, có đôi khi nhớ tới mẫu thân mất sớm, vẫn không nén được tiếng thở dài. Hắn không biết còn sống tốt cùng có gì tốt? Hắn thấy đời này chẳng có gì thú vị, cảm giác như nếu năm kia mình bị độc chết theo mẫu thân, có lẽ cũng là một chuyện tốt. ....

Nhìn hắn lộ ra vẻ mặt cô độc, Tiểu Tiểu lại cảm thấy trong lòng hơi thất. Hắn thoát nhìn thật u buồn, thật tịch mịch, vẻ mặt đó giống như đứa trẻ bị vứt bỏ, làm cho nàng rất muốn vươn tay ôm hắn. Vẻ tịch mịch của hắn làm cho mũi nàng hơi ề ề, xem ra hắn đang nhớ tới chuyện cũ không thoải mái.

Tuy rằng thời gian này nàng sưu tập được không ít lời đồn đãi trên phố, nói về không ít chuyện của hắn, nhưng mà đối với tình huống thực tế của hắn trong triều đình, cuộc sống hắn trải qua, có thể nói nàng chẳng biết gì. Lần đầu tiên gặp mặt, nàng liền cảm thấy người này sống không vui vẻ, nhưng vì vội giữ mạng nhỏ, bởi vậy nàng cũng không nghĩ nhiều. Nhưng sau vài lần gặp, khó tránh khỏi lúc thấy được vẻ mặt đậm đặc kia của hắn, khiến nàng đối với hắn càng cảm thấy tò mò.

Một người bộ dạng thật tốt như vậy, lại sinh trong một gia đình thiên hạ quyền quý như vậy, trong nhà ngân lượng nhiều đến nỗi có thể cho một trăm lượng để cha nàng xem bệnh cũng dùng không hết, vì sao hắn vẫn không vui vẻ?

Ở trong vương phủ to như vậy, vì sao lại cảm thấy tịch mịch?

“Người. .... Một mình ở trong phòng lớn như vậy sao?” Nàng nhẹ giọng hỏi, tiếng nói không tự giác mà mềm mại.

Hắn thu mắt ngẩng đầu, thần sắc biến đổi, vẻ mặt cẩn thận lúc trước đã biến mất. “Người không nhìn thấy trong nhà này có rất nhiều nô bộc sao?”

“Ta nói là người thân.” Nàng nói rõ.

“Người thân?” Hắn cười nhạt. “Phụ hoàng ta đã tạ thế, người biết mà. Mẫu thân ta cũng mất năm ta mười hai tuổi. Về phần huynh đệ tỷ muội này. .... Ngẫu nhiên sẽ gặp ở trong cung. Cho nên cùng người thân ở một chỗ này sao?”

“Vậy người hắn nên cưới thê tử, sinh một đồng tiểu hài nhi, đến lúc đó khẳng định rất náo nhiệt. ....” Nàng đang nói nói lại nhanh chóng ngưng lại. A, nàng thế nào luôn học không ngoan, còn dám nói đến chuyện cưới vợ sinh con! Bất quá nàng thật muốn biết, hắn có phải thực sự thích nam nhân hơn nữ nhân không. “A, sắc trời không còn sớm, vương gia nếu không có chuyện khác, Tiểu Tiểu có thể trở về sao?”

“Người vội vã trở về làm cái gì?” Hắn không phải không biết nàng vừa mới đến vương phủ đã muốn đi, hắn chỉ là không muốn để cho nàng như nguyện thôi, tuyệt đối không phải quyền uy nàng làm bạn.

Tiểu Tiểu chần chờ nói: “Là cha ta tới giờ uống thuốc rồi, trở về còn phải nhóm lửa nấu thuốc, ta sợ qua canh giờ. ....”

“Một khi đã như vậy, người đi về trước đi! Ngày mai lại đến.” Hắn phát phát chiết phiến trong tay nói.

“Ngày mai còn phải đến?” Nàng kinh ngạc hỏi.

“Chẳng lẽ người cảm thấy hôm nay đoạn kia kể được tốt lắm sao? Ngày mai mang đao cụ đến, nếu không kể tốt một chút, ta cũng không buông tha người!” Hắn lấy chiết phiến gõ cái trán của nàng một cái.

Đao cụ? Nàng cảm kim còn không xong? Tiểu Tiểu lắc lắc bả vai, bắt đầu đi gật gật đầu. “Tiểu Tiểu cáo lui.”

Ai ngờ nàng mới bước ra thiên đình không bao lâu, Phan Ngưỡng Cực nhất thời cảm thấy trong phòng có chút an tĩnh quá. Nhưng ý tưởng này vừa mới xuất hiện, tiếng nói của nàng vang lên ngay tại trong sân –

“Oa a, thật nhiều cây mận***, thật nhiều nha! Ba Cách đại ca, làm sao chưa người hái, rừng đầy đất kia?”

Trong bản convert đề là quả lê, theo mình tra từ bản tiếng Trung là “Lý tử”, một loại mận, tương tự mận Hà Nội nước mình ấy

Tiểu Tiểu tiếng nói trong vắt, đặc biệt khi hưng phấn lại là càng mang chút giọng trẻ con, rất là dễ nghe.

Phan Ngưỡng Cực một bước đi ra ngoài, liền chứng kiến một kẻ mặc xiêm y lão nhân, nhưng động tác một chút cũng không giống lão nhân là nha đầu đang loay quanh một gốc cây, nét mặt biểu cảm hưng phấn.

“Vương gia!” Trong tay nàng đang cầm mấy quả mận mới nhặt trên mặt đất, mặt mày vui vẻ gọi hắn. “Này. .... Ta có thể nhặt về nhà không đây?”

Phan Ngưỡng Cực nhàu mày, hắn chưa từng chú ý tới cây mận này đã kết nhiều trái như vậy, cây mận này cũng không có người đi hái, chỉ có người phụ trách quét dọn sẽ đem trái rơi trên mặt đất quét sạch mà thôi.

“Làm sao nhặt trên đất? Thích cứ hái mới.” Hắn rộng rãi nói, không hiểu chỉ là mấy trái mận thôi, thế mà làm cho nàng giống như nhặt được bảo vật? Khả vừa nghe đến tiếng nói hưng phấn kia của nàng, hắn thực tự động cứ như vậy mở miệng.

“Thật vậy chẳng? Cảm ơn người, vương gia!” Nàng vui vẻ đưa tay hái quả mận. “Cha ta thích nhất ăn mận ngâm, trộn đường và gừng cắt nhỏ lại với

nhau, rồi ngâm cùng mật, có vị vừa chua chua lại ngọt ngọt, vương gia nếm thử chưa?”

“Ách, hẳn là..... có đi?” Phàn Ngưỡng Cực trả lời có chút không xác định, quay đầu nhìn nhìn Ba Cách đứng ở bên cạnh.

Ba Cách tuy rằng miệng không cười, nhưng ánh mắt đã tràn ngập ý cười.

Gia của hắn đại khái lần đầu tiên bị hỏi loại vấn đề này, cho nên hoàn toàn không biết nên trả lời thế nào. Trên thực tế, chủ tử đối với ăn uống không quan trọng lắm, khẩu vị không đòi hỏi, khi ăn cũng không soi mói. Đã không để bụng, ăn qua cái gì, chưa ăn qua cái gì, đều nhớ không rõ ràng.

“Thập Tứ gia gần đây cũng chưa từng nếm qua mật ngâm, đây là phương thức dân gian thường dùng khi quả mật được mùa. Để dành dùng dần lúc thời tiết nóng bức, ăn thử này chua chua ngọt ngọt, có thể kích thích ăn uống.” Ba Cách nhanh chóng nhỏ giọng giải thích.

Phàn Ngưỡng Cực loạn xạ gật đầu, tỏ vẻ đã biết.

Nhưng mà, Tiểu Tiểu căn bản không có nghe thấy đôi chủ tớ nói chuyện này, bởi vì nàng đã leo đến trên cây rồi. “Oa a, trên này còn có thật nhiều nha! Đều chín, lại hồng hồng lại nhiều nước, khẳng định ngọt!”

Phàn Ngưỡng Cực nghe được âm thanh, ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện nàng đã đem trường bào vắt lên trên, chân đạp nhánh cây, một tay hái quả mật, một tay còn vội vằng vịn cây mật, thoạt nhìn bận rộn không chịu nổi. “Người cẩn thận một chút ấy!”

Cho dù hành vi của nàng lỗ mãng như thế, động tác có chút thô lỗ, nhưng ánh mặt trời xuyên thấu qua nhánh cây chiếu vào trên khuôn mặt tươi cười sáng lạn của nàng, trong nháy mắt, hắn cảm thấy nha đầu kia rất đẹp. Hắn nhìn nhìn, nhìn thân ảnh nhỏ nhỏ kia ở đầu cành bận rộn, khuôn mặt phấn nộn kia dưới ánh mặt trời lộ ra sắc màu tươi đẹp, làm cho hắn muốn đưa tay sờ sờ, hoặc là đem lúm đồng tiền kia bên môi nàng cũng nuốt vào bụng.

“Không có việc gì, ta hỏi nhỏ thường trèo cây. Nhưng mà..... Không trong trang phục thế này nha! Cái kia..... Người đem áo choàng cho mượn một chút, giúp ta tiếp đi!” Nàng nói xong, bắt đầu nhanh nhẹn tay chân hái quả mật.

Nghe mệnh lệnh nàng không chút khách khí, Phàn Ngưỡng Cực suy nghĩ rồi hồi tỉnh thần lại, cắn chặt răng, nhưng vẫn là đem áo choàng cấp kéo đến, mà cô gái nhỏ kia thực sự đem quả mật ném xuống, toàn bộ ném vào trong lòng hắn.

“Bên trái một chút, người đứng quá xa, như vậy sẽ ra ngoài, rót thực đáng tiếc.” Tiểu ngồi một lát ở trên thân cây, một bên chỉ huy.

Ba Cách thiếu chút nữa bật cười, hắn nhanh chóng thi lễ liền xoay người, sau đó đi phòng bếp tìm cái rổ đến. Cũng không thể để chủ tử giúp nàng xách quả mật trở về đi? Bất quá nhìn biểu cảm vừa mới nảy của gia, hắn thực sự muốn cười nha!

Có lẽ việc biết Tiểu Tiểu cô nương là chuyện tốt, bởi vì biểu cảm gần đây của Thập Tứ gia phong phú hơn, cũng có khí lực chinh người.

Tiểu Tiểu bận hơn nửa ngày, rốt cục cam nguyện trèo xuống cây. “Phía trên còn có thật nhiều đây! Nhiều thế này ăn không hết, người hẳn là nên hái tặng người khác ăn. Người xem, này cây mật bộ dạng thật tốt, khẳng định ăn rất ngon!”

Hắn trừng mắt nhìn nàng, nha đầu kia lại thực tự nhiên sai khiến hắn, vừa mới nảy cũng không gọi hắn là vương gia, liền “Người người người” kêu đến kêu đi, thật sự là lớn mật!

“Nha, thực sự ăn ngon nha, chua chua ngọt ngọt. Đến, cái này thoạt nhìn rất tốt, cho người!” Tay trái nàng cầm quả mật, chính mình cắn một ngụm, khoe miệng còn chất lỏng màu đỏ, làm cho hắn xem một trận hoảng loạn. Sau đó tay phải nàng lại chọn chọn, ở trên người tùy tiện lau lau, liền thân thủ đưa tới trước mặt hắn.

Hai tay hắn còn giữ áo choàng, trên áo choàng tràn đầy quả mật. Chần chờ một chút, dưới ánh mắt thúc giục của nàng, hắn cắn xuống trái mật kia.

Bởi vì nước nhiều lắm, hắn một ngụm cắn xuống này, bên môi chảy xuống một vệt. Nàng cười khanh khách, thân thủ thay hắn lau đi. “Ăn ngon không?”

Hắn nhìn nàng cười meo meo, trên mặt của nàng vẫn còn dán râu, trên đầu còn đội cái mũ xấu xí kia, nhưng trông mắt tròn vo, chói lọi dị thường, ngay cả miệng nhỏ kia bởi vì chất lỏng quả mật mà có vẻ đỏ au. Thấy nàng lại cắn một ngụm quả mật, hắn cảm giác một ngụm kia cắn ở đáy lòng hắn, dường như là bị cái gì va chạm một chút.

“Lại đến một ngụm?” tay phải nàng lại đem quả mật giơ lên trước mặt hắn.

Hắn không cắn quả mật kia, ngược lại tránh đi tay đang giơ cao của nàng, cúi đầu mút cái miệng hồng hồng của nàng.

“Ngô.....”

Tiểu Tiểu trừng lớn tròn mắt, hai tay đều cầm quả mật, một tay còn giơ thật cao, toàn thân đều không thể nhúc nhích. Cái miệng của hắn đầu tiên là nhẹ nhàng mút, sau đó thấy nàng cứ ngốc lăng lăng ánh mắt dưới, hắn lại lần nữa há mồm cắn miệng của nàng.

Hắn mút nhẹ nhàng, mềm mại, ngọt ngào, lại có chút ê ẩm. Nàng cảm thấy có cổ nhiệt từ đôi má lan tỏa đến, nhìn không được hai mắt nhắm nghiền, không nghĩ tới việc nhắm mắt lại, hơi thở của hắn lại phả đầy trên người. Hắn thăm dò làm nàng căng thẳng, thâm tâm kinh hoàng không thôi, như muốn ngã ra.

Không biết qua bao lâu nàng mới bị buông ra, sau đó nàng hô nhỏ một tiếng, đem quả mật trong tay nhét vào miệng hắn.

“Tiểu —” Hắn bị quả mật chặn lại trong miệng, còn chưa kịp lên tiếng, nàng liền hồn hển xoay người rời khỏi.

“Tiểu Tiểu cô nương, rõ này cho người mang quả mật.” Ba Cách không biết quay lại khi nào, trong tay cầm cái rô.

Tiểu Tiểu trong đầu đại loạn, nghe được Ba Cách âm thanh, bị động tiếp nhận rô trong tay hắn, đem quả mật trong lòng Phàn Ngưỡng Cực đồ hết vào trong rô, sau đó một tiếng chào cũng không nói, liền cầm rô lung lay đi ra ngoài, bước chân còn có chút hỗn độn.

“Thập Tứ gia, để tiểu nhân hộ tống Tiểu Tiểu cô nương trở về?” Ba Cách thấp giọng hỏi.

Phàn Ngưỡng Cực đỡ lấy trán của mình, nhìn chăm chăm quả mật mới bị nhét vào miệng trong tay kia, khoát tay, sau đó thở dài.

Nha đầu kia thật sự là..... Làm cho hắn tức giận.

Phàn Ngưỡng Cực ngồi ở đại sảnh, trên bàn bày một chén cháo ngọt, mới ăn hai miếng liền muốn dẹp đi, hiện tại đã nguội. Hắn đứng dậy mở toàn bộ cửa sổ, nhìn bên ngoài cây mật kia vẫn như cũ kết đầy trái, may hơi hơi khép lại.

Đã hai ngày.

Từ ngày đó hắn xúc động hôn môi nàng, nàng bước chân loạng choạng rời đi nơi này, đã qua hai ngày.

Nàng mai danh ẩn tích hai ngày.

Nguyên bản nghĩ đến ngày đó nàng có chút bộ dáng ngây ngốc, thì khóe miệng của hắn còn thoáng cười, cười biểu cảm nàng ngày đó thực chọc người. Hắn nghĩ chính mình khẳng định đã dọa đến nàng, nhưng mà hắn cũng không hối hận việc can thiệp của mình.

Lần đầu tiên bắt đầu chạm mặt, hắn đã bị nha đầu kia hấp dẫn. Không phải bởi vì dung mạo xinh đẹp đến cỡ nào của nàng, mà là tính tình hoạt bát của nàng, thiên tính lạc quan, còn có khí chất ấm áp kia trên người nàng. Hắn muốn đem nàng giữ tại bên người, cho nên dưới ánh mắt kinh ngạc của nàng cho nàng mượn ngân lượng.

Một trăm lượng với hắn mà nói tuy chẳng là gì, nhưng kỳ thực hắn rất có tâm tình này, bởi cho mượn nàng bạc vì còn muốn gặp lại nàng. Nghe được nàng nói chuyện, hắn đều cảm thấy thú vị.

Ngày đó xúc động kỳ thực cũng là ngoài dự kiến, tuy rằng trên phố có lưu truyền hắn đoạn tụ chi phích, đối nữ sắc cũng không có gì đặc biệt yêu thích hoặc nhu cầu. Cùng hắn tiếp xúc một chút mọi người cảm thấy hắn là người lãnh đạm, đối người đối vật đều ít có dục vọng, cho nên trong triều đình muốn kết giao hắn, dựa vào quyền thế hắn, mà không rõ yêu ghét của hắn. Kỳ thực nói trắng ra, hắn đối với việc đó đều không có dục vọng.

Hắn không cần quyền, không cần lợi, trên đời này cũng ít chuyện có thể làm cho hắn vui vẻ, cho nên nhìn thấy nàng luôn vì việc nhỏ cười híp mắt, hắn cũng rất suy nghĩ muốn biết đó là cảm giác gì? Vì một chén cháo ngọt cười híp mắt, đó là mùi vị gì?

Hiện tại hắn thật muốn thấy thân ảnh hoạt bát kia đến, nhưng mà người đâu? Vì sao không xuất hiện?

Trong lúc suy tư, thân ảnh Ba Cách xuất hiện, xuyên qua sân đến thiên đình.

“Gia, Tiểu Tiểu cô nương hôm nay cũng không đến quán trà. Ngày hôm qua nghe nói có đi, nhưng nói là phải trả sách trở về nhà. Mà hôm nay ngay cả quán trà cũng chưa đi, lão bản cũng rất tức giận. Xem ra chủ quán cũng không biết nàng bị làm sao vậy, muốn thủ hạ đi nhà nàng nhìn xem hay không?” Ba Cách thấp giọng nói.

Phàn Ngưỡng Cực nhíu mày. Nha đầu kia bây giờ hoàn toàn không sợ hắn, phải không?

Hôm qua nàng không nghe lời của hắn nói đến vương phủ, hắn nghĩ là nàng bị cái hôn thân mật kia dọa sợ, cho nên đè nén xúc động muốn gặp nàng. Nhưng hôm nay lại đợi không được người, hắn liền tức giận lên, sai Ba Cách đến quán trà nhìn xem, khi cần muốn Ba Cách đem người mang trở về. Tốt xấu hắn vẫn là chủ nợ của nàng, nàng cũng phải trở về bên hắn!

Hắn khó để ý đối với một cái nha đầu như thế, nhưng xem nha đầu kia, là đem hắn thành mãnh thú hồng thủy (*thú dữ với hồng thủy = tai vạ ghê gớm*) sao? Trong lòng hắn không thoải mái, ngay cả sắc mặt đều lạnh đi vài phần.

“Nha đầu kia càng lúc càng lớn mật!” Bàn tay to vỗ một chút ở trên bàn.

“Gia?” Ba Cách hoang mang ngẩng đầu. “Gia muốn đích thân đi?”

“Ân hừ!” Phàn Ngưỡng Cực thần sắc chợt tắt, sắc mặt lại trầm vài phần.

Ba Cách âm thầm thay Tiểu Tiểu đồ mồ hôi lạnh, xem ra chủ tử tức giận.

“Ba Cách, dẫn đường!”

Xuyên qua vài ngõ nhỏ hẹp hẹp, một đôi chủ tớ này thậm chí còn không nhận ra đường trong đấy, may được người ta gián tiếp chỉ mới tìm ra nhà họ Tiêu.

Gian phòng ở chỗ đầu mút một ngõ nhỏ, đẩy cửa gỗ ra đi vào có sân vườn nhỏ, phòng ở thực cũ, lại thực sạch sẽ. Liếc mắt một cái nhìn lại, chính giữa là phòng lớn, hai bên là từng gian phòng, phòng bếp ngay tại kế bên một gian phòng nhỏ, lúc này còn có khói bếp bốc lên.

“Hắn là chính là nhà này không sai, có thể nào không gặp người nhỉ? Gia, ta đi hỏi một chút.” Ba Cách đang muốn đi gõ cửa, liền nhìn thấy Tiêu Tiêu nặc một thân xiêm y vải thô, trong tay nâng một chậu nước, từ một gian phòng đi ra.

“Tiêu Tiêu cô nương!” Ba Cách nhanh chóng gọi đến.

Tiêu Tiêu vừa ngẩng đầu, liền chứng kiến thân ảnh thẫm sắc Phàn Ngưỡng Cực kia, đáy mắt đầu tiên là thoáng một chút mừng rỡ, sau đó dường như là nghĩ đến cái gì, lại khốn quẫn cúi đầu xuống “Các người. .... Làm sao có thể đến?”

“Ta không phải bảo người đến vương phủ sao? Người không tuân thủ hứa hẹn như vậy, rốt cuộc vẫn là do thói quen nuốt lời, hay là không đem ta để vào mắt?” Phàn Ngưỡng Cực sắc mặt không vui nói.

Sắc mặt hắn ác ý, còn có lời nói lạnh như băng kia, làm nàng ủy khuất mở miệng. “Tiêu nhân sao dám?”

Biết nhau tới nay, đây là lần đầu tiên hắn nổi giận với nàng, nhưng nàng lại cảm thấy có chút khó chịu. Còn nữa, hắn nói cái gì hứa hẹn kia? Căn bản chính là hắn đơn phương “mệnh lệnh” thôi! Hai ngày này nàng vừa bận lại vội, bởi vì cha nguyên bản thân mình có khời sắc lại chuyển biến xấu, liên tục hai ngày, cho tới buổi sáng hôm nay nhiệt độ mới lui chút, nàng đã hai hôm ngủ không tốt lắm.

Vốn nhìn thấy hắn là rất vui vẻ, nhưng hắn mở miệng liền mắng chửi người, làm cho nàng giống bị hất chậu nước lạnh, nhất thời càng cảm thấy thê thảm.

Phàn Ngưỡng Cực vừa thấy nàng động tác méo mào, lại nhìn đến tơ máu đáy mắt nàng, không khỏi có chút hối hận. Nhưng lập tức lại cảm thấy nha đầu kia rất không sợ hắn cũng là chuyện không tốt, bởi vậy vẫn là quyết định tiếp tục nghiêm mặt. Chính là, khí sắc của nàng thoát nhìn thực kém nha!

“Miệng là nói không dám, nhưng hành vi lại là như vậy.” Hắn hừ lạnh.

“Ta. .... Ta có chút việc. ....” Nàng muốn giải thích, lại sợ hắn cảm thấy mình đang tìm cớ. “Vương gia có thể đi về trước hay không, ta sẽ mau chóng đến vương phủ, không dám làm phiền gia đến địa phương này.”

“Người nghĩ rằng ta muốn tới sao? Người thật sao cho rằng ta muốn ở nhà chờ người đại giá quang lâm sao?” Hắn chính mình cảm thấy nổi lòng xa lạ mạnh mẽ, thốt ra những lời cũng có vẻ có chút xúc động. Hắn vội vã muốn gặp nàng, nhưng nàng vừa thấy hắn liền đuổi người, có thể có chút quá đáng hay không? Điều này làm cho phẫn vội vàng muốn gặp nàng kia của hắn trở nên có chút khó chịu.

Tiêu Tiêu thấy hắn càng nói càng mất hứng, không khỏi rút lui bả vai, nhưng vẫn không hiểu rõ vì sao hôm nay hắn sẽ chạy đến nhà nàng. “Kia vương gia hôm nay tới là. .... Đền đòi nợ sao? Ta. .... cái kia. .... còn lại một chút bạc, bằng không trước trả lại người cũng được.”

“Người—” Phàn Ngưỡng Cực tức giận đến cắn răng, thật muốn lấy tay gỗ đầu nàng, đáng tiếc quên mang chiết phiến xuất môn.

Đang lúc này, trong phòng một tiếng nói trầm thấp vang lên, cắt đứt đối thoại càng ngày càng kỳ quái giữa bọn họ —

“Tiêu Tiêu a! Là ai đến đây?”

Âm thanh kia nghe qua có chút suy yếu, xác nhận lên tuổi nam tử.

“A, cha!” Tiêu có chút ít bối rối nhìn Phàn Ngưỡng Cực một cái. “Vương gia vẫn là về trước đi —”

Nàng nói còn chưa xong, Phàn Ngưỡng Cực liền vòng qua nàng, đẩy cửa ra đi vào trong gian phòng nhỏ kia.

“Đợi chút! Người. ....” Tiêu Tiêu nhanh chóng đuổi kịp, không hiểu hắn muốn làm cái gì.

Phàn Ngưỡng Cực một bước vừa vào trong phòng, Tiêu Tiêu hai tay liền bám vúi cánh tay của hắn, nhưng Tiêu Sĩ Lăng đã nhìn thấy bọn họ, nghi hoặc từ trên giường ngồi dậy.

“Tiêu Tiêu, là khách nhân nơi nào?” Tiêu Sĩ Lăng sắc mặt có chút tái nhợt, hữu lễ hướng Phàn Ngưỡng Cực gật đầu.

“Cha, không có, hắn là —” Tiêu Tiêu bỗng nhiên dừng lại, không biết nên giới thiệu hắn thế nào.

Nàng cũng không muốn cha biết nàng vì chữa bệnh cho hắn, mượn một trăm lượng của vương gia. Đột nhiên, nàng bắt lực ngẩng đầu nhìn hắn.

Phàn Ngưỡng Cực thấy được vẻ mặt kia nàng có chút đáng thương, vừa mới đầy ngập khó chịu đột nhiên liền biến mất.

“Tiêu tiên sinh, người khỏe không, tại hạ họ Phàn, là Tiêu Tiêu cô nương —”

“Bằng hữu!” Tiêu Tiêu nhanh chóng tiếp lời, còn cười gượng ha ha hai tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Hách Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Tiêu Sĩ Lăng là người thật gầy, hiện tại bởi vì đang bệnh mà khí sắc càng không tốt. Dù vậy, vừa nghe nói có khách tới chơi, vẫn vội vàng từ trên giường ngồi dậy.

“Là bằng hữu của Tiểu Tiểu? Thật có lỗi, thân thể lão phu không tốt.....” Tiêu Sĩ Lăng nói xong còn ho khụ khụ.

Tiểu Tiểu lật đật chạy qua vỗ nhẹ lưng cha nàng. “Cha, người đừng đứng lên, con sốt mới lui, ngủ nhiều một chút. Hay là con lấy chén cháo vừa hầm xong cho người?”

“Tiêu tiên sinh không cần vội, không cần khách khí. Ta chỉ nghe nói thân mình người không khoẻ, hôm nay đi ngang qua thuận tiện đến thăm hỏi một chút.” Phan Ngưỡng Cực tựa hồ đã trấn định không ít, chẳng bù ban đầu thân sắc khôn ổn.

Xem ra nàng hai ngày này là vì cha nàng bị bệnh mà bận tới mảy tới mọt, thậm chí ngay cả quán trà kia cũng không đến. Như vậy hẳn có thể tha thứ thái độ vừa mới này của nàng, dù sao không phải nàng không muốn gặp hẳn, mà là vì muốn chiều cổ cha nên mới thế.

Tuy rằng Tiểu Tiểu đang muốn đòi đi sự chú ý của cha nàng, nhưng Tiêu Sĩ Lăng vẫn cảm thấy hứng thú đối với Phan Ngưỡng Cực.

“Vị Phan công tử này là ở nơi nào nhận thức tiểu nữ?” Tiêu Sĩ Lăng tò mò hỏi.

“Ách, cha, Phan công tử là ở quán trà nghe ta kể chuyện.....” Tiểu Tiểu nhanh chân xen mồm, nói xong còn quay đầu cảnh cáo liếc nhìn Phan Ngưỡng Cực một cái, không cho hắn nói khác nàng. Nàng cũng không hy vọng cha biết nàng vì sinh kế, mà thiếu chút nữa bị bóp chết ở phủ Bình Quận vương.

“Nhưng không phải người mỗi lần đều phần nam trang (= gái giả trai)? Ai, nếu không phải bắt đắc dĩ, ta thực không hy vọng người xuất đầu lộ diện, thật sự rất vất vả.” Tiêu Sĩ Lăng thở dài.

“Lúc đầu thì không biết, nhưng sau khi trở thành 'bằng hữu', hẳn mới biết ta là..... cô nương a.” Nàng hai ba câu giải thích sơ sài, tận lực đem lời nói dối làm như tình huống thật, chỉ là tránh nặng tìm nhẹ, để tránh về sau chính mình quên mà làm lộ. “Còn có, cha, kể chuyện thực có ý tứ, Phan công tử đã nói qua ta có khiếu kể chuyện trời cho, đúng không?”

Phan Ngưỡng Cực tiếp thu ánh mắt nàng truyền tới cảnh cáo kia n, khoe miệng không khỏi nhếch lên cười một chút. “Thật ra cái kia, nàng này mở miệng có thể nói chuyện tốt, ta thường cảm thấy bị bại bởi nàng đấy!”

“Ai, thân thể ta nếu tốt một chút thì tốt rồi.” Tiêu Sĩ Lăng vẫn là không chịu để nữ nhi đi ra ngoài làm việc vất vả.

“Tiêu tiên sinh thân thể nơi nào không khoẻ?” Phan Ngưỡng Cực hỏi thăm.

“Lúc bắt đầu tựa như phong hàn bình thường, ho khan rồi sốt lên, sau lại uống thuốc một thời gian liền tốt hơn nhiều, nhưng mấy ngày này lại bắt đầu nóng sốt.....” Tiêu Sĩ Lăng cứ như vậy cùng hắn bắt đầu tán gẫu.

Tiểu Tiểu trong lúc nhất thời không chen miệng vào được. Chính là nàng vẫn cảm thấy nhanh chóng đem Phan Ngưỡng Cực đi mới có vẻ an toàn, để tránh hẳn lắm miệng nói linh tinh. Nếu cha biết nàng gặp phải phiền toái gì, khả năng sẽ không cho nàng đi kể chuyện nữa, thậm chí không muốn dùng bạc do đi mượn này để xem bệnh.

Nhà bọn họ tuy rằng không có tiền, nhưng cha nàng xuất thân là người đọc sách, nên vẫn có cốt khí, đối với chuyện thị phi so với người những khác đều trọng hơn.

“Cha, Phan công tử có thể có việc không thể ở lâu, không bằng người lại ngủ trước —” Tiểu Tiểu cố gắng tìm cái khe hở để chen vào.

“Người — nha đầu kia, làm sao tùy tiện chen ngang khi người khác nói chuyện? Không thấy ta cùng Phan công tử đang nói chuyện phiếm sao? Đi, chuẩn bị một chút.” Tiêu Sĩ Lăng xoay người cùng Phan Ngưỡng Cực nói: “Không ngại liền lưu lại tệ xá, ăn cơm xong lại đi đi! Khó được có bằng hữu Tiểu Tiểu đến, không thể hảo hảo chiêu đãi, lão phu thật sự áy náy.”

Tiểu Tiểu bắt khả tư nghị miệng mở ra lại khép vào, khép vào rồi lại mở ra, xem ra có chút buồn cười. “Có thể..... Nhưng hôm nay chỉ có cháo hầm, Phan công tử ăn không quen loại thô trà đậm phạn (cơm canh sơ sài) này.....”

Phan Ngưỡng Cực lại tuyệt không hợp tác, chấp tay liền hướng Tiêu Sĩ Lăng nói: “Văn bối là tới thăm bệnh, còn làm cho Tiêu tiên sinh chiêu đãi, thật

thấy hồ thẹn?”

“Không cần khách khí, cùng người nói chuyện, ta cảm giác tinh thần tốt rất nhiều. Đến, ngồi ngồi xuống, chúng ta lại tâm sự.” Tiêu Sĩ Lăng ý bảo hắn ngồi xuống ghế dựa trước giường.

Tiểu Tiểu thấy thế đành phải dậm chân một cái, bĩu môi đi ra ngoài, chuẩn bị nhiều món để đãi khách, bằng không đợi chút cha nàng sẽ hội mất hứng. Thực không hiểu cha vì sao thích hắn, đối hắn thật tốt, lần đầu tiên gặp mặt liền mời hắn ăn cơm.

“Nào có người như vậy, nói đến là đến, còn ở lại ăn cơm đâu!” Tiểu Tiểu đi ra ngoài than thở, lại bị Ba Cách canh giữ ở tiền viện toàn bộ nghe vào trong tai.

Ba Cách xem phản ứng của nàng, khóe miệng nhin không được nở nụ cười. “Tiểu Tiểu cô nương, ta đến giúp người đi! Nhìn xem muốn chè cùi hay là nấu nước, việc nặng nề đều giao cho Ba Cách.”

“Ba Cách đại ca, kia làm sao có thể? Người là khách đấy!” Tiểu Tiểu cũng không phải không biết xấu hổ mà sai phái hắn.

Ba Cách thích vị tiểu cô nương này, bởi vì nàng tuy nhận thức vương gia, cũng chưa từng đối với hạ nhân bọn họ vênh mặt hất hàm sai khiến, ngược lại còn luôn kêu hắn “Đại ca”, làm cho hắn muốn nhin cũng không nhin được mà muốn đối nàng thật tốt. Hơn nữa, chỉ cần là người có thể làm cho vương gia vui vẻ, Ba Cách hẳn đều nguyện ý đối người nọ hảo.

“Lúc này có cái gì? Tiểu Tiểu cô nương hiện tại muốn nấu cơm sao? Ba Cách giúp người nấu nước.” Ba Cách vén tay áo lên.

Tiểu Tiểu do dự một lúc, cuối cùng vẫn tiếp nhận trợ giúp của hắn. “Được rồi, ta đây sẽ cố gắng nấu ăn ngon một chút, đợi lát nữa người ăn nhiều hai chén nha!”

Nói thực ra, sau khi cha bị bệnh, việc nặng trong nhà đều là chính nàng làm, chỉ là nấu nước trong phòng bếp, nàng phải chạy tới lui nhiều lần, dù sao nàng khí lực yếu, đành phải như vậy.

Nàng đến vườn rau hái được mấy thứ có thể ăn, lại chuẩn bị thêm một ít ướp một ít đồ nấu canh. Dù sao đều là thô trà đậm phạn, là Phàn Ngưỡng Cực chính mình muốn lưu lại ăn cơm, ăn không quen nàng cũng mặc kệ.

“Tiểu Tiểu cô nương, người đừng bức vương gia, hai ngày này người không có tới, hẳn kỳ thực lo lắng.” Ba Cách đem nước đồ đầy lu, tìm đề tài nói chuyện.

“Lo lắng cho ta? Lúc hắn vừa mới vào biểu cảm thực mất hứng nha!” Tiểu Tiểu hơi hơi chu miệng lên.

Tuy rằng Phàn Ngưỡng Cực là vị vương gia cực kỳ tôn quý, nhưng bởi vì lần đầu tiên chạm mặt chính là tình huống quan hệ đến sinh tử, nàng sớm không đếm xỉa đến, thế cho nên đối với hắn thái độ nói chuyện thẳng thắn. Kỳ thực tính tế mà nghĩ, hắn hôm nay đối nàng cũng không có quá đáng, chỉ là nàng vẫn cảm thấy bị tổn thương tâm khổ sở.

Kỳ thực nàng không nên có loại phản ứng này, không phải sao?

Nhưng nàng vì cái gì không thích hắn dùng kia thái độ đối xử nàng? Vì sao cảm thấy không thoải mái như vậy? Cho dù ngày ấy hắn thân thiết hôn nàng, cũng không có nghĩa là nàng có thể cùng hắn bình khởi bình tọa (địa vị ngang bằng) kết giao. Nghĩ đến cái hôn kia, mặt nàng lại nóng lên. Mấy ngày nay bởi vì bận rộn chiếu cố cha, cũng chưa nghĩ nhiều, ngẫu nhiên nhớ tới cũng chỉ là sững sờ, mặt hồng tai đỏ, lập tức lại bị chuyện trước mắt làm mờ.

Nhưng trước mắt cảm xoang cháo trong tay, vì sao trong nỗi hiện lên toàn là đôi mắt hắn nhìn chăm chú?

“Tiểu Tiểu cô nương, vương gia tuy rằng miệng chưa nói, nhưng khẳng định là coi trọng cô nương vị bằng hữu này. Hôm nay gia phái ta đi quán trà tra xét, vừa nghe nói người không đi quán trà, liền trực tiếp tới cửa tìm. Để tìm được nơi này, hao tổn không ít công phu đâu! Ba Cách đi theo vương gia lâu như vậy, rất ít thấy vương gia như thế, cho nên tính tình vương gia nếu có không tốt, người thông cảm hắn nhiều một chút.” Ba Cách nhỏ giọng nói.

“Hắn..... Bình thường không có bằng hữu gì sao?” Khó trách nàng cảm thấy hắn đầy mắt ngẫu nhiên sẽ hiện lên một loại tịch mịch làm lòng người chua xót. Cảm giác ở trong lòng hắn tựa hồ che giấu chuyện cũ không muốn nhắc tới, phảng phất miệng vết thương còn tồn tại, chỉ là hắn không muốn kêu đau, không muốn nói thẳng ra, cứ giả vờ không có việc gì.

“Vương gia..... người ngoài nhìn hắn cảm thấy lạnh đạm, cho nên tri giao (bạn thân/tri kỷ) cũng không nhiều. Hơn nữa trong cung hoàn cảnh phức tạp, muốn có bằng hữu thật tình, thật sự là mong muốn xa vời.” Ba Cách thờ dãi không tiếng động.

“Đúng vậy, hoàn cảnh kia quả thật không phải dân chúng tầm thường như chúng ta có thể tưởng tượng được.” Tiểu Tiểu hít một hơi thật sâu. “Được rồi, vương gia có thích ăn cái gì không?”

Ba Cách nghĩ nghĩ, hoang mang lắc lắc đầu. “Vương gia không xem trọng việc ăn uống, cũng không phải rất kén chọn.”

“Ngay cả ăn cũng không thấy lạc thú, cuộc sống đối với hắn không phải rất không có ý nghĩa?” Tiểu Tiểu thở hắt ra. “Được rồi, ta liền bộc lộ tài năng, cho các người ăn thô trà đậm phạn hảo tư vị.”

Xem nàng lại nở nụ cười sáng sủa, Ba Cách khóe miệng cũng lộ vẻ nhàn nhạt cười. Vương gia chính là cần một nữ tử như vậy, một nữ tử vui tươi một

chút, lạc quan một chút, ngẫu nhiên có thể để cho hấn cười to, làm cho hấn tức giận đến rống to, nữ tử linh động lại từng trải.

Hôm nay, đôi chủ tớ này ở lại Tiêu gia dùng bữa cơm xoàng, không ngờ ngược lại khẩu vị Phàn Ngưỡng Cực lại rất tốt, ước chừng được tới ăn hai chén cơm lớn. Ngay cả Tiêu Sĩ Lăng người bị bệnh lâu ngày tựa hồ cũng có nguyên khí (*sức sống*) hơn, còn kiên trì xuống giường cùng mọi người dùng cơm, nhất thời căn phòng nhỏ luôn luôn quanh quẩn nỗi nóng nảy lên không ít.

Chỉ là Phàn Ngưỡng Cực rốt cuộc đã cùng cha nàng hàn huyên những gì, nàng hỏi thế nào hấn cũng không chịu nói, tức giận đến nỗi nàng muốn quát hấn một phen.

Sau khi ăn cơm xong, Phàn Ngưỡng Cực mang theo Ba Cách rời đi, còn dặn dò nàng đợi thân mình cha tốt rồi thì đến vương phủ báo danh. Nhưng Phàn Ngưỡng Cực mới đi không bao lâu, Ba Cách lại quay trở lại, còn dẫn theo đại phu đến.

“Tiêu tiên sinh, vị này là Tư Mã đại phu mà công tử chúng ta đã cùng ngài nhắc tới. Để cho hấn giúp ngài xem một chút đi!” Ba Cách trực tiếp nói cùng Tiêu Sĩ Lăng.

“Vậy làm phiền Tư Mã đại phu, thỉnh vị tráng sĩ này phải giãi bày cảm kích của lão phu cùng Phàn công tử.” Tiêu Sĩ Lăng khó cự tuyệt.

Tiểu Tiểu kinh ngạc xem hết thấy phát sinh này, mãi đến lúc đại phu đi rồi, Ba Cách cũng đã đem được trở lại, nàng cũng không biết Phàn Ngưỡng Cực làm thế nào mà thuyết phục cha nàng chịu nhận sự trợ giúp này. Vị Tư Mã đại phu cùng đại phu trước kia không giống nhau, nói một cách đơn giản ông ta chỉ giúp cha chăm mấy chỗ huyết vị, tinh thần cha lại có vẻ tốt lên rất nhiều, nàng nhìn không được mà cảm thấy thật cao hứng.

Tư mã đại phu này quả nhiên cao minh, chỉ mới hai ngày, bệnh cha nàng đã tốt hơn phân nửa.

Sáng hôm nay, nàng đến quán trà để xin lỗi, nhưng lão bản trà quán đem nàng chửi mắng một trận, còn nói nàng không cần lại đến quán trà kể chuyện. Nàng sớm đoán được kết quả này, cho nên ngay cả áo choàng lão nhân gia, râu đều giảm đi, trực tiếp giả mạo cháu gái “Tiêu lão sư phụ”.

Không có việc cần làm tại quán trà, nàng vẫn quyết định đến vương phủ một chuyến, ít nhất nàng vẫn thiếu Phàn Ngưỡng Cực một lời cảm tạ. Thực ra, hấn không chỉ cho nàng mượn bạc, còn tự mình tìm đại phu xem bệnh giúp cha nàng, có thể nói là ân nhân của nàng. Nếu không phải hấn đưa tay giúp đỡ, khả năng nàng hiện thật không có cách gì dành thời gian cho việc khác.

Mới bước vào vương phủ, hạ nhân liền dẫn nàng đi gặp vương gia. Xa xa liền thấy hấn đang ngồi hóng mát uống trà trong lương đình tại trong hậu, thân ảnh quen thuộc kia khiến nàng dừng chân ngắm nhìn.

Hấn vẫn mặc trường bào đậm sắc (*nhạt màu*) như cũ, thân ảnh kia nhìn thế nào cũng đều có hương vị tịch liêu, có lẽ là do khí chất chính hấn, khiến cho người ngoài cảm thấy khó thân cận. Kỳ thực hấn tâm địa không tệ, chỉ là mọi người không hiểu!

“Vương gia!” âm thanh nàng thanh thúy như tiếng ngọc va chạm, cực kì trong trẻo lại dễ nghe.

Phàn Ngưỡng Cực trong tay cầm quyển sách xoay người, vừa thấy nàng đến, đáy mắt thoáng qua một chút vui sướng, nhưng rất nhanh rút đi. “Cha người tốt chút nào không?”

Tuy rằng hỏi như vậy, nhưng Phàn Ngưỡng Cực kỳ thật rất rõ ràng thân mình Tiêu Sĩ Lăng đã chuyển biến tốt, bởi vì Tư Mã đại phu phải hồi báo tình hình đối phương cho hấn. Tư Mã đại phu là trưởng bối hấn nhận thức đã nhiều năm, y thuật rất cao.

“Tốt hơn nhiều, hôm nay đã có thể xuống giường đi lại. Cảm ơn vương gia trợ giúp, cha muốn ta thiên giao đại vận giao đại (*đại khái hiểu là ngàn nhân vận gửi*) nói rõ hảo hảo cảm ơn 'Phàn công tử'.” Tiểu Tiểu bĩu môi nói.

Phàn Ngưỡng Cực cười ra tiếng: “Phàn công tử? Xem mặt người kia không cho là đúng.”

“Ta thiếu chút bị người hù chết, còn nói sao! Muốn tới cũng không báo trước, ta thật sợ người nói nhảm, làm cho cha ta biết người là vương gia, ... và là chủ nợ lớn của ta.” Tiểu Tiểu không được nhìn oán trách.

Phàn Ngưỡng Cực hiển nhiên không xem ra gì, chỉ cười cười. “Ta không phải phối hợp rất khá sao? Người không muốn ta nói, ta nửa câu cũng không nói, về sau người nên làm trâu làm ngựa báo đáp ta nha!”

“Làm trâu làm ngựa?” Nàng nheo lại mắt. “Người thiếu con ngựa kéo xe sao? Hay là ruộng người cũng xuống trồng trọt? Ta đây có thể làm trâu giúp người cày ruộng.”

Hấn còn thiếu người sai bảo sao? Nói là làm trâu làm ngựa thật sự là rất khoa trương.

“Cẩn thận, những lời này người nói, ta sẽ đi làm ruộng.” Hấn trung bộ mặt nghiêm túc cảnh cáo nàng, nhưng là đáy mắt ý cười đã tiết lộ cảm xúc chân chính của hấn. Nha đầu kia không hiểu, chỉ cần nàng ở bên người hấn, hấn đã khoái hoạt rất nhiều, so với việc nàng làm trâu làm ngựa còn được hơn.

Tiểu Tiểu bĩu môi, đem gói đồ trong tay thả xuống bàn. “Này đưa cho người, lễ vật kết bạn.”

“Cái gì vậy?” Hấn nghiêng người tò mò.

Nàng đem gói đồ mở ra, lấy ra một cái bình đào (*bình gốm sứ*) đơn giản, dùng tay ngắt một miếng mỡ đưa cho hấn. “Này!”

Hắn phản xạ há mồm cắn, nhất thời mùi vị chua chua ngọt ngọt kia tràn ngập miệng, chua đến nỗi hắn muốn ứa nước mắt, mặt nhẩn lại, bộ dáng thật là thú vị.

“Chua sao? Xem biểu cảm của ngươi kia.” Tiểu Tiểu cũng ngắt một miếng cho vào miệng. “Àn, không có a, độ chua thực vừa vặn. Quả mạn này ngâm như vậy ăn siêu ngon đây! Hôm đó lấy về nhiều như vậy, cũng chưa thời gian làm, cũng may mà không đến nỗi. Hôm qua ta ngâm quả mạn ngon lắm, cha ta ăn thật nhiều. Nguyên lai ngươi sợ chua?”

“Nào..... Nào có?” Hắn ra vẻ trấn định, đem ẩm ướt trong mắt kia mắt đi. “Ngươi cho là mấy miếng này rất chua.” Hắn không tin lại hưởng nằng giảo miệng, muốn nằng lại cho một miếng nữa.

“Lại muốn ta lấy cho ngươi?” Nằng vênh môi lại ngắt một miếng cho hắn.

Hắn nhẩn nại cắn cắn, cũng may lần này không chua đến nỗi hắn muốn khóc, mà mùi vị chua đó cũng thập phần ngon miệng. “Này cũng tạm.”

“Cũng tạm? Làm ơn, ta ngâm mạn tiếng lành đồn xa đấy! Đại thẩm cách vách còn muốn mua của ta, ta cũng không bán cho nằng đâu! Ba Cách đại ca còn nói ngươi không kén chọn, kỳ thực hắn ta hiểu lầm lớn, rõ ràng rất kén chọn!” Nằng còn phê bình hắn.

“Ngươi cùng Ba Cách nói xấu ta?” Hắn nheo lại mắt hỏi.

“Nói xấu? Ngươi không biết Ba Cách đại ca sao? Cho dù trên đời tất cả mọi người nói ngươi là người xấu, hắn vẫn cảm thấy vương gia tốt nhất.” Nằng vừa cắn cắn miếng mạn vừa nói.

“Nha, như vậy ngươi thì sao? Ngươi cảm thấy ta tốt hay là không tốt?” Ánh mắt của hắn chuyên chú ngó trông nhìn nằng, hại nằng nhất thời không được tự nhiên.

Tiểu Tiểu nhanh chóng ngồi nghiêm chỉnh, nhưng trên mặt có vết tích hơi hơi đỏ lên, tiết lộ tâm tư tiểu nữ nhân của nằng. Nằng lúc này lại nhớ tới việc hắn hôn nằng. “Vương gia cho Tiểu Tiểu mượn ngân lượng, còn mời đại phu giúp cha xem bệnh, Tiểu Tiểu làm sao có thể cảm thấy vương gia không tốt?”

Nhưng hắn vì sao muốn hôn nằng đây? Chính là vì nhất thời xúc động? Hay là hắn muốn biết có cảm giác đối với nữ nhân hay không?

“Mà sao ta thế nào vẫn cảm thấy ngươi thường hay làm nhảm cái gì, kỳ thực đều là nằng trộm ta?” Hắn nhú mày.

Bởi vì bị nói trúng, nằng nhất thời lộ ra biểu cảm chột dạ, nhưng muốn phủ nhận đã không còn kịp rồi. “Ta..... Nào có? Ngươi để ta tới vương phủ, ta sẽ đến, Tiểu Tiểu là thực nghe lời.”

“Nha?” Hắn hoài nghi liếc nhìn nằng một cái. “Như vậy..... Lại đây.”

Nằng trừng mắt nhìn, hai người ngồi đối diện cách một tấm bàn đá mà thôi, hắn muốn nằng đi qua làm chi?

“Ngươi xem, nghe lời chỗ nào?” Hắn bày ra tư thế buông tay.

Tiểu Tiểu ngập ngừng đứng dậy, sau đó quy quy súc súc (*co đầu rút cổ như rùa*) từ từ đến bên cạnh hắn. “Vương gia, chuyện gì? Muốn tiểu nhân giúp ngươi làm cái gì? Hay là muốn tiếp tục hái quả mạn đấy ư? Không thành vấn đề, ta biết trèo cây.”

Xem nằng có chút khản trương, nói còn nói riu rít không ngừng, hắn nhin không được nở nụ cười.

“Ngươi..... Cười cái gì?” Nằng ảo não lườm hắn.

“Ngươi không cần khản trương, giữa ban ngày ban mặt, ta làm sao có thể ăn ngươi?” âm thanh của hắn còn mang theo ý cười.

“Cho dù không phải ban ngày ban mặt, ngươi cũng ăn không được ta.” Nằng không biết lấy can đảm từ chỗ nào, miệng lập tức cãi lại.

Hắn có chút thâm ý nhìn nằng một cái, sau đó đưa tay nắm chặt tay nằng.

“Vương..... Vương..... Vương gia!” Nằng hít thở dồn dập.

“Thế nào?” Hắn đáp chả đâu vào đâu.

“Ta..... Cái kia..... Buông tay!” Nằng thấp thỏm không yên, trái tim cũng sắp nhảy ra ngoài. Thăm, ngày đó khi hắn hôn nằng cũng là cảm giác này, nằng không nên suy nghĩ miên man.

Ai ngờ người này tựa hồ một chút cũng không hoang mang, ngược lại đem nằng kéo đến trên đùi, sau đó nhàn nhạt nói: “Ngươi không phải vừa mới nói cho dù không phải ban ngày ban mặt, ta cũng ăn không được ngươi. Không bằng chúng ta cứ ngồi như vậy đến tối, xem thử xem có thể phát sinh gì hay không.”

“Kia làm sao có thể?!” Nằng lập tức đẩy hắn ra. Nhưng trọng tâm không ổn định, cả người ngã ngược về sau, cũng may hắn nhanh tay lẹ mắt, một phen giữ lấy nằng.

Chỉ kéo một cái, tay chân hai người toàn bộ quấn lấy nhau.

“A, buông ta ra, nhanh lên!” Nàng ảo não trừng hấn.

Tay hấn bao bọc thắt lưng của nàng, mà nàng thì đang ôm lấy cổ hấn, tư thế có vẻ thập phần thân mật. Hấn cúi đầu nhìn khuôn mặt đỏ bừng của nàng, tình tế xem da thịt mịn màng kia, khẽ thở dài. “Ngươi về sau vẫn đừng hóa trang thành ông lão.”

“Vì sao?” Nàng nghi hoặc hỏi.

Hấn nói với vẻ mặt nghiêm túc: “Bởi vì ta bỗng nhiên phát hiện ngươi mặc trang phục nữ rất đẹp mắt, còn có..... Điều này rất quan trọng. Ngươi không biết là một đại nam nhân hôn mỗi một lão già, thoát nhìn rất thương phong bại tục* sao?”

* 伤风害俗: “Thương phong hại tục”. Trong đó, thương phong = bệnh cảm gió, nhức đầu, sổ mũi. Nhưng “thương phong hại tục” ở đây tương đương với “bại tục đồi phong” hay “bại hoại phong tục” tức phong tục bị bại hoại, suy đồi.

“Hôn mỗi lão già?” Đầu óc nàng còn không phản ứng kịp, hấn liền hướng nàng cúi xuống, dứt khoát làm mẫu cho nàng xem.

Hấn lại hôn miệng nàng! Tiểu Tiểu trừng lớn mắt.

Tuy rằng nàng dùng một tay không bị nắm nện hấn, nhưng bởi vì liên quan tư thế, nàng thiếu chút nữa lại ngã ra sau, vội vàng dùng hai tay bám vào hấn.

Hấn cười vì nàng tiếp nhận “ôm ấp yêu thương”, hôn kia lại mang theo vài phần đắc ý.

Nàng ảo não trừng hấn, nhưng nhiệt lực (sức nóng) truyền ra từ bạc môi (môi mỏng) của hấn kia dần dần nuốt lấy kháng cự cùng ngại ngùng của nàng. Nàng cảm thấy cả người nóng lên, chân như nhũn ra, cũng may là nàng ngồi ở trên đùi hấn, bằng không khả năng đã trượt trên đất rồi.

Hấn hơi hơi đình chỉ hôn này, môi cách nàng thật gần. “Tiểu Tiểu?”

Nàng cảm giác hơi thở của hấn phun ở trên mặt nàng, tê tê ngứa ngứa. Nàng ứng thanh không yên lòng: “Ân?”

“Tiểu Tiểu!” Hấn lại gọi.

“Ân?” Nàng hơi hơi lùi lại, ánh mắt lại vừa vặn dừng trên môi hấn. Cái miệng hấn hồng hồng, thoát nhìn bộ dáng tốt lắm, nàng không nhịn được chia ramột ngón tay, mon trón trên môi hấn.

Đột nhiên con ngươi hấn biến sắc, đáy mắt ý tứ xâm lược càng đậm. Hấn hạ mắt, cắn đầu ngón tay của nàng, sau đó thuận thế t hôn khước miệng nàng.

Hôn nhẹ nhàng, cẩn thận từ cằm đến vành tai nàng chốc lát liền lưu lại dấu vết ẩm ướt. Cuối cùng cái miệng của hấn ngậm vành tai nàng nơi mềm mại mảnh nhỏ nhất, lờ lờ động tác hấn quá nhiều khiến nàng tâm loạn như ma.

“Vương gia!” Nàng nhắm mắt lại, không biết về mặt này của nàng động lòng người đến cỡ nào.

Ham muốn của hấn bốc lên, thật muốn đem nàng ôm lấy, tìm một chỗ triệt để giữ lấy nàng.

Nhưng là hấn không thể, có một số việc hấn rõ ràng. Hấn không nguyện tùy tiện muốn nàng, hấn hiểu rõ ràng.....

Vì thế, hấn đành phải thu lại ham muốn, hơi hơi thở dốc buông cái miệng tham lam của mình ra.

Đẩy đưa hôn môi, cặp mắt đầy nước của nàng chớp chớp nhìn hấn. “Ngươi hôn miệng ta, là muốn biết ngươi có thích nữ tử hay không, đúng không?”

“Cái gì?” Trên người hấn ham muốn chưa hoàn toàn dập hết, lời của nàng lại làm cho hấn tức giận lên.

“Không phải sao? Không ngờ ngươi thực sự ưa thích nam nhân?” Nàng vẽ mặt thành thật nói.

Phàn Ngưỡng Cực gân xanh giữa trán nổi lên, cảm thấy chính mình đại khái già đi, thậm chí trái tim có cảm giác vô lực. Hấn khẽ cắn môi, một câu đều không trả lời được!

Nàng đến bây giờ vẫn còn nhớ rõ lời đồn này? Xem ra lúc trước không bắt nàng kể gieo rắc lời đồn này lại đánh một trận là sai! Điều do hấn nhất thời mềm lòng, buông tha nàng. Mà nay hấn lại gặp phải tiểu nữ tử này luôn làm cho hấn bức mình, thật sự là..... Tức mà!

Bạn đang đọc truyện *Hách Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Phản Ngưỡng Cực bước đi không nhanh không chậm, lần lượt đi qua các hành lang gấp khúc trong cung, sau đó được thái giám thông báo tiến vào thiên điện.

Cách đây không lâu, hoàng thượng vừa phái người triệu hần gấp rút tiến cung.

Tuy rằng là triệu gấp, nhưng bộ dáng Phản Ngưỡng Cực cũng không nhìn ra có chỗ nào gấp gấp cả. Lúc này, hần có thể đoán được hoàng đế tìm hần là vì chuyện gì, hơn nữa trạng thái nhàn nhả đạm mạc kia của hần là một loại bảo hộ, làm cho người ta không nắm bắt được suy nghĩ của hần. Từng trải qua cuộc sống trong cung, nếu không có thể che giấu bản thân thật tốt, sẽ rước lấy phiền toái không nhỏ, nghiêm trọng mà nói còn có thể sẽ đánh mất tính mạng.

Người ta nói đại ẩn ẩn vu thị*, mà hần đang tu hành tại trung tâm quyền lực. Đặt mình trong cuộc đấu tranh này, nếu có thể bất động như núi, đen tối khó lường, còn có thể giống hần như vậy đem dục vọng ép đến thấp nhất, thật sự không dễ dàng. Người ta đều nói hần rất khó đối phó, kỳ thực nói trắng ra chính là bởi vì hần không có ham muốn. Bởi vì không có ham muốn tự nhiên vô nhược điểm, người ngoài muốn tìm điểm yếu để tấn công cũng làm không được.

* Xuất phát từ câu 小隱隱於山林; 大隱隱於市廛 “ Tiểu ẩn, ẩn ư sơn lâm; đại ẩn, ẩn ư thị triền ” hay “ Tiểu giả ẩn lâm, đại giả ẩn thị ” Có thể hiểu là kẻ tu xoàng thì ẩn thân nơi núi rừng; kẻ tu cao thâm thì ẩn thân chốn chợ búa. – là cách mà người xưa luận về lẽ khôn dại, sự công phu của những bậc hành giả ở đời – tiểu giả lánh mình vào rừng, đại giả lánh mình vào phố.

“Hoàng thượng triệu thần tiến cung, có chuyện quan trọng sao?” Phản Ngưỡng Cực hướng Hoàng đế hành lễ mà theo vai về là cháu trai, thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Đương kim Hoàng thượng Phản Từ Uẩn nhìn thấy hần, lập tức đặt bút trong tay xuống, “Thập Tứ thúc thỉnh toạ (mời ngồi) bên này.”

Phản Ngưỡng Cực ngồi xuống bên cạnh. Phản Từ Uẩn là nhi tử duy nhất của đại ca hần, lúc trước phụ hoàng hần muốn đem đề vị truyền cho hần, nhưng cuối cùng bị hần cự tuyệt. Phản Từ Uẩn là người hần chọn đề nghị cho phụ hoàng, chỉ là điểm này mọi người đều không biết. Nhất là Lí phi mẫu thân của Phản Từ Uẩn, vài năm nay càng xem hần là cây đinh trong mắt, hần không thể đem thế lực của hần nhỏ sạch sẽ, chỉ sợ vị trí hoàng đế nhi tử ngồi không xong.

Hần nâng đỡ Phản Từ Uẩn, là vì thiên tư đứa nhỏ này không tệ, vả lại lòng dạ đủ thâm. Hơn nữa phụ thân của hần, cũng chính là đại ca Phản Ngưỡng Cực là người có đức, hần tin tưởng Phản Từ Uẩn sẽ là truyền nhân để vị thỏa đáng.

“Thập Tứ thúc hần là biết trăm tim người là vì chuyện gì.” Phản Từ Uẩn dừng một chút, quả nhiên nhìn thấy trong mắt Phản Ngưỡng Cực thần sắc như đã hiểu rõ. “Đừng cự tuyệt ta a, hoàng tổ phụ trước khi quá thế (mất) đã cùng trăm nói qua, trăm có thể dựa vào hoàng thúc, cho nên hoàng thúc sao có thể nhẫn tâm làm cho trăm thất vọng?”

Phản Ngưỡng Cực thở dài: “Lần trước người cho ta đến Đông Bắc đốc quân, đã xảy ra chuyện gì, có nhớ không?”

Nghĩ đến chuyện tình Đông Bắc đốc quân kia còn bị Tiểu Tiểu thù dết thành tiết mục kể chuyện, còn nói hần cái gì mà nguyên thần xuất khiếu, nói đến miệng đầy bọt mép, mà mọi người còn nghe như si như say, thật sự là quá đủ. Nguyên thần xuất khiếu từ đâu ra? May mà hần đối với Lí Uy Khang kia có phòng bị, bằng không thật muốn dựa vào cái kia, hần không biết đã sớm chết bao nhiêu lần.

“Ài, chuyện đó là trăm có lỗi với Thập Tứ thúc. Lần này trăm nhất định sẽ phái cao thủ âm thầm bảo hộ hoàng thúc, không để hoàng thúc gặp chuyện không may.” Phản Từ Uẩn vẻ mặt đầy ý cười. “Thực ra, lần này phía nam công trình trị thủy thật sự là tiêu hao quốc khố rất nhiều, mà thái hậu lại luôn tạo áp lực cho trăm, đứng ra nên phái Lí quốc cửu đi chủ trì. Nhưng trăm không thể để cho Lí quốc cửu nuốt trọn, nói gì thì nói cũng phải phái người có thể tin nhiệm đi trông chừng.”

Phản Ngưỡng Cực hừ lạnh, hần sao lại không biết hoàng thượng tính toán cái gì. Thái hậu là người có thủ đoạn cường ngạnh, mấy năm nay, thế lực nương gia (nhà mẹ đẻ) nàng ta ở triều đình có thể nói là bất diệt hoá (hung thịnh không thể tiêu trừ được), mà Phản Từ Uẩn nếu muốn hoàn toàn tiêu diệt hết triều chính, không thể để cho người bên phía mẫu thân quá lạm quyền, bằng không chỉ có thể phân chia thành hai thế lực tả hữu chèn ép nhau.

“Nhiều năm như vậy, thái hậu chưa bao giờ quên đề phòng bốn vương, chỉ sợ lão thần ủng hộ bốn vương kể từ lúc trước sẽ lại có động tác. Tại sao hoàng thượng không sợ thế lực bốn vương quá lớn, ngược lại liên tiếp ủy thác trọng trách đây?” Phản Ngưỡng Cực nhàn nhạt hỏi.

Phản Từ Uẩn cười. “Hoàng thúc nếu muốn làm hoàng đế, làm sao còn đến lượt trăm đây? Hoàng gia gia lúc trước một lòng muốn đem vị trí truyền cho hoàng thúc, việc này trăm rất rõ ràng. Hơn nữa, Hoàng gia gia cũng từng nói có thể dựa vào Thập Tứ thúc, có thể thấy được Thập Tứ thúc tất nhiên sẽ không phải là uy hiếp. Suy tính như thế, lúc trước nhất định là Thập Tứ thúc không chịu tiếp nhận vị trí này, mới có thể đến lượt Từ Uẩn.”

Phản Ngưỡng Cực hé miệng cười. “Người cũng thật thông minh.”

“Kỳ thực cũng không thông minh như vậy, vừa đăng cơ vài năm kia, trăm cũng bị mẫu hậu ảnh hưởng, đối với Thập Tứ thúc còn có đề phòng. Nhưng theo năm tháng qua đi, rất nhiều chuyện liên dần dần nghĩ thông suốt. Trăm vẫn là không đủ thông minh, mới ăn khổ rất nhiều năm.”

“Thế nào? Hồi hận lúc trước không để ta thay người tranh đấu giành thiên hạ? Người tính toán quá nhanh, ta đối việc này không có hứng thú.” Phan Ngưỡng Cực cười nhạo.

“Ha ha ha, không phải Thập Tứ thúc sợ tổn thương tâm trầm hay sao! Như vậy lần này phiên Thập Tứ thúc xuống phía nam giám sát, trầm vô cùng cảm kích. Nếu cần gì cứ mở miệng, trầm nhất định tận lực giúp Thập Tứ thúc làm thỏa đáng.” Phan Tử Uẩn thuận miệng nói, hai ba câu đã đem việc này đổ lên người Phan Ngưỡng Cực.

“Chỉ cần ta mở miệng là có thể được sao? Vậy trong vòng hai mươi năm Hoàng thượng đứng triệu bốn vương tiến cung, cái này xem như hồi báo bốn vương.” Không gặp mặt cũng sẽ không có chuyện, Phan Ngưỡng Cực cười lạnh.

Hoàng thượng nghe xong khuôn mặt như trái khổ qua. “Thập Tứ thúc thật đúng là biết cách làm khó trầm xử! Tốt lắm, về sau trầm có việc tìm Thập Tứ thúc, liền đến phủ Bình Quận vương vậy, người nói có được không?”

Đến vương phủ? Hoàng đế ra khỏi cửa còn hơn là đi đánh trận, trong triều có ai mà không biết điều này? Thế này quả thực so với việc hấn bị triệu tiến cung còn thâm hơn.

“Có thể không thì đừng đến, đừng đem thị phi mang đến phủ đệ của ta.” Phan Ngưỡng Cực trừng mắt nhìn hấn. “Khi nào xuất phát?”

“Càng nhanh càng tốt, tốt nhất trong ba ngày thì khởi hành.” Hoàng đế vẫn lo lắng. “Lí quốc cửu ngày mai xuất phát, trầm sợ.....” Sợ hấn ta bày bố tốt hết thảy, như vậy đến lúc đó phải ai đi giám sát cũng như không.

Phan Ngưỡng Cực gật đầu. “Đã biết, ta chuẩn bị xong liền xuất phát.”

Hoàng đế đứng dậy tiễn hấn, Phan Ngưỡng Cực phát phát tay ngăn trở hấn ta lại.

Đi ra hành lang uốn lượn của thiên điện, trong đầu Phan Ngưỡng Cực chỉ toàn nghĩ đến việc sắp đi xa. Hấn còn chưa quyết định tốt việc của Tiểu Tiểu nên làm sao bây giờ! Xem ra hấn trước tiên nên buông tay, lần này đi Giang Nam giám sát, ít nhất phải một tháng, một tháng này đủ để hấn hảo hảo suy xét.

Nhưng hấn còn chưa kịp ra khỏi hoàng cung, đã bị thái hậu nghe tin tới ngăn cản.

“Bình Quận vương, ai gia có việc muốn cùng người trò chuyện, theo ai gia đến Ninh Quân cung ngồi đi!” Thái độ Thái hậu có chút cường ngạnh, khí thế kia làm cho ai nhìn thấy cũng cúi đầu.

Phan Ngưỡng Cực bình thản ung dung, cũng không bị vị hoàng tẩu này cấp sợ. Hấn mở ra chiết phiến phe phẩy một cái, thái độ ưu nhân (*ưu tú + nhân nhĩ*), nói cự tuyệt chỉ sợ tức chết người. “Hoàng thượng hạ lệnh có việc gấp, bốn vương phải nhanh chóng đi giải quyết, chỉ sợ không có thời gian bồi thái hậu uống trà nói chuyện phiếm.”

“Phan Ngưỡng Cực người.....” Thái hậu tức giận đến hô thẳng tục danh hấn. “Đừng tưởng rằng trong triều còn có nhiều lão thần ủng hộ người, người liền có thể không đem ai gia đặt vào mắt như thế. Hoàng thượng tìm người, cũng là vì chuyện lũ lụt phía nam?”

Phan Ngưỡng Cực cũng không tức giận, gần như là thần nhiên nhìn nàng. “Thái hậu cần gì phải tức giận, hoàng thượng lúc lâm triều đã đem trị thủy giao cho Lí quốc cửu, bốn vương sao lại có thể phá hư chuyện thái hậu đâu?”

“Người.....” Thái hậu bị chặn không còn lời nào để nói. Bình Quận vương này tựa như mũi nhọn trên lưng nàng, khi Tử Uẩn đăng cơ, nàng lo lắng hấn sẽ gây nguy hiểm cho đế vị, nhưng nhiều năm như vậy trôi qua, cũng không thấy hấn có động tác gì. Nhưng thật ra gần đây, hoàng thượng tựa hồ tổng phải hấn đi giám sát công sự mà người nhà mẹ đẻ nàng phụ trách, làm cho nàng càng cảm thấy không vui. Nàng đối với hoàng thượng không thể không kiềm chế tính tình nóng nảy, nhưng đối với vị quận vương này nàng có thể không kiềm chế nữa. “Xin khuyên Bình Quận vương một câu, không cần chắn đường ai gia, bằng không đừng trách ai gia không khách khí!”

Phan Ngưỡng Cực ánh mắt hơi hơi nhíu lại. “Như vậy bốn vương cũng cho thái hậu một đề nghị có lương tâm. Cho tới bây giờ, bốn vương cũng chưa từng tiến vào cuộc tranh đấu này, không nên ép ta nhảy vào, đến lúc đó người nào phải chết, và chết thế nào, không ai biết được.”

Lời của hấn rất nhẹ lại lạnh nhạt, nhưng ánh mắt kia không biết tại sao lại khiến thái hậu một trận rùng mình.

“Người.....” Thái hậu ngay cả muốn phản bác cũng không nói được.

Phan Ngưỡng Cực lạnh nhạt cười, hấn lại hồi phục bộ dáng thường ngày tao nhã thanh thản. Hấn hơi hơi vuốt cằm, rồi phe phẩy chiết phiến kia ung dung ly khai.

Chỉ là người ngoài không phát hiện ánh mắt hấn lạnh đi vài phần, trong lòng đã có quyết định.

Hấn không thể đem Tiểu Tiểu cưới vào cửa, những người này khẳng định sẽ tìm đến Tiểu Tiểu, trời biết được nàng sẽ gặp chuyện gì? Nghĩ đến kết cục mầu thân hấn, máu huyết cả người dường như kết băng.

Hấn không thể kéo theo cả Tiểu Tiểu cùng xuống đồng bùn nào được!

Nhưng mà hấn buông tay được sao?

Thực sự nếu muốn bảo vệ nàng, nên hoàn toàn đẩy nàng ra xa mới đúng, ngay cả bằng hữu cũng không phải, với nàng như vậy là mới an toàn nhất. Chính là hấn có thể sao? Nhiều năm cô tịch, hấn muốn ném khoải hoạt cùng người trong lòng, bưng bình sau hơn mười năm từ trong băng tỉnh lại, bảo hấn làm sao có thể lại nằm lại bên trong sông băng kia đây?

Tham luyện âm áp vốn là bản năng con người!

Hấn sao có thể tự tay bóp chết vui sướng chính mình đây?

Hấn cảm thấy một loại nóng rực đau đớn từ lồng ngực, tâm tình liền ủ dột.

Cha Tiểu Tiểu nhờ có Tư Mã đại phu chẩn trị, rất nhanh đã khôi phục khỏe mạnh. Sau nhiều ngày đã trở lại trà quán tiếp tục công việc kể chuyện. Nàng cũng nhiều ngày đi theo cha, chỉ sợ thân thể ông không khỏe, bất quá xem ra đã hoàn toàn hồi phục, không có phát sinh tình huống xấu.

Lão bản quán trà thậm chí cũng không nhận ra nàng chính là Tiêu lão sư phụ kia, khiến cho Dur Thiển Nhi luôn cùng nàng cười trộm.

Đã xong biểu diễn hôm nay, Tiêu Sĩ Lăng để cho Tiểu Tiểu cất kỹ thoại bản, cha và con gái cùng nhau ra khỏi quán trà.

话 本 **thoại bản**: hình thức tiểu thuyết Bạch thoại phát triển từ thời Tống, chủ yếu kể chuyện lịch sử và đời sống xã hội đương thời, thường được dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân sau này.

“Cha, người về nhà trước đi, con còn có chuyện muốn làm.” Tiểu Tiểu cũng không quên quy định của Phan Ngưỡng Cực, nàng phải đến vương phủ kể chuyện cho hấn nghe. Đã nhiều ngày nay nàng không lên đài kể chuyện, cho nên chỉ có thể đến vương phủ kể chuyện, mặc dù người xem chỉ có một mình hấn, nàng cũng cảm thấy không tệ.

“Tiểu Tiểu, ngươi không phải là muốn đi gặp Phan công tử chứ?” Tiêu Sĩ Lăng dừng bước chân, hỏi có chút chần chờ.

“Cha, con còn có việc. Phan công tử mời người giúp cha xem bệnh, cũng không thu tiền chẩn bệnh, cho nên con nghĩ đến quý phủ hấn hỗ trợ làm chút chuyện, coi như là đáp lại nhân tình.” Tiểu Tiểu đang lảng tránh.

Thật ra nói nàng phải đi trả nợ cũng không sai, Phan Ngưỡng Cực từng nói chỉ cần nàng mỗi ngày kể một đoạn nhỏ, một lần sẽ khấu trừ cho nàng năm lượng bạc, chịu khó một chút, nàng còn thiếu một trăm lượng muốn trả hết cũng không khó khăn.

“Vay người cần phải chăm chỉ làm việc. Nhưng mà nha đầu, có một số việc cha nhắc nhở ngươi trước.” Tiêu Sĩ Lăng ngừng lại một chút, lại tiếp tục nói: “Vị Phan công tử kia nhìn ra được người ta là công tử phú quý, nhân phẩm, bề ngoài đều lỗi lạc bất phàm, mà cha phải nhắc nhở ngươi, với bằng hữu này phải biết chừng mực, thân phận địa vị chúng ta.....”

“Cha, người nghĩ đi đâu đó? Chúng ta chỉ là bằng hữu, Phan công tử có tâm địa tốt mới hỗ trợ, con làm sao có thể..... suy nghĩ này nợ được.” Tiểu Tiểu có chút chột dạ.

Nàng làm sao có thể không nghĩ đến? Ngày ấy bị hấn ôm trong ngực thân thiết, thường làm cho nàng ban đêm hồi tưởng lại, mặt không khỏi hồng lên. Mà cha nghi ngờ thì nàng cũng từng nghĩ qua, đừng nói Phan Ngưỡng Cực là quận vương kỳ quái, cho dù hấn chỉ là công tử có tiền bình thường, nàng cũng không xứng. Chẳng qua hấn hôn nàng như vậy, rốt cuộc là tâm tính thế nào? Chẳng lẽ bởi vì nàng gần bên người cho nên dễ dàng khinh bạc sao?

Không! Nàng không cho rằng Phan Ngưỡng Cực là kẻ háo sắc. Nếu thật sự là như thế, lấy địa vị của hấn đã sớm thú thê nạp thiếp, sao lại đến nay vẫn là một người cô đơn chứ? Nàng từng đoán rằng, hấn trước đây có khả năng thực sự thích nam nhân, gần đây mới thử cùng cô nương kết giao. Nói không chừng rất nhanh hấn sẽ phát hiện hấn cũng có thể thích nữ nhân, như vậy có thể thú thê.

Đương nhiên người nợ sẽ không là nàng. Cho nên cha nói cũng không sai, nàng nên khắc chế tâm tư của mình. Chỉ là ngày gặp mặt, đêm hồi tưởng, đã hai ba lần muốn đem tình cảm phân rõ, nào có phải chuyện dễ dàng?

“Không phải là tốt rồi. Phan công tử cách nói năng không tầm thường, cha cũng thích người này. Nhưng nếu bởi vậy đối với người tạo thành thương tổn, cha thà rằng hiện tại ít qua lại.” Tiêu Sĩ Lăng nói.

“Cha, cha đừng quan tâm. Chỉ cần hoàn trả lại nhân tình, con sẽ liền không cùng hấn gặp mặt. Con đi rồi, cha trở về nhớ dùng thuốc bổ nha!” Tiểu Tiểu nói xong xoay người rời đi, sợ nói nhiều một chút sẽ tiết lộ nỗi lòng chân chính của nàng.

Từ lúc nào, trong lòng nàng lại bị bóng dáng người này chiếm hết? Là sau khi hấn hôn nàng sao? Hay là từ lúc mới bắt đầu nhận thức hấn? Bộ dạng hấn cực kì tuấn mỹ, ai gặp cũng đều muốn ngắm. Nhưng với nàng mà nói, hấn luôn luôn là nhân vật trong câu chuyện, nào biết có một ngày nàng sẽ cùng hấn gặp nhau?

Nàng cũng muốn ít quan tâm hấn lại, bớt suy nghĩ về hấn, nhưng đôi lúc hấn ngẫu nhiên để lộ ra cô tịch kia, làm cho nàng cảm thấy thật đau lòng, muốn cho hấn nhiều ấm áp một chút, cho hấn tiếng cười nhiều một chút. Cho nên thời gian này nàng hay chọn kể những mẩu chuyện vui, chính là muốn hấn cười nhiều thêm một chút.

Nhưng, có lẽ thời điểm này vẫn còn chưa thật sự nên thân thiết. Nàng càng ngày càng không khắc chế được tâm tư, cho nên lúc cha cảnh cáo, nàng quyết định hôm nay kể chuyện xong sẽ trở về nhà, tuyệt đối không lưu lại dùng cơm, không cần quan tâm hấn nhiều nữa. Bắt đầu từ ngày mai, nàng cũng

sẽ đi tìm việc làm, buổi tối một môi tự nhiên sẽ không nghĩ tới hấn.

Không biết có phải do liên quan đến trong lòng có việc hay không, lúc này nàng cảm thấy Phàn Ngưỡng Cực thoạt nhìn cũng là tâm sự trùng trùng. Nàng kể xong đoạn ngắn hôm nay, hấn hình như còn có đám chiêu sừng sờ, không giống trước kia độc miệng phê bình biểu diễn của nàng.

“Cái kia..... Vương gia, nếu không có chuyện gì khác, Tiểu Tiểu liền cáo từ.” Tiểu Tiểu chưa quên giáo huấn của cha, nhanh chóng đứng dậy dự định rời đi.

Nhưng mà ánh mắt phức tạp của Phàn Ngưỡng Cực nhìn nàng, trong mắt có bi ai, lại có quyền uy thật sâu. Chỉ trong nháy mắt như vậy, nàng còn cho rằng hấn sẽ đem nàng ôm chặt lấy, nhưng chung quy hấn vẫn không hề động đậy.

Nàng bắt gặp thờ nhẹ một hơi, có lẽ là thất vọng. Nàng cứng ngắc xoay người, hướng ra thiên đình.

“Tiểu Tiểu!” Âm thanh trầm thấp mà khàn khàn của hấn, nghe qua tựa hồ thực trầm trọng.

Nàng dừng bước, xoay người nhìn hấn. “Vương gia, có chuyện gì?”

“Lại bởi ta dùng bữa đi!” Thanh âm đè nén của hấn, nghe rầu rĩ.

Trong giọng nói của hấn lộ ra thống khổ làm cho nàng dừng bước. “Ta..... Được rồi, nhưng đây là lần cuối cùng, cha nói không nên làm phiền ngươi, về sau ta cũng không thể ở lại làm phiền vương phủ.”

“Hảo, liền theo như ngươi nói.” Hấn nhẹ giọng đáp ứng, nhưng đáy lòng lại biết xong lần này chỉ sợ thành người xa lạ.

Phàn Ngưỡng Cực gọi người hầu, trên bàn rất nhanh bày đầy thức ăn mỹ vị. Vì che giấu đáy lòng cảm xúc khác thường không được tự nhiên kia, Tiểu Tiểu ăn bán mạng, bộ dáng làm như rất đói bụng.

Mà hấn thỉnh thoảng giờ chiếc đũa nhìn làm nàng sợ run, đáy mắt nhìn bộ dáng nàng đã quen thuộc lại xa lạ kia, biết rằng sau này cũng chỉ có thể tưởng niệm nàng ở trong trí nhớ, đáy lòng không khỏi một trận muộn thối (*phiền muộn + thống khổ, đau đớn*).

Vì sao hấn không thể cùng người trong lòng ở cùng nhau?

Hấn chung quy chỉ có thể cô độc sao?

Sinh mệnh dài lâu như thế, mà hấn đã trải qua như vậy?

Nguyên bản cho rằng thời gian quen biết không lâu, nhân lúc tình cảm đối với nàng còn chưa sâu, dứt bỏ là lựa chọn tốt nhất. Nhưng là đến thời điểm này, hấn lại cảm thấy bụng đầy đau đớn, chẳng lẽ tiểu nha đầu này lại khắc sâu ở trong lòng hấn như thế? Nhưng cho dù có hay không, hấn cũng đã quyết định.

“Vương gia sao lại không ăn? Hay là bị tướng ăn của ta dọa rồi, nên ăn không vô?” Tiểu Tiểu ngẩng đầu nhìn hấn, kinh ngạc hỏi.

Hấn cười cười. “Nhìn ngươi ăn cũng đủ no rồi.”

Tiểu Tiểu trừng mắt nhìn hấn một cái.

“Ngươi từ mai không cần đến đây.” Hấn nhàn nhạt mở miệng, ngữ khí thoải mái giống như đang bàn luận thời tiết.

Động tác cắn chân gà của nàng dừng một chút, lập tức buông ra đồ ăn, ngẩng đầu nhìn hấn. “Vì sao? Ta còn nợ ngươi ngân lượng nha? Ta đương nhiên có thể đi kiếm tiền, nhưng có vẻ chậm, ngươi có thể phải đợi thật lâu.....”

Rõ ràng hạ quyết tâm muốn cùng hấn xa lạ, nhưng lúc hấn nói như vậy, nàng lại cảm thấy như bị vứt bỏ. Vì sao lòng của nàng hoảng loạn, rất là muốn bắt lấy chút gì đó?

Phàn Ngưỡng Cực khẽ thờ dài. “Ngày mai ta đến phía nam, hoàng thượng phái ta đến phía nam giám sát công trình trị thủy, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không về đây. Bạc này không cần, coi như là cho cha ngươi làm lễ vật, nhận lấy đi!”

Nếu không phải là rất quái lạ, hấn còn muốn cho nàng nhiều ngân lượng thêm một ít, để cho hai cha và con bọn họ có thể quá thoải mái chút.

Thân mình nàng cứng đờ, biết hấn nhất định là nhân cơ hội này cùng nàng phân định cho rõ. Mà rõ ràng nàng cũng quyết định như vậy a, nhưng sao trong lòng nàng lại cảm thấy thập phần bị thương, thậm chí còn có chút tức giận, dù sao nàng cũng không phải là kẻ chủ động hôn mê, hấn làm sao có thể muốn thân thì thân, xoay người nói đi thì đi?

“Tiểu Tiểu khẳng định sẽ trả lại bạc, tuy là thời gian có lẽ chậm một chút, chỉ cần gom đủ ngân lượng, ta sẽ đưa đến quý phủ giao cho quản sự. Thời gian vương gia quý giá, tiểu nhân cũng không quý rầy.” Nàng buông bát đũa, lau lau tay liền đứng dậy.

Hấn nhìn thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn nàng đầy vẻ bi thương, đáy lòng đau xót, thật muốn nắm giữ tay nàng, ngăn nàng rời đi. Nhưng đã quyết định buông tay, cần gì phải tăng thêm thống khổ?

“Tiểu Tiểu.....” Hấn nhìn nàng, lời muốn nói thật nhiều mà nghẹn lại.

Nàng quay đầu nhìn hấn, nhìn thấy đáy mắt phức tạp và thần sắc u buồn kia của hấn, không khỏi ảm đạm. Rõ ràng là hấn cự tuyệt nàng, vì sao hấn còn dùng ánh mắt tịch mịch này mà nhìn nàng? Giống như kẻ bị vứt bỏ là hấn, mà không phải nàng.

“Vương gia, cảm ơn người đã chiếu cố trong khoảng thời gian này, thỉnh bảo trọng.” Nàng nói xong xoay người bước đi, để tránh chính mình lại tiếp tục mềm lòng, làm ra càng nhiều chuyện chê cười.

Đúng vậy a, hấn với nàng đầu chỉ khác nhau một trời một vực nha! Cho dù mơ tưởng xa vời thế nào, cũng nên có giới hạn đi?

— — —

Trong không khí đầy hơi ẩm ướt, mây đen vần vũ, nhưng lại không mưa.

Ba Cách vội vàng đánh xe ngựa trên đường làng, nhưng ánh mắt vẫn hướng về phía chủ tử đang ngồi yên ở trước xe ngựa. Rời khỏi kinh thành đã đằng đẳng một ngày, chủ tử gia mở miệng nói mà không vượt quá mười câu, hồi phục lại vương gia đậm đặc dĩ vãng kia. Nhưng lần này còn thâm hại hơn, vương gia không chỉ không nói chuyện, cũng không ăn, luôn nhìn phương xa, trong đôi mắt có tịch liêu làm cho người ta cũng không đành lòng nhìn.

“Thập Tứ gia, chúng ta hấn là nên đi quan đạo (*đường lớn*) ? Gia cũng biết vạn tuế gia có phái người bảo hộ, nếu đi quan đạo, người xe lui tới cũng nhiều, những người đó yểm hộ cũng tốt hơn.” Ba Cách mở miệng.

“Người cũng không phải do ta phái, chẳng lẽ ta còn phải quản cả việc ăn uống của bọn họ sao?” Phan Ngưỡng Cực lãnh đạm nói. “Hơn nữa, người bảo hộ dễ dàng che giấu, chẳng lẽ kẻ địch không có ưu thế này sao?”

“Gia nói cũng có lý. Khí trời như không được tốt, hơn mười dặm phía trước có cái trấn, có nên dừng lại nghỉ trọ hay không?” Ba Cách hỏi lại.

“Tùy người.” Phan Ngưỡng Cực dứt khoát nhắm mắt dưỡng thần.

Nhưng Ba Cách cũng không có ý định cứ buông tha như vậy. “Gia, kỳ thực gia có thể đem Tiểu Tiểu cô nương theo. Người lần này vạn tuế gia phái thân thủ thực sự không tệ, ta đã thử qua.....”

Phan Ngưỡng Cực đột nhiên mở mắt trừng hấn. “Người rất rõ ràng lý do ta làm như vậy.”

“Nhưng là.....” Ba Cách đương nhiên biết chủ tử quyết định buông Tiểu Tiểu cô nương ra là vì bảo hộ nàng, nhưng thế này đối chủ tử mình rất tàn nhẫn, hấn nhìn không được. “Chẳng lẽ không có biện pháp khác sao? Cho dù mang theo bên người, phần thành nha hoàn của chủ tử, người ngoài thực sự sẽ phát hiện Tiểu Tiểu cô nương là người quan trọng sao? Hơn nữa cứ tiếp tục như vậy, chẳng lẽ chủ tử thực sự muốn cô lão chung sinh (*cả đời vừa cô đơn + già cả*) ?”

“Ta chỗ nào cô lão? Chẳng lẽ người phải rời khỏi ta sao?” Phan Ngưỡng Cực hỏi lại. Trước khi gặp Tiểu Tiểu, hấn ta đối với cuộc sống dửng dưng bạc tình của mình không có chút không vừa lòng, nếu quá khứ đã có thể trôi qua như vậy, có đạo lý gì mà lúc này không đi qua đây? Dưới đáy lòng hấn nói với chính mình như vậy.

“Ba Cách đương nhiên sẽ không rời đi. Nhưng cái kia bất đồng, gia thật vất vả mới gặp được một cô nương có thể khiến cho gia vui vẻ, loại duyên phận này cũng không phải là tầm thường. Ta đi theo bên người gia lâu như thế, mới lần đầu tiên nhìn thấy. Bỏ lỡ nàng, còn có thể có một Tiểu Tiểu cô nương khác sao?” Ba Cách vừa nói vừa bĩu môi, vẫn là cảm thấy như vậy thật không tốt.

Hấn thích Tiểu Tiểu cô nương, cũng thích chủ tử hấn, hấn hy vọng hai người kia có thể ở cùng nhau, có thể làm cho nhau vui vẻ. Nhất là chủ tử, cả đời này không có bao nhiêu thời gian khoái hoạt, thật sự rất không công bằng.

“Đừng nữa nói. Người của Thái hậu như hổ đói rình mồi, con đường này sao có thể bình an, làm sao cũng có thể làm cho thân nàng lâm vào hiểm cảnh.” Phan Ngưỡng Cực phản bác.

“Gia có từng đem tình huống này nói cho Tiểu Tiểu cô nương biết? Không biết chừng suy nghĩ của Tiểu Tiểu cô nương không phải như thế. Gia làm sao cứ tự bản thân quyết định, cũng không hỏi một chút ý kiến Tiểu Tiểu cô nương đây? Nói không chừng nàng chính là không so đo danh phận cũng muốn ở cùng gia, kia coi như là phương pháp.....”

“Ba Cách!” Phan Ngưỡng Cực ngăn lại hấn. “Người càng ngày càng dong dài.”

“Hay là chờ hoàng thượng thực sự đánh tan thế lực thái hậu, khi đó uy hiếp cũng liền giải trừ, đến lúc đó lại cho Tiểu Tiểu cô nương một danh phận, như vậy cũng.....”

“Câm miệng.” Chiết phiến của Phan Ngưỡng Cực rốt cục cũng hôn lên cái ót Ba Cách.

Ba Cách cắn chặt răng, miễn cưỡng nhịn xuống.

Thế này không công bằng, với gia không công bằng, với Tiểu Tiểu cô nương cũng không công bằng! Hấn nghĩ thế nào cũng đều cảm thấy không thoải mái, cứ cảm thấy như vậy là không đúng.

Mà Phàn Ngưỡng Cực làm sao có thể không biết tâm tư Ba Cách đây? Ba Cách là thật tâm vì muốn tốt cho hắn, nhiều năm như vậy, Ba Cách rất rõ ràng hắn từng trải qua những ngày như thế nào. Phụ hoàng hắn đã chết, hắn nhờ phụ hoàng cho hắn thoát ly hoàng cung, một mặt nào đó cũng có được tự do, nhưng phụ hoàng hắn chung quy không thể giúp hắn hoàn toàn thoát khỏi gông xiềng của người mang dòng máu hoàng thất.

Hắn mặc dù không có ý tranh đấu, nhưng tranh đấu đã qua cũng không cho hắn được thanh nhàn. Tựa như hắn không nghĩ gây chuyện, thị phi lại luôn quay chung quanh hắn. Sinh mệnh tràn ngập nhiều việc không thể như ý, trước kia còn miễn cưỡng chịu được, cảm thấy dù sao cũng không có tổn thất gì, nhưng lần này sai mất Tiểu Tiểu, hắn còn có thể lạnh nhạt sao? Hắn còn có thể không oán trời trách đất sao?

Ngay khi xe ngựa tiến vào trong trấn nhỏ, hắn vừa thấy trên đường bán bánh nướng nóng hổi hấp, người thứ nhất đúng là nghĩ đến Tiểu Tiểu. Nếu nàng có mặt, lúc này ước chừng đối với bánh nướng kia còn có thể chảy nước miếng nha, hắn không thể không xuất tiền túi đi mua một cái trở về. Thậm chí nàng còn có thể kiên trì bắt hắn cắn một miếng, chứng thực việc nàng nói bánh nướng ăn ngon không phải nói dối. ....

“Ba Cách, dừng ngựa. Quay lại mua cái bánh nướng.” Trước khi hắn ý thức được, đã mở miệng hạ lệnh.

“Được, ta lập tức đi.” Ba Cách cho rằng chủ tử rốt cục đã có khẩu vị ăn cơm, thật sự vui vẻ.

Đem xe ngựa dừng một bên, Ba Cách nhảy xuống xe mua cái bánh nướng. “Gia, ngài lót dạ trước, hắn là nhanh đến khách điểm thôi.”

Sau khi đến khách điểm, Ba Cách nhìn thấy trong tay chủ tử hắn nâng khối bánh nướng kia đã lạnh, ngay cả cắn cũng chưa cắn lấy một miếng, hắn nhìn không được vụng trộm thờ dài.

Bạn đang đọc truyện *Hách Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

“Tiểu Tiểu à, đào ngâm này cho ngươi, cha ngươi không phải rất thích ăn sao?” thấy Tiểu Tiểu đang đi qua, Triệu đại thẩm cách vách kêu lên, đưa cho nàng một bát (*là bình bát ah*) đào. “Lần trước ngươi đưa quả mận ăn ngon lắm, thứ này ngươi mang về hảo hảo dùng thử, thích cứ nói nhà ta còn có nha!”

“Cám ơn đại thẩm.” Tiểu Tiểu tiếp nhận bình đào kia.

Triệu đại thẩm cười meo meo rồi đi trở về phòng.

Tiểu Tiểu cầm bình đào ngâm đó trở về nhà mình, trước tiên đem bình để lên kệ bên cạnh, tiếp tục phơi quần áo mà nàng vừa mới giặt xong.

Nhắc đến quả mận, lại đem suy nghĩ của nàng hướng về người nọ. Nàng nhớ tình huống lúc mình bầu vúi ở trên cây, còn dám ra lệnh hắn kéo y bảo tiếp quả mận, khóe miệng không khỏi cong lên có chút ý cười.

Hồi tưởng lại, nàng thật sự là lớn gan, thế mà để cho đường đường Bình quận vương giúp nàng tiếp quả mận, còn sai hắn nhích bên trái, rồi qua thêm một ít, mở lời sai khiến Phàn Ngưỡng Cực – lá gan thật lớn ah!

Thực sự chỉ mới hai ngày thôi sao? Nàng sao lại cảm thấy như đã thật nhiều ngày không gặp hắn? Hôm nay rời nhà mua thứ này thứ nọ, cả một đường nàng cứ ngơ ngơ ngẩn ngẩn mà đi, đợi đến khi lấy lại tinh thần, phát hiện mình vậy mà đang đứng ở cửa vương phủ, nàng kinh hoảng nhanh bước rời đi.

Nàng biết Phàn Ngưỡng Cực được bao lâu? Một tháng? Hai tháng? Thế nhưng lại bị hắn tác động tâm tư đến như thế?

Rõ ràng là quyết định không thêm nghĩ đến hắn nữa, nhưng mặc kệ nàng làm cho chính mình bận không ngừng đến thế nào, ban đêm vừa đến, vừa nhắm mắt lại, thân ảnh của hắn liền lập tức hiện đến.

Nàng chưa từng biết một ai đó giống như hắn vậy, rõ ràng có gia sản bạc triệu, địa vị danh vọng lại như thế, vậy mà cũng không vui vẻ. Ba Cách nói hắn trước kia rất ít cười, nàng còn nhớ rõ lần đầu tiên gặp hắn, cảm thấy hắn rất dọa người. Lúc trước nếu không phải trong tình cảnh sống chết trước mắt, nàng làm sao có thể có lá gan cùng hắn cò kè mặc cả, thậm chí còn dám mượn hắn ngân lượng.

Mà hắn lại nguyện ý mượn nàng ngân lượng, lúc đầu hắn quả thật là rất tức giận, đối với việc geo rắc lời đồn về hắn của nàng thì hắn quả thật rất tức giận, thế mà hắn vẫn cho nàng mượn tiền.

Từ đó về sau, nàng thỉnh thoảng nói chuyện cũng quên chừng mực, còn gọi thẳng hắn là “Ngươi, ngươi, ngươi”, tuy rằng ngẫu nhiên hắn sẽ cảnh cáo mà trừng nàng, nhưng cũng chưa từng phát giận.

Là bởi vì thấy hần tốt, nàng mới quên đi sự khác biệt, tham luyến thời khắc ở cùng hần, cuối cùng khi muốn rút chân ra, lại phát hiện chính mình dường như không thể làm được.....

Nếu không gặp nhau rồi chia ly, có phải là nàng đến bây giờ vẫn còn chưa có phát hiện ra chính mình thích hần hay không? Người ta nói “Sinh bình bất hội tương tư, tài hội tương tư, tiện hại tương tư*”, là tình huống này của nàng chẳng?

Trích trong bài《折桂令》——徐再思 – Từ Tài Tư

平生不会相思,

才会相思, 便害相思。

身似浮云, 心如飞絮, 气若游丝。

空一缕馀香在此,

盼千金游子何之。

证候来时, 正是何时?

灯半昏时, 月半明时。

Âm Hán Việt:

Bình sinh bất hội tương tư,

Tài hội tương tư, tiện hại tương tư.

Thân tựa phù vân, tâm như phi nhũ, khí nhược du ti.

Không nhất lữ dư hương tại thử,

Phán thiên kim du tử hà chi.

Chúng hậu lai thì, chính thị hà thì?

Đăng bán hôn thì, nguyệt bán minh thì.

Tạm dịch:

Bình sinh vốn không tương tư

Thế mà tương tư, khổ vì tương tư

Thân như mây trôi, trái tim rồi bời, hít thở không được

Lại vì quyến luyến mùi hương ai

Đợi (kẻ) lãng tử ngàn vàng đáng chẳng

Rồi sẽ thế nào, đợi chờ ra sao

Trăng khuya, đèn đêm lúc tỏ lúc mờ ...

= ____ = Ta không phải nhà thơ ah, dịch thế cho dễ hiểu thôi các nàng ah (__ __!!) ~~~ mờ ai có thể giúp ta làm lại đoạn này, ta cảm ơn ah

“Mặc kệ như thế nào, hần hiển nhiên đã có quyết định, quyết định chấm dứt qua lại với người, Tiêu Tiêu Tiêu.” Nàng thở dài, đem quần áo phoi trên sào trúc.

Nàng lại thở dài, nhưng suy nghĩ chuyển đến lần hôn nhau thân thiết, tức giận xông tới nữa. “Cho nên mới nói không có việc tự dung thân thiết? Đó là việc chỉ có thể làm đối với cô nương mình thích, hần làm sao có thể như vậy?! Làm sao có thể.....”

Nàng ảo não dậm chân một cái, quyết định mặc kệ tốn nhiều thời gian cũng phải quên hần. Dù sao hiện tại hần có thể đã cùng cô nương xinh đẹp ở phía nam tìm vui vẻ, chỉ có nàng giống như tên ngốc, tự giam cầm trong khúc mắc tình cảm là không được.

Nhưng là mặc kệ nàng tức giận thế nào, hạ quyết tâm thế nào, đến khi nàng mở ra bình đào ngâm kia, lấy ra một miếng cắn xuống, một cổ ghen tuông xông thẳng lên óc, nháy mắt trong hốc mắt đã đầy nước, lã chã rơi xuống.

Nàng buồn bực lại cắn một miếng lớn hơn nữa, oán hận há to miệng nhai.

Mà này một màn hoàn toàn rơi vào trong mắt Tiêu Sĩ Lăng mới từ bên ngoài trở về.

“Tiểu Tiểu nha đầu!” Tiêu Sĩ Lăng hô một tiếng.

Tiểu Tiểu đột nhiên xoay người, nhanh chóng lau nước mắt còn vương trên mặt. “Cha! Này. .... Triệu đại thẩm cách vách đưa đào ngâm, không biết tại sao chưa không chịu được. Cha có muốn ăn thử hay không, cẩn thận chưa đến rót nước mắt nha!”

Nhìn nữ nhi gượng cười, Tiêu Sĩ Lăng cảm thấy cảm thấy thập phần không muốn. “Người mấy ngày nay cũng không đến chỗ Phàn công tử kia, không phải nói muốn đi giúp làm việc sao?”

Nụ cười trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Tiểu biến mất, ngẩng đầu với vẻ mặt trở nên có chút nghiêm túc. “Hắn. .... Xuất môn làm việc, khả năng thật lâu thật lâu mới có thể trở về. Còn có, về sau con cũng không cần đến trong phủ hắn hỗ trợ nữa. Chờ con gom đủ tiền, sẽ mang tiền trả hắn là tốt rồi. Cha nói không sai, chúng ta không thích hợp qua lại, cho dù chỉ là bằng hữu, cũng là tào cao.”

“Tiểu Tiểu, có phải cha làm cho người không vui hay không?” Đã nhiều ngày hắn nhìn thấy trong mắt nữ nhi đều là tịch mịch, làm sao có thể không biết đây?

Hiển nhiên hắn ngăn cản đã quá muộn, tâm nữ nhi chỉ sợ đã cho vị công tử kia.

Tiểu Tiểu thấy trên mặt cha lo lắng, quyết định đem chân tướng nói cho cha nghe. “Cha, kỳ thực Phàn công tử không chỉ là công tử phú quý hơn người, hắn. .... hắn là hoàng thân quốc thích.”

“Hoàng thân quốc thích?” Tiêu Sĩ Lăng sững sốt, thực sự phi thường kinh ngạc.

Tiểu Tiểu gật đầu. “Hắn chính là Bình quận vương Phàn Ngưỡng Cực mà trên phố có rất nhiều truyền thuyết, chính là người thiếu chút trở thành hoàng thượng kia.”

Tiêu Sĩ Lăng kinh ngạc há to miệng, tuy rằng đoán được Phàn công tử này thân phận bất phàm, mà thế nào cũng không nghĩ tới lại là bất phàm như vậy. “Vậy người làm sao có thể biết hắn đây?”

“Nói lại ngày đó lúc cha còn bệnh. ....” Tiểu Tiểu xoay xoay tay, chậm rãi kể lại ngọn nguồn. “Ngày ấy ta đến quán trà kể chuyện, cũng chỉ là kể lại câu chuyện đang được mọi người hoan nghênh — vương gia cùng đốc quân đông bắc, bị địch mai phục, kết quả mới xuống đài đã bị một vị đại hán làm cho hôn mê. ....”

Tiểu Tiểu thành thành thật thật đem chuyện quen biết Phàn Ngưỡng Cực kể lại, đương nhiên là đã bỏ việc thân thiết hôn nhau ra, nàng dù thành thật thế nào, cũng không có thể cả chuyện này dám nói ra miệng.

Cha nghe xong tự thuật của nàng, trầm ngâm một hồi lâu. “Hắn. .... Vương gia vì sao muốn cho người mượn bạc? Thậm chí còn đến nhà chúng ta, thăm bệnh ta?”

“Hắn vì sao cho con mượn bạc, con kỳ thực cũng không hiểu được. Tuy rằng kẻ có tiền sẽ không đem một trăm lượng kia để trong mắt, nhưng mà như thế nào cũng không đạo lý trợ giúp một người hủy thanh danh của hắn, không phải sao? Về phần đến thăm bệnh, quả thực là vì con không đúng hẹn, hắn cố ý tới tìm con tính sổ.”

“Cho dù như thế, hắn cũng có thể cho người tới, làm sao có thể tự mình đến chứ?” Tiêu Sĩ Lăng nói. Hồi tưởng ngày ấy thái độ của Phàn Ngưỡng đứng là rất khách khí, hắn mới cảm thấy khí chất người thanh niên này tốt lắm, cách nói năng không tầm thường, nhìn không được mới cùng hắn ta hàn huyên thêm mấy câu.

Hắn nhiệm hắn đối với Tiểu Tiểu không phải tốt bình thường, có thể hắn thật tình thích Tiểu Tiểu nhà bọn họ hay không? Hắn chắc không phải là loại tuổi trẻ bồng bột, muốn làm bồng đánh uyên ương đấy chứ?

“Kia. .... Có thể là hắn không có chuyện khác để làm.” Tiểu Tiểu suy yếu biện giải.

Tiêu Sĩ Lăng lắc đầu. “Ta nghĩ thế nào cũng đều cảm thấy vị công tử này, không, vị gia này thích người.”

“Cha!” Tiểu Tiểu theo bản năng mà kháng nghị. “Hắn nào có. .... Thích ta? Hắn ngày trước mới nói hoàng thượng phái hắn đến phía nam giám sát cái công trình trị thủy gì đó, muốn con về sau không cần lại đến vương phủ, ngân lượng còn thiếu hắn cũng không cần. Nghe là biết không muốn gặp lại con mà, làm sao có thể là. .... là. ....” Nàng vừa nói trong yết hầu có chút cản trở, nhanh chóng ngừng lại, tránh làm cho tất cả tâm sự của mình đều lộ tẩy.

“Đi giám sát công trình trị thủy chỗ nào?” Tiêu Sĩ Lăng nghĩ nghĩ. “Cha có nghe nói năm nay lũ lụt phía nam nghiêm trọng, xem ra việc này hao tổn một thời gian. Hay là hắn nghĩ có thể làm chậm trễ việc người hay không, nên mới nói như vậy?”

“Cha!” Tiểu Tiểu kháng nghị. “Là ai nói chúng ta không thích hợp qua lại? Hiện tại cha đây là thay hắn nói chuyện sao?”

“Cha không phải thay hắn nói chuyện? Ta chỉ là cảm thấy hắn không giống loại nay Tần mai Sở. ....” âm thanh Tiêu Sĩ Lăng từ từ dừng hẳn trên người nữ nhi.

“Tóm lại, hết thầy cũng không quan trọng.” Tiểu Tiểu ôm lấy bình đào ngâm kia, xoay người đi vào nhà.

“Tiểu Tiểu.” Tiểu Sĩ Lăng kêu nàng. “Nếu ngươi cảm thấy ở cùng hần sẽ vui vẻ, có thể không so đo chuyện danh phận thế tục gì đó, như vậy cha..... Cha không muốn ngươi không vui, ngươi hiểu không?”

Tiểu Tiểu cắn cắn môi. “Cha, con không sao, thực sự.”

Tiểu Sĩ Lăng nghe xong cũng chỉ có thể vung thở dài, không nói thêm cái gì nữa, đáy lòng cũng tiếc hận. Vì sao hần cố tình là một vương gia đây? Nếu chỉ là công tử nhà có tiền bình thường, hoặc là dòng dõi thư hương bình thường cũng tốt, khí chất người trẻ tuổi kia hần thật sự thích, làm sao không muốn hần là con rể đây?

Đáng tiếc a đáng tiếc!

— —

Ban đêm trăng nhỏ phi thường an tĩnh, trừ bỏ ngẫu nhiên có dạ oanh (*dạ là ban đêm, oanh là chim oanh => chim oanh sống về đêm chẳng??!!*) gây đêm, cũng không có tiếng động âm ỹ gì. Một vầng trăng non vắt ngang trên bầu trời, ở cửa sổ khách điểm phòng thượng hạng, có một thân ảnh màu trắng đứng lặng đã thật lâu.

Phàn Ngưỡng Cực đứng ở bên cửa sổ suy ngẫm. Bữa tối ăn không vô, chỉ cảm thấy phiền muộn, nằm ở trên giường cũng ngủ không được, rồi đứng dậy, trầm mặc ngắm cảnh đêm, nhưng giờ phút này cảm xúc của hần tựa như nước sôi sùng sục với hơi bốc lên không ngừng.

Bỗng nhiên, hần cảm lấy quần cờ bàn bên cạnh bắn ra ngoài cửa sổ, trong chớp mắt trên mái hiên khách điểm xuất hiện vài vệt bóng đen đảo qua, đôi mắt sắc bén của hần nhú lại, nhìn người bay vọt ra khỏi cửa sổ.

Hần hướng về bóng đen xuất mấy chiêu sắc bén, người kia vốn dĩ dự tính xoay người rời khỏi, lại bị thế công Phàn Ngưỡng Cực cấp đánh không thể không ứng chiến.

Chỉ thấy chiết phiến Phàn Ngưỡng Cực vừa thu lại phóng tới, chưởng phong không lưu tình đánh liên tục về phía đối phương. Người nọ không hề rảnh tiếp chiêu, lại dùng mấy chiêu chưởng pháp gọn gàng đáp lại, cũng chưa từng ra chiêu công kích. Như thế tới tới lui lui hơn hai mươi mấy chiêu, Phàn Ngưỡng Cực rốt cục thu hồi chiết phiến trong tay, mở ra chiết phiến phẩy phẩy vài cái, sợi tóc mai bay bay trong bóng đêm.

Người nọ thấy thế cũng thu chiêu, lập tức hướng hần quì một gối. “Thuộc hạ Dạ Kiều ra mắt vương gia.”

Phàn Ngưỡng Cực liếc hần một cái. “Ngươi là thị vệ bí mật của hoàng thượng? Lần này bao nhiêu người đến đây?”

“Thuộc hạ quả thật là nhận hoàng mệnh mà đến, bất cứ lúc nào, người của thuộc hạ tùy thời ở bên người vương gia. Nhưng nếu vương gia triệu chúng ta, chúng ta tuyệt đối sẽ không tùy ý hiện thân.” Dạ Kiều không kiêu ngạo không siểm nịnh nói.

Phàn Ngưỡng Cực rất rõ ràng các hoàng đế đều nuôi một đám thị vệ bí mật võ công cao cường, dùng để phòng thân hộ vệ. Mà tổ chức này, chỉ nghe lệnh của hoàng thượng. Nếu hần nhớ không lầm, Dạ Kiều này là đầu đầu của tổ chức bí mật. Hoàng thượng lần này phái Dạ Kiều đến, xem như có dụng ý nào đó!

“Bên Thái hậu có động tĩnh sao?” Phàn Ngưỡng Cực lại hỏi.

“Thuộc hạ một đường tra xét, vô tung vô ảnh. Ta đoán người của thái hậu hần là có mục đích với vương gia, tóm lại nguy hiểm là có.” Dạ Kiều rất thực tế, đem toàn bộ tin tức đều cho biết. Hoàng thượng nói rất rõ ràng, trong khoảng thời gian này, Bình quận vương là chủ tử của hần.

Phàn Ngưỡng Cực trầm mặc một chút. “Công phu của ngươi thực không tồi, nếu bên người ta lại mang nhiều thêm một người, ngươi có nắm chắc có thể bảo hộ nàng chu toàn sao?”

“Lần này người Dạ Kiều mang đến thân thủ đều không tệ, thuộc hạ nguyện ý toàn lực ứng phó, không phụ sở thác vương gia.” Dạ Kiều tự tin trả lời.

“Tốt, nhớ kỹ lời ngươi nói.” Phàn Ngưỡng Cực đẩy cửa phòng Ba Cách ra, đem Ba Cách dựng dậy. “Đứng lên, Ba Cách, đừng ngủ. Chúng ta đi!”

Ba Cách còn buồn ngủ nhưng vẫn nhảy xuống giường. “Vương gia? Trời còn tối, thế nào lại muốn lên đường?” Hần dụi dụi mắt, hoài nghi mình đang nằm mơ, bởi vì hần nhìn thấy vương gia đang cười. Mấy ngày nay ngay cả nói chuyện vương gia đều lười thê mà cư nhiên đang cười?

“Còn ngốc cái gì? Nhanh chút đem đồ đạc thu dọn, lập tức lập yên, chúng ta cười ngựa sẽ nhanh hơn.” Phàn Ngưỡng Cực chờ không kịp muốn hành động. Hần rốt cục không để lòng mình bị cản trở, quyết tâm đánh cược một phen.

Ba Cách không hiểu vương gia vì sao ra đi vội vàng như vậy, thế nhưng khi hai người một trước một sau cười ngựa, vương gia đang quay lại con đường đã qua, Ba Cách sờ sờ ót, nở nụ cười.

Gia của hần đã nghĩ thông suốt!

Trời vừa mới sáng, Tiểu Tiểu từ phòng bếp đi ra, chuẩn bị đi múc nước giếng về dùng. Nhưng còn chưa có bước ra khỏi phòng bếp, nàng chợt nghe có

tiếng vó ngựa. Nàng nhủ mảy nghi hoặc, nghĩ thầm tám phần là nghe lầm, cái ngõ nhỏ này lý nào có người cưỡi ngựa tiến vào?

Nhưng mà mới bước ra phòng bếp, nàng liền nhìn thấy cái người luôn chiếm hết suy nghĩ của nàng mấy ngày nay, hại nàng nghiêng răng nghiêng lợi, đang xoay người xuống ngựa.

“Á!” Thùng nước trong tay nàng rơi xuống đất, phát ra tiếng vang không nhỏ. “Ngươi. .... Vương gia sao có thể ở đây? Không phải đã đến phía nam. ....”

Phản Ngưỡng Cực không mở miệng, cũng không để nàng hỏi xong, ném dây cương, bước lên một bước, dang hai tay ôm nàng vào trong lòng.

“Vương gia?!” Nàng kinh ngạc mặc cho thân ảnh trầm nặc kia gắt gao ôm chính mình.

Lúc hơi thở hắt tràn đầy chớp mũi nàng, nàng rốt cục nhìn không được nhắm mắt lại, đem mặt dựa sát vào ngực hắn. Mặc kệ hắn vì cái gì mà đến, ít nhất giờ phút này hắn là thực, không phải mộng.

“Tiểu Tiểu, trời ạ, nàng không biết ta đã mấy ngày qua. ....” Hắn ôm chặt nàng lắm lắm, thậm chí siết đau nàng, nhưng nàng không có oán giận.

Trong giọng hắn nồng đậm tình cảm, làm cho mắt nàng hoen đỏ. “Ngươi không phải đi rồi sao? Không phải nói không cần gặp ta nữa sao?”

“Tiểu Tiểu, ngươi có bằng lòng đi theo ta đến phía nam không?” Hắn giữ tay nàng, cúi đầu mong mỏi nhìn nàng.

“Cùng ngươi đến. .... Phía nam? Vì sao?” Lần này nàng muốn biết ý tứ của hắn, không muốn lại suy xét ý đồ của hắn trong mập mờ.

“Ta đối với ngươi, chẳng lẽ ngươi còn hoài nghi sao? Nếu không phải ta đè nén đau khổ, ngươi sớm là người của ta. Ngươi còn hỏi ta vì sao?” Hắn thờ dài nói.

“Ý của ngươi là. .... Ngươi thích ta? Ta nha, ta chỉ là cô nương, ngươi cần suy nghĩ rõ ràng.” Nàng lại cường điệu.

Phản Ngưỡng Cực nghe xong quả thực là tức muốn trợn mắt ói máu. “Ngươi không cần nói ta cũng biết ngươi là cô nương, chẳng lẽ ta còn làm giới tính của ngươi hay sao?”

“Vậy ngươi trước kia hôn ta là bởi vì thích ta sao? Không phải bởi vì muốn thử xem xem có thể thích nữ nhân hay sao?” Thấy hắn thờ dài mãnh gật đầu, nàng mới mở miệng trừng hắn. “Vậy ngươi còn nói đi liền đi? Ta làm sao mà biết thích của ngươi có thể duy trì bao lâu chứ? Ta làm sao mà biết ngươi có thể ném ta ra đường hay không? Ta là kẻ ngốc sao? Làm chi đi cùng ngươi?” Xem nàng bụng đầy ỳ ạch bực phát thể này.

Phản Ngưỡng Cực âm thầm kêu khổ. “Tiểu Tiểu, rất nhiều chuyện ta nhất thời không thể giải thích rõ ràng, chỉ có thể nói ta không mang theo ngươi là bởi vì sợ ngươi gặp nguy hiểm. Nếu ta đủ lý trí, ta hẳn là không muốn quay đầu, nhưng là ta không chịu được cuộc sống không có ngươi, ngươi nói bây giờ ta nên làm gì? Ý chỉ ta bạc nhược như vậy, ngươi thật sự không nên ở cùng nam nhân như vậy. Cho nên ngươi cự tuyệt ta đi! Như vậy ta mới có thể hết hy vọng. ....”

Tiểu Tiểu nghe hắn nói vừa tức giận vừa buồn cười, quả thực không biết nên đá hắn hay là ôm hắn. “Ngươi như vậy là đang giả vờ đáng thương sao? Chẳng lẽ ý chỉ bạc nhược cũng chỉ có mình ngươi sao? Ngươi không biết ngày ấy rời khỏi vương phủ, ta có nhiều khổ sở, ngươi làm hại ta cũng không bình thường!”

“Tiểu Tiểu!” Đối với thô lỗ của nàng, hắn kích động không hiểu.

Hắn nâng mặt nàng, cúi người muốn hôn nàng, nhưng một âm thanh ho khan trầm thấp cắt ngang thân mật hai người.

Tiêu Sĩ Lăng không biết khi nào đã đứng trước phòng, cũng không biết đã nghe được bao nhiêu. Lúc này tuy rằng hắn buông không ôm ấp, nhưng cũng không nguyện buông hắn ra mà hai người nắm tay đi tới.

“Tiêu tiên sinh.” Phản Ngưỡng Cực hướng hắn gật gật đầu. “Ta tới là vì Tiểu Tiểu. ....”

“Cha.” Tiểu Tiểu ngưng ngừng hô.

Tiêu Sĩ Lăng nhìn nhìn hai người bọn họ. “Ngươi muốn mang Tiểu Tiểu đi?”

“Tiêu tiên sinh, ta đối với Tiểu Tiểu là thật tâm yêu thích. Ta biết lời kẻ tiếp ngươi nghe xong có thể sẽ muốn đánh gãy hai chân ta, tuy rằng bây giờ còn có khó khăn, không có biện pháp cho nàng một cái danh phận, nhưng ta cũng không phải tùy ý đùa bỡn tình cảm của nàng. ....” Phản Ngưỡng Cực bỗng nhiên đứng lên, muốn hắn thuyết phục cha Tiểu Tiểu thế nào mới để cho hắn mang người đi đây? Nếu là hắn, hắn cũng không nguyện ý đem nữ nhi giao cho một nam nhân như vậy, một nam nhân không thể bảo đảm phúc lợi (hạnh phúc + lợi ích) nữ nhi.

Tiêu Sĩ Lăng đưa tay ngăn lời của hắn, lại quay đầu hỏi Tiểu Tiểu. “Ngươi, muốn cùng hắn đi sao?”

Tiểu Tiểu hơi hơi đỏ mặt, muốn gật đầu lại chần chờ. “Nhưng thân mình cha vừa khá lên, ta không thể thể cha một mình. ....”

Tiêu Sĩ Lăng cười cười. “Ta thật sự rất tốt, hiện tại xương cốt so với bình thường đều khỏe mạnh. Ngươi cứ đi theo vương gia đi! Không phải còn thiếu ngân lượng người ta sao? Đi làm nha hoàn cũng tốt, hảo hảo hầu hạ vương gia, xem hắn như chủ tử, chờ trả đủ bạc rồi trở về!”

“Cha!” Tiểu Tiểu không nghĩ tới cha sẽ nói như vậy, hốt mất lập tức đỏ.

Nàng biết cha phản đối ngay từ đầu, nhưng thấy nàng khổ, quả thật không tốt, liền mềm lòng. Cha của nàng thật sự là quá mức sủng nịch đứa nhỏ này mà.

Phản Ngưỡng Cực lại càng cảm động, hẳn biết để đồng ý hẳn mang nữ nhi đi, đối với Tiểu Sĩ Lăng mà nói cũng không dễ dàng gì. Và lại hẳn ta vừa mới kêu hẳn là vương gia, chắc là đã biết thân phận của hẳn.

“Tiểu tiên sinh, ta sẽ hảo hảo bảo hộ của nàng, đây là lời hứa của ta.” Phản Ngưỡng Cực kiên định.

Tiểu Sĩ Lăng gật gật đầu. “Đi đi.”

Vì thế Phản Ngưỡng Cực mang theo Tiểu Tiểu, chỉ thu thập hành lý đơn giản liền khởi hành hướng phía nam đi tiếp. Lúc này Ba Cách rất nhanh đi tìm xe ngựa, để cho chủ tử đi đường suốt đêm có thể nghỉ ngơi một chút. Hẳn nghĩ vương gia cùng Tiểu Tiểu cô nương khẳng định có rất nhiều lời muốn nói.

Bên trong xe ngựa, Phản Ngưỡng Cực tuy rằng nhắm mắt dưỡng thần, nhưng tay lại nắm chặt tay Tiểu Tiểu không buông.

Tiểu Tiểu nhu thuận ngồi bên cạnh hẳn, nhìn ngắm khuôn mặt có thể xem là đẹp của hẳn, không khỏi ngây ngốc. Hết thấy này như là mộng, nàng thật muốn đưa tay sờ sờ mặt hẳn, chứng minh đây là thực sự. Nhưng nàng không dám, bởi vì nghe Ba Cách nói hẳn đã một đêm không ngủ, chạy gấp cả một đêm về kinh thành chỉ để nhìn nàng.

Hẳn nhận hoàng mệnh xuống phía nam giám sát, thế mà hẳn lại vòng vèo trở về kinh thành mang theo nàng, với hẳn mà nói là rất nhiều mạo hiểm. Ngắm nhìn dung nhan mỗi một của hẳn, ánh mắt nàng không khỏi trở nên càng mềm mại.

Cứ như vậy vừa nhìn vừa suy nghĩ, nàng tùy theo xóc nảy lắc lư của xe ngựa, cuối cùng vẫn chìm vào giấc ngủ. Khi tỉnh lại, sắc trời đã gần đến giữa trưa, ba người tìm gian đã điểm (*hoang dã + khách điểm*) mua chút đồ ăn, sau đó tiếp tục lộ trình, đến lượt Ba Cách vào trong xe ngựa nghỉ ngơi, Tiểu Tiểu ngồi phía trước bởi hẳn điều khiển xe ngựa.

“Kỳ thực ngươi là kẻ diện lãnh tâm nhiệt (*ngoài mặt lạnh lùng, trong tâm ấm áp*), đúng không?” Xoay người nhìn lại Ba Cách đang ngủ, Tiểu Tiểu nhỏ giọng nói với Phản Ngưỡng Cực.

“Cái gì diện lãnh tâm nhiệt? Ta chỉ tốt với người của ta, người ngoài ta không quản.” Hẳn nhún nhún vai, không nghĩ “hình tượng” bị chính mình phá hư.

“Ta đây là người của ngươi sao?” Nàng cắn cắn môi, cố ý nháo hẳn.

Hẳn liếc nhìn nàng một cái, vội vàng thu lại, sau đó ngồi nghiêm chỉnh. “Tưởng tượng của ngươi bay quá xa rồi.”

Đáp án của hẳn làm cho nàng đỏ mặt, nhất thời hương vị ngọt ngào nảy lên trong lòng, ngược với tinh thần sa sút hai ngày nay, cảm giác giờ này khắc này tựa như ở bay bổng trên trời.

“Tiểu Tiểu.” Hẳn về mặt ngưng trọng mở miệng. “Ta sinh ra ở hoàng gia, cả đời này đều không thoát được đấu tranh quyền lực, đi theo ta sẽ rất vất vả, ngươi thực sự nguyện ý sao?”

“Ngươi có rất nhiều kẻ địch sao?” Nàng nghiêng đầu hỏi.

“Kẻ địch khẳng định có, cứ như hổ rình mồi. Nhiều năm như vậy bên người ta cũng đều không có ai, nếu ta cưới thê hoặc nạp thiếp, người này lập tức sẽ trở thành mục tiêu. Ngươi có biết tình huống đó rất nghiêm trọng?” Hẳn nghiêm túc nói.

“Ý ngươi là có người muốn thương tổn người trong lòng ngươi, mục đích chính là thương tổn ngươi?! Ngươi đã trải qua cô độc như thế, những người này sao lại có thể như vậy?!” Nàng nghe vậy liền tức giận. “Bởi vì ngươi nghĩ thế này, mới muốn tách ta ra, không qua lại nữa, đúng không?”

“Ta từ trong hoàn cảnh đó trưởng thành, rất rõ ràng phương diện này có bao nhiêu đáng ghét, hơn nữa một khi tiến vào, khả năng cả đời đều không thể thoát ra. Nếu ta đủ lý trí, không nên kéo ngươi cùng xuống nước.....”

“Ngươi không biết hẳn là phải hỏi một chút ý kiến bản thân ta sao?” Nàng trừng hẳn không cho là đúng.

Kỳ thực nếu không phải phân ly này ngăn ngừa, nàng e là còn không rõ tình cảm chính mình. Nhưng hiện tại, nàng đã rất rõ ràng lựa chọn của mình.

“Cho nên ta tự dằn vò thật lâu, chung quy vẫn quay về kinh thành gặp ngươi.” Hẳn tự bỏ bớt chi tiết xác nhận vô công thị vệ bí mật đi.

“Vậy ngươi còn có do dự cái gì? Chúng ta đều đứng về bên ngươi nha! Sau này ta chính là nha hoàn của ngươi, đoạn đường này sẽ thu xếp việc ăn uống cùng các việc vặt của bên người ngươi, vừa không là thê hay thiếp của ngươi, ngươi cần gì phải lo lắng vô cớ đây?” Nàng nhọt nhọt cười.

“Tiểu Tiểu, ngươi có khả năng phải chờ đợi một thời gian. Chờ ta đem chuyện tình này thu xếp, chờ hoàng thượng triệt để đánh tan thế lực thái hậu, hơn phân nửa nguy cơ có thể giải trừ. Đến lúc đó ta mới có thể yên tâm đem ngươi rước vào cửa!” Hẳn nắm chặt tay nàng, quay đầu nhìn chăm chú vào nàng.

“Ngươi có thể yêu người khác hay không?” Nàng chỉ hỏi một câu như vậy.

“Ngươi cho với ta mà nói thích một người thực dễ dàng như vậy sao? Nhiều năm đến thế cũng chỉ gặp được một Tiểu Tiểu Tiểu, ta lấy đâu ra nhiều tâm lực như vậy đây?” Hắn cười khổ, thuận tiện còn chế nhạo nàng.

“Được rồi. Đến cha ta cũng đều tin tưởng ngươi, ta còn có gì lo lắng. Cho dù muốn ta cả đời đi theo bên ngươi làm nha hoàn, chỉ cần trong lòng ngươi có ta, ta nguyện ý cả đời làm nha hoàn ngươi.” Đáy mắt nàng ướt át, lời nói ý nghĩa rõ ràng.

“Tiểu Tiểu!” Hắn ôm chầm bờ vai nàng, kích động nhỏ giọng gọi nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hách Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Bởi vì vòng lại kinh thành, khiến thời gian đến nam phương bị trì hoãn, cho nên lần này đi suốt một đường, bọn họ tận lực hạn chế nghỉ ngơi, chủ yếu tranh thủ chạy.

Tiểu Tiểu tuy chỉ là một cô nương, nhưng một chút cũng không cho rằng thế là khổ. Thậm chí mỗi lần Phàn Ngưỡng Cực cùng Ba Cách thay nhau đánh xe, nàng còn ngồi bên cạnh hắn bồi hắn nói chuyện. Liền ngay cả Phàn Ngưỡng Cực ngày thường rất ít nói chuyện, cũng nhiều ngày nói không ít.

Hôm đó, buổi trưa bọn họ ăn một chút lương khô cho no bụng, nghỉ ngơi một chút, buổi chiều tiếp tục lên đường. Một đường xuôi nam, thời tiết càng ngày càng tệ, bầu trời mây thấp sà sà như sát mặt đất, từ xa còn có tiếng sấm ầm ầm rung động.

Phàn Ngưỡng Cực nhìn nhìn bầu trời, nói: “Tiểu Tiểu, trời sắp mưa, ngươi vào trong xe ngựa đi.”

Tiểu Tiểu lắc lắc đầu: “Ta vừa mới ngủ một lát, hiện tại một chút cũng không buồn ngủ.”

“Nhưng sắp mưa, lát nữa ngươi ướt hết.” Hắn cau mày nói.

Dường như nàng đã đoán trước cười hi hi nói: “Tốt lắm, ta với ngươi cùng nhau dầm mưa, chúng ta sẽ thử tư vị đánh xe trong mưa.”

Quay đầu nhìn tươi cười trên mặt nàng không giống miễn cưỡng giả bộ, Phàn Ngưỡng Cực cũng chỉ có thể thở dài.

“Làm sao ngươi không thể nào đơn thuần nghe lệnh làm việc đây?” Hắn bắt đầu dĩ cực kỳ. Nha đầu kia nguyên bản không phải loại hình nhu thuận gì, từ lần bày tỏ tâm ý tới nay, thì càng hoàn toàn không bị trời buộc. Có đôi khi đến cả hắn từ việc nhỏ ăn cơm mặc quần áo cũng muốn quản, thực làm cho hắn dở khóc dở cười.

“Ta nhu thuận nghe lời ngươi sẽ cảm thấy khá hơn sao? Chúng ta thử xem đi!” Nàng nói xong liền ngậm miệng lại, tầm mắt đặt con đường phía trước, không mở miệng nữa.

Phàn Ngưỡng Cực hé miệng cười. “Ngươi nha đầu này muốn giả ngoan, ta coi ngươi có thể chịu được bao lâu?”

Lúc này Tiểu Tiểu ngay cả phản bác hắn cũng đều không có, cũng không quay đầu nhìn hắn, chỉ tiếp tục nhìn phía trước không để ý tới hắn, nhưng cũng chưa tiến vào trong xe ngựa.

Nguyên bản Phàn Ngưỡng Cực đang chờ nàng lên tiếng trước, dù sao ngày thường nàng thích nói chuyện như vậy, làm sao có thể nhẫn nhịn được lâu. Nhưng nửa canh giờ đã trôi qua, trời bắt đầu mưa phùn, nàng vẫn như cũ nhìn phương xa không hề rảnh, giống như có cái gì đó thú vị hấp dẫn nàng.

Xem ra cứ thế này đổi thành hắn chịu không nổi.

Hắn cố ý làm cho xe ngựa đi qua một tảng đá, xe ngựa nhất thời chao nghiêng, làm cho nàng ngã về phía hắn.

Nàng ngã vật trên người hắn, mà ngay cả kinh hô một tiếng cũng không có, vỗ vỗ tay áo lại ngồi trở tại chỗ, ngay cả ống tay áo không có dính tới hắn.

Phàn Ngưỡng Cực buồn bực nghiêng mắt nhìn mặt nàng một cái, sau đó phát roi ngựa, khiến cho xe ngựa chạy càng nhanh trên quan đạo. Một trận rối loạn này, làm cho Ba Cách trong xe ngựa bị đánh thức, nhô đầu ra xem rốt cuộc là cái gì.

“Gia, phát sinh chuyện gì sao? Trời mưa, để tiểu nhân đến đánh xe đi!” Ba Cách mở miệng.

Nhưng là hai người phía trước xe ngựa không có ai đáp lại hắn, hắn thấy tình huống không thích hợp, lại nhìn chủ tử không lên tiếng trả lời, sờ sờ cái mũi

rất thức thời nhanh chóng lù vào trong xe ngựa, làm như chính mình không tồn tại.

Đáng thương cho Ba Cách ở trong xe ngựa mặt mũi bầm dập do va đập, cũng không dám hé răng.

Hai người kia liền một đường so đo, ai cũng không chịu mở miệng trước. Cuối cùng, Phàn Ngưỡng Cực rốt cục chịu không nổi, khăn cấp nắm chặt cương ngựa, con ngựa hí một tiếng nện mạnh chân.

Phàn Ngưỡng Cực đem cương ngựa trong tay ném đi, liền nhảy xuống xe ngựa. Đúng lúc này, trận mưa nhỏ chuyển thành mưa to, hướng hai người này tầm tã một trận.

“Vương gia, người đi đâu?” Tiểu Tiểu thấy mưa lớn, hấn lại cất bước rời khỏi xe ngựa, càng chạy càng xa, nàng chạy nhanh nhảy xuống xe đuổi theo.

Ba Cách nhô đầu ra, trong lúc nhất thời không biết nên có phản ứng gì, cuối cùng quyết định vẫn là trước hết án binh bất động.

“Phàn Ngưỡng Cực!” Tiểu Tiểu buồn bực dậm chân, sau đó chạy đuổi theo.

Nàng kéo lấy hấn, hai chân dậm trên mặt đất, chính là không muốn hấn lại chạy tiếp về phía trước.

Rốt cục, hấn quay đầu nhìn nàng, trên mặt mang theo ý cười thật to, nàng vừa nhìn liền ngây ngẩn cả người.

“Người... .” Nhìn hấn dần dần cười to, nàng bắt đầu lên tiếng mắng, “Đây không tính ah! Người thiết kế ta.”

Vì để cho nàng mở miệng trước, hấn thế nhưng lại tung chiêu này chọc nàng?! Còn tưởng rằng hấn tức giận, trong lúc nhất thời nàng còn hốt hoảng, nóng nảy, hung hăng lo lắng một chút!

“Cái gì không tính?” Hấn cười cười sờ sờ đầu nàng. “Không cần đâu, ta biết người là dạng gì. Nếu người thực an tĩnh như vậy, ta sẽ buồn chết mất. Cho nên tính ta thua, người đừng tiếp tục nín thinh, ta sợ người ghen đến bệnh mất.”

“Người nói thế làm như ta thích nói chuyện lắm ấy.” Nàng lẩm bẩm.

“Người không có sao?” Hấn trêu ghẹo hỏi.

“Không... .” Nàng do dự một chút. “Là có một chút như vậy, nhưng không có rất nhiều được không?” Còn không phải là vì nàng sợ hấn tịch mịch, mới muốn cùng hấn trò chuyện sao.

“Hào, không có rất nhiều, chỉ có một chút.” Hấn nói xong tiếp tục đi về phía trước.

Nàng lại giữ chặt hấn. “Người vừa muốn đi đâu?”

Hấn lẳng lặng nhìn nàng một chút, sau đó phi thường nghiêm túc nói: “Đi ngoài (*nói lịch sự là đi vệ sinh*) trong rừng cây, muốn đi cùng sao?”

Nàng nghe vậy đầu tiên là sững sốt, giây tiếp theo mặt đỏ hồng, hung hăng trừng mắt hấn một cái, sau đó bỏ ra tay hấn nhanh chóng chạy trở về. Hấn cười ha ha trong mưa, so với kia tiếng sấm ầm ầm càng vang dội.

Kết cục hai người chọn thời tiết không tốt mà làm vậy, chính là thành ướt sũng cả hai.

Tuy rằng sau đó Ba Cách kiên trì đòi đánh xe, nhưng hai người này dĩ nhiên toàn thân ướt đẫm. Mãi cho đến lúc sắc trời tối hẳn, mới đến một cái trấn nhỏ. Cũng may Ba Cách tài giỏi, rất nhanh tìm được khách điểm, để cho hai người có thể thay một thân quần áo ướt đầm này.

“Gia, lò than này có thể dùng hong khô quần áo, mà điểm tâm cùng trà trên bàn có thể dùng lót dạ một chút, chờ gia nghỉ ngơi đủ, lúc nào muốn dùng bữa tối lại kêu Ba Cách.” Ba Cách vừa vào khách điểm rất nhanh đã thu xếp ổn thỏa mọi thứ.

Phàn Ngưỡng Cực gật gật đầu. “Người đi cứ đi, không cần để ý đến ta.”

Ba Cách hướng Tiểu Tiểu gật đầu, liền lui khỏi phòng.

Trong tay Tiểu Tiểu mang theo quần áo của hấn, nhanh chóng đặt ở trên giường, đem gói đồ mở ra, lấy một bộ quần áo sạch sẽ ra. “Nhanh chút thay đi! Bàng không sẽ nhiễm phong hàn.”

Mấy ngày nay nàng đều cùng hấn ở một phòng, vốn là nên để cho nàng một mình ngủ, nhưng hấn thật sự lo lắng nàng không có võ công, đành phải đem nàng mang theo bên người. Chính là vì có hai đêm nàng nằm ở bên người, ngược lại hại hấn ngủ không được.

Tuy rằng đã là đầu xuân, nhưng mặc mưa vẫn là làm cho người run run, Phàn Ngưỡng Cực không nhanh không chậm cời quần áo ướt, thay bộ khô, nhưng quay người lại cũng không thấy thân ảnh Tiểu Tiểu, trong lòng hấn chấn động –

“Tiểu Tiểu?!” Hấn vội vàng kêu. “Người ở đâu? Tiểu Tiểu.”

Ngược lại vội vàng của hấn, từ tủ quần áo bên cạnh nhô ra đầu bé với vẻ mặt ngại ngùng. “Hur, nhỏ tiếng chút, ta ở chỗ này.”

Phản Ngưỡng Cực nhẹ nhàng thở ra, bắt đầu dĩ liếc nàng. “Ngươi tránh ở kia góc làm gì? Nơi đó tối như mực, lại nơi ta này.”

“Mới không cần, chính là tối như mực mới tốt.” Nàng lẩm bẩm kéo quần áo sạch sẽ lên cao che lấp ngực mình. “Ngươi xoay qua chỗ khác đi! Ta rất nhanh thì tốt rồi.”

Nhìn thấy vẻ mặt nàng ngại ngùng, hần rốt cục cũng biết nàng làm cái gì ở phía sau tủ quần áo. Tiểu nha đầu này núp ở chỗ kia thay quần áo, nói cách khác nàng hiện tại trừ bỏ khối bố trong tay kia, toàn thân quang lỏa.....

Nghĩ đến đây, thân mình hần vốn đang lạnh như băng lập tức cảm giác được một trận nóng. Nhớ đến tối hôm qua thân mình đó còn cuộn lại trong lòng hần, cả mặt hần đều nóng lên.

“Đổi xong liền đem quần áo liền lại đây sưởi ấm, đừng chần chừ chờ nữa.” Hần vắt quần áo lên cái giá rồi kéo đến hỏa lò, đem quần áo ẩm ướt đều treo phơi hết, sau đó chuyển hai cái ghế đặt trước lò than.

Tiểu Tiểu vẫn còn cọt xát một lúc, mới lần nữa nhô đầu ra. “Cái kia..... Vương gia, ngươi có thể giúp ta lấy áo khoác hay không? Ta quên lấy.”

“Không cần mặc áo khoác, cho dù mặc áo đơn, hơi lửa sưởi ấm, lập tức liền cảm thấy ấm lên.” Trên người hần cũng chỉ mặc một kiện y phục đơn độc màu trắng, bộ dáng không có nửa điểm không được tự nhiên.

“Kia..... Ngươi không nên nhìn ta, ta tự mình đi lấy.” Nàng vẫn là không có lá gan lớn đến thế, vì vậy lại cùng hần cò kè mặc cả.

“Tùy ngươi!” Hần nhún nhún vai, bắt tay đưa tới phía trên lò than sưởi ấm.

Nàng chăm chú nhìn hần một lát, phát hiện hần không có dấu hiệu muốn động, cho nên liền nắm chắc cơ hội chạy nhanh, cầm lấy quần áo ướt chạy ra, nhanh chóng vượt qua bên người hần.

Nhưng ngay lúc nàng sắp đặt đến mục tiêu phía trước, bàn tay to hần chụp tới, kéo trụ quần áo ướt trên tay nàng, cũng đồng thời kéo cả nàng.

“A! Ngươi làm cái gì.....” Ánh mắt của nàng chống lại hần, sau đó hô nhỏ một tiếng lại trừng hần. “Ta bảo ngươi đừng nhìn ta!”

“Ta nói tùy ngươi, lại không đáp ứng ngươi.” Hần nói đúng lý hợp tình, sau đó một phen kéo quần áo trong tay nàng, đem quần áo ướt vứt lên cái giá.

Kết quả nàng chỉ mặc một kiện áo đơn, cũng chỉ có thể đứng không yên ở trước lò than, có chút không biết phải làm sao.

Phản Ngưỡng Cực không biết từ chỗ nào cầm lấy khăn vải, còn kéo nàng ngồi xuống cái ghế trước lò than, sau đó động thủ tháo bím tóc của nàng, giúp nàng lau khô tóc ẩm ướt.

“Ta có thể tự mình.....” Nàng từ chối.

Bàn tay to của hần đè lại bờ vai nàng. “Tiểu Tiểu, khi ta với cha ngươi muốn ngươi tới, không phải thực sự muốn ngươi tới hầu hạ ta. Mà là đảm đương bạn đồng hành trân sùng (*trân quý + sùng ái*) của ta, cho nên ta sẽ chiều cố ngươi, sẽ đối đãi ngươi thật tốt. Trước mặt ta không cần không tự nhiên, muốn cái gì cũng đều có thể nói với ta.”

Giọng hần ôn nhu trầm thấp hòa tan một tia do dự cuối cùng của nàng. Nàng ngửa đầu nhìn hần, ngắm nhìn ôn nhu trong mắt hần, cảm giác ánh lửa của lò than chớp động như đang nhảy múa trong mắt hần. Nàng hơi hơi đỏ mặt, chậm rãi gật gật đầu.

Bên môi hần nổi nụ cười yếu ớt, tiếp đó mặc dù tay có chút vụng về, nhưng vẫn cẩn thận lau tóc giúp nàng, nhất thời không khí trong phòng trở nên thật phần thân thiết.

Hần đem sợi tóc đã lau khô được một nửa, lại lấy lược giúp nàng chải, ánh lửa phản chiếu trên tóc như chớp chòn trên ti gấm, khiến hần gần như mê luyến mà dùng ngón tay xuyên qua tóc nàng.

“Về sau ta muốn thường xuyên giúp nàng chải đầu, giống như bây giờ vậy.” Đầu ngón tay của hần lướt qua da đầu nàng cùng bên má, khiến cho nàng từng trận cảm giác tê dại.

“Àn, đến lượt ta giúp ngươi.” Nàng tiếp nhận lược trong tay hần, đứng dậy cởi bỏ dây buộc tóc của hần, học theo động tác của hần, nhưng tay linh hoạt hơn rất nhiều so với hần.

Hần nhắm mắt lại, cảm nhận di động của nàng mang theo mùi hương nhàn nhạt, hần cảm giác mình bị trêu chọc, chính là kẻ đầu tiên này hoàn toàn không hiểu điều đó, làm rất chuyên tâm.

Lòng bàn tay của hần đè lại tay đang chải đầu của nàng. “Như vậy là được rồi, Tiểu Tiểu.”

“Nhưng mà còn chưa có xong hoàn.....” Nàng chưa nói xong liền bắt gặp ánh mắt trở nên nóng rực kia của hần, nhất thời ngay cả những gì muốn nói đều đã quên, chỉ biết là ánh mắt hần như là muốn nuốt nàng, tràn ngập hàm xúc ý tứ xâm lược.

Tay nàng dưới tay hần run run, buông nhẹ ra, cây lược gỗ kia liền rơi xuống sàn.

“Tiểu Tiểu, ngươi có biết người đang làm gì với ta sao?” Âm thanh hần khàn khàn, ngữ khí vẫn ôn nhu như cũ.

Ánh mắt nàng mềm mại, bên môi thoáng hiện một chút cười thẹn thùng, ôn ôn uyển uyển rất là mê người. Chỉ một vẻ mặt như vậy, hần liền cảm thấy chính mình xong rồi.

Thân thủ đem nàng kéo vào trong lòng, hần cúi đầu tìm kiếm môi nàng.

Hiếm khi nàng nhu thuận tựa vào trong lòng hần, bàn tay nhỏ bé còn đặt lên cổ lên vai hần. Môi cùng lưỡi hần tham lam tìm kiếm ngọt ngào quen thuộc kia của nàng, sau đó mút thật sâu tại nơi ấm áp kia.

Nàng chỉ cảm thấy thân mình bắt đầu nóng, có thể là do cách lò than quá gần, nàng nghĩ vậy.

“Vương gia.” Nàng thì thầm.

Âm thanh ni non này đổi lấy hần hôn càng nhiệt liệt, tiếp đó nụ hôn kia uốn lượn từ cằm đến vành tai nàng, dần đi đến cổ, cuối cùng dừng lại ở mạch đập, thờ dài triền miên.....

Tiểu Tiểu cảm giác chính mình đang ở giữa ngọn lửa, ngọn lửa nóng bỏng kia vây quanh nàng, làm cho nàng chỉ có thể mặc hần một lần lại một lần đem nàng đẩy lên cao trào.

Nàng nức nở, khinh hô tên của hần.

Lúc này đây kịch liệt kết hợp, nàng hoàn toàn thành người của hần.

Bạn đang đọc truyện *Hách Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Nàng nhất định là đã hôn mê rồi.

Khi mơ màng tỉnh lại, Tiểu Tiểu cảm giác mình được bế lên, thả lên trên giường. Sau đó hần rời đi, lúc trở về thì trong tay cầm một cái khăn ẩm và nóng, dịu dàng lau đi vết máu rất nhỏ giữa hai chân nàng.

Hiện tại nàng ngay cả mặt đỏ cũng không đủ khí lực.

Sau đó hần trở lại trên giường, ôm nàng vào lòng, kéo chăn bông che đầy thân mình xích loả (trần trụi) của cả hai.

“Mệt chết nàng.” Hần yêu thương hôn xuống trán nàng một cái.

Nàng nhắc mí mắt lên nhìn hần, coi như là trừng hần.

Hần nở nụ cười, phi thường đắc ý. “Xem ra đây cũng là một loại phương pháp để cho nàng an tĩnh nha!”

Nàng vươn tay,捏 hần một cái, nhưng mà hần lại không đau chút nào.

“Nguyên lai chàng luôn muốn ta ngủ cùng chàng, thì ra là có âm mưu từ sớm.” Nàng rút cục khôi phục chút khí lực, nhẹ giọng oán giận.

“Nàng hiểu lầm ta.” Hần vén tóc nàng vuốt vuốt. “Nếu có thể lựa chọn, ta thà rằng để nàng tự mình ngủ. Nàng không biết vừa ôm nàng lại chịu đựng xúc động, là một việc rất nhiều khó khăn sao.”

Nghe hần cấp cấp than thở oán giận, nàng rút cục cũng hiểu được vì sao hần đã nhiều ngày nay không có tinh thần như vậy, nguyên lai buổi tối hần thực sự ngủ không tốt.

“Vì sao nói nếu có thể? Vì sao bản thân ta không thể tự mình ngủ?” Nàng kinh ngạc hỏi.

“Mặc dù có ta cùng Ba Cách, lại có người do hoàng thượng âm thầm phái đến bảo hộ, nhưng nàng lại không hề biết võ công, nếu địch nhân thật sự muốn thương tổn nàng, ta khó có thể hoàn toàn bảo hộ nàng chu toàn.” Hần ôm sát nàng, không muốn nàng chịu bất kỳ thương tổn gì.

Cảm nhận được hần phòng bị khác hần với người thường, nàng quay đầu nhìn hần. “Mặc dù là vậy, nhưng ta vẫn cảm thấy chàng đã lo lắng quá mức.

Cái gì khiến cho chàng lo lắng đến mức thà rằng bỏ qua cơ hội ở cùng ta, cũng không muốn đếm xỉa đến ta? Trước kia đã có phát sinh chuyện gì đó, đúng không?”

Tuy rằng phòng bị là chuyện bình thường, nhưng bảo hộ của hắn có thể nói là đã vượt quá phạm vi bình thường, giải thích duy nhất chính là đã từng phát sinh chuyện gì đó rất nghiêm trọng, và từ đó mới có thể khiến cho hắn trở nên như vậy. Dù sao hắn cũng không phải là người dễ dàng bị dọa cho kinh hãi.

“Đó là bởi vì nàng không biết trong cung ác đấu có thể kinh tởm tới mức nào. Nói lại về mẫu thân ta. ....” Hắn thở dài, ngữ điệu nhất thời tràn ngập chua xót.

“Nương chàng? Không phải đã qua đời nhiều năm rồi sao?” Nhìn hắn đau xót, nàng thật muốn lau đi chua xót trong mắt hắn.

“Mẫu thân ta là phi tử mà phụ hoàng sủng ái nhất, bởi vì nàng chỉ sinh ra một mình ta, từ nhỏ ta liền được yêu thương. Bởi vì thiên tư thông minh, lúc còn nhỏ đã được trao dồi đủ các mặt, phụ hoàng sớm hạ quyết tâm đem đế vị truyền cho ta. Tình thân thế này nếu trong một gia đình bình thường, tất nhiên là điều tuyệt vời. Nhưng tiếc là ở trong cung, có rất nhiều người muốn phụ hoàng chú ý và coi trọng, cho nên mẫu tử chúng ta trở thành mục tiêu. ....”

“Có người gây bất lợi với mẫu tử chàng sao?” Nàng cau mày hỏi.

“Hạ nhân của ta thường xuyên bị thay đổi, chỉ thế này không nói. Năm ấy ta mười hai mười ba tuổi, nương ta bị hạ độc, hôm đó liền qua đời.” Nhớ tới hết thảy này, gân từng sợi từng sợi nổi lên giữa trán hắn.

“Hạ. .... Hạ độc?” khẩu khí Tiểu Tiêu co rút.

“Uhm, ta cũng bị trúng độc. Chẳng qua ta ở lại, nương ta lại đi rồi.” Hắn nói nhẹ nhàng băng quơ, nhưng mà nàng nghe được đau đớn đang bị che giấu tại nơi sâu thẳm kia. “Cho nên ngay cả ta cơ hội gặp nương lần cuối cũng không có, khi nàng ra đi, lúc đó nàng mới ba mươi, cũng độ tuổi ta bây giờ.”

Nàng nghe vậy hốt mất nhanh chóng phiếm hồng, đưa tay che cái miệng của hắn. “Không cho chàng nói như vậy! Về sau đừng nói như vậy nữa! Chàng sẽ sống rất tốt, ba mươi năm tiếp theo, rồi ba mươi tiếp nữa, đều phải bồi ở bên người ta.”

Thấy nàng nháy mắt khóc sụt sùi, không nghĩ tới cảm xúc của nàng kích động như thế, hắn đứng dậy vỗ vỗ lưng nàng để trấn an. “Nàng đừng khóc nha! Đều là chuyện quá khứ, đừng khóc. Ta đã ngừng khóc, vì sao nàng còn khóc đây?”

Nàng nghẹn ngào, lắc lắc đầu. “Chính là chàng không khóc, chàng tự mình chịu đựng, phải không? Nhỏ như vậy, mới nhỏ như vậy đã gặp chuyện tàn nhẫn như vậy, chàng phải chịu đựng, ô ô. ....”

Cứ nghĩ hắn đã nuốt bao nhiêu bi thống, nhẫn nhịn bao nhiêu tịch liêu, nàng liền khô sở chua xót. Chẳng trách sao bộ dáng hắn luôn lạnh nhạt, làm sao hắn không thể không như vậy chứ? Bằng không một đứa nhỏ rốt cuộc nên sống sót thế nào, cuối cùng ngay cả của hắn phụ hoàng cũng đều đi rồi, hắn thật cô độc.

Trước khi gặp nàng, hắn đã cô độc bao nhiêu năm nha?!

“Tiểu Tiêu.” Lòng bàn tay của hắn nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, rõ ràng nước mắt kia của nàng khiến hắn cảm động không thôi.

Tiểu nữ nhân này đối với hắn là thật tình chân ý, đau với nỗi đau của hắn, khóc cho nỗi khổ của hắn, thật sự là yêu hắn từ tận đáy lòng.

Cái mũi hắn hơi cay cay, kéo nàng vào trong lòng. “Đừng khóc, đều đã qua. Về sau có nàng, ta sẽ không còn cô đơn.”

Nàng vòng tay ôm hắn, không muốn buông ra, thề dưới đáy lòng, về sau sẽ không lại làm cho hắn cô đơn!

“Vậy thân mình ngươi thực sự không có việc gì sao? Hoàn toàn đều trị tốt rồi sao?” Nàng truy vấn có chút lo lắng.

Nhắc tới điều này, sắc mặt của hắn trầm xuống, trên mặt có một chút buồn bã.

“Có để lại di chứng.” thanh âm trầm thấp dị thường.

“Di chứng gì? Bây giờ còn đau không?” Nàng khẩn trương hỏi.

Hắn lắc lắc đầu, sau đó nhắm chặt mắt. “Cả đời này của ta chỉ sợ khó có con nối dõi.”

“Trời ạ, chàng dọa ta.” Nàng thở hắt ra. “Ta còn sợ chàng muốn nói chàng chỉ có thể sống thêm vài năm gì gì đó, thiếu chút nữa làm ta sợ muốn chết!”

Hắn kinh ngạc nhìn nàng. “Nàng không thất vọng sao? Bởi vì ta, nàng có khả năng cả đời đều không có hài tử, nàng là người thích náo nhiệt, không cảm thấy thất vọng sao?”

“Thất vọng cũng có một chút chút, nhưng mà so với việc chàng chỉ có thể sống thêm vài năm, việc này rất rất nhỏ. Cũng may hiện tại chàng cũng không phải làm hoàng đế, như vậy chúng ta cũng có thể không có con nối dõi nha! A, chẳng lẽ chàng bởi vì việc này. .... Phụ hoàng mới không đem ngôi vị hoàng đế truyền cho chàng? Thế mà ta còn luôn luôn nghiêm túc nghiên cứu cái việc đoạn tụ chi phích của chàng. ....”

“Vi sao nàng luôn có thể khiến cho người ta khác trước còn muốn thân thiết, khác sau lại muốn bóp cho chết hả?” Hấn thật bị làm cho khóc không được mà cười cũng không xong. “Huống chi nàng cũng tự mình thử nghiệm qua, còn hoài nghi ta thích nam nhân sao?”

Nàng bị hấn nhìn có chút chột dạ. “Cũng đúng. Nhưng mà trước kia do ta không biết thôi! Yên tâm, về sau, ta sẽ giúp chàng bác bỏ tin đồn.”

“Bác bỏ tin đồn thế nào?” Hấn buồn cười hỏi lại.

“Thì nói ta có thể chứng minh cái kia. ....” Nàng bỗng nhiên ngừng lại.

“Chứng minh ta thích nữ nhân là thật, bởi vì nàng ngủ cùng ta?” Hấn cố ý thô lỗ tiếp lời.

Nàng nghe xong thiếu chút bị sặc nước miếng. “Nha, trời trời! Chàng càng ngày càng thú vị. Đây. .... ha ha ha, buồn cười nha!”

Xem nàng cười đến khoa trương, mới trước đó không lâu còn đang khóc, hiện tại cười đến không kiêng nể, hấn cũng chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn nàng. “Ta thật cao hứng khi nàng biết thưởng thức chuyện cười của ta.”

Nàng vỗ vỗ hấn. “Lần sau ta sẽ dẫn chàng đi kể chuyện kiếm tiền đi!”

Lần này hấn là thực sự trừng nàng.

“Như vậy là vì chàng không thể sinh dục, cho nên phụ hoàng chàng mới không đem ngôi vị hoàng đế truyền cho chàng?” Nàng hỏi.

“Không, là vì ta cự tuyệt.”

“Vi sao?” Rất nhiều người muốn làm hoàng đế nha, mà hấn lại không muốn làm.

“Bởi vì ta cảm thấy không có ý nghĩa, trong hoàn cảnh kia, người trong lòng không lưu được, suốt ngày chỉ có thể làm bạn cùng chính tịch mịch của mình. Ta nói với phụ hoàng, nếu hấn là phụ thân yêu thương con, thì nên đem ngôi vị hoàng đế truyền cho người khác, để cho ta rời cung, cho ta có cơ hội được một chút tự do. Ban đầu phụ hoàng ta vẫn hy vọng ta có thể làm hoàng đế, nếu thực sự không thể có con nối dõi, sẽ đem đế vị truyền cho cháu. Nhưng mà khi ta nói cho hấn xong, cũng đề nghị hấn đem ngôi vị truyền cho hoàng thượng hiện tại, cũng chính là con trai độc nhất của đại ca ta.” Hấn đơn giản vài câu kể rõ.

“Kia. .... Nhưng mà, nhưng mà thái hậu vì sao cho chàng là trở ngại? Nếu không do chàng, con trai nàng ta cũng không thể lên làm hoàng đế. ....” Nàng biết rõ địch nhân gần hấn nhất chính là thái hậu, vì đề cho nàng có sự đề phòng, hấn đại khái đã từng đề cập qua với nàng.

“Bởi vì nàng ta không biết, mà ta cũng không muốn nói cho nàng ta. Cho dù nói, nàng ta cũng không có khả năng tin tưởng.” Hấn cười khổ.

“Bởi vì nàng ta khẳng định chàng làm sao không có thể không giống người khác ham muốn địa vị như vậy.” Nàng cũng gật gật đầu. “Kỳ thực làm hoàng thượng cũng không có gì hay. Nếu chàng thực làm hoàng thượng, chúng ta căn bản không cơ hội biết nhau, không phải sao? Có thể quen biết ta còn có phúc khí hơn so với làm hoàng đế, chàng nói có phải không?”

“Nàng là nữ vương của ta nha? Thật thích khoe khoang nha!” Hấn nhéo nhéo mũi nàng.

“Ai nha, người ta lại nói không sai, chàng thừa nhận một chút đi, làm cho ta vui vẻ thì có sao đâu?” Nàng hờn dỗi kháng nghị.

Hấn cười ha ha, hai người lại náo loạn thêm một lúc.

Sau một đêm mưa to, hôm sau bầu trời có vẻ trong xanh lạ thường.

Tiểu Tiểu mở to mắt, liền cảm giác được một luồng nhiệt từ đôi mắt đang lượn lờ trên người. Nàng chống lại khuôn mặt cười yếu ớt của Phàn Ngưỡng Cực, chuyện đêm qua đang dậy lên trong lòng.

“Sớm, thân mình còn đau không?” Hấn vừa vén sợi tóc bên má nàng vừa hỏi.

Nàng cúi đầu, khẽ kéo mền lên cao. “Không nên hỏi thế này!”

“Vi sao? Tiểu Tiểu, nàng đã là người của ta, mỗi ngày sau này ta đều phải xem nàng tỉnh lại như vậy, cho nên không cần thẹn thùng ah. Nàng còn chưa trả lời ta!” Hấn cố ra vẻ đứng đắn.

Nàng nhanh chóng liếc nhìn hấn, sau đó cúi đầu lắc lắc. “A, tối hôm qua chúng ta chưa dùng bữa tối, Ba... Ba. .... Ba Cách đại ca có đến gọi chàng không?”

“Ba Cách không ngờ như vậy, thấy ta đóng chặt cửa phòng, lại không cho gọi hấn, hấn sẽ không tùy tiện đến quấy rầy.” Thử duy nhất đêm qua bọn họ ăn là điểm tâm mà Ba Cách đưa khi vừa tiến vào khách điểm. “Chắc nàng cũng đói bụng rồi? Nhanh đứng lên chút đi.”

Hấn đứng dậy mặc áo, sau đó lại xoay người tìm quần áo của nàng.

Tiểu Tiểu còn cuộn trong chăn bông, lúc này mới nhìn thấy quần áo nàng bị vứt lung tung, lại nhớ tới tình huống ngày hôm qua hấn cời quần áo, nàng thật

muốn đập đầu vào chần bông’.

Ngược lại với quần bách của nàng, Phan Ngưỡng Cực có vẻ thực tự nhiên, giống như việc buổi sáng thức dậy giúp nàng nhặt quần áo là chuyện hết sức bình thường. Hắn nhanh chóng đem quần áo nhặt đủ, rồi trở về giường.

“Đến đây đi!” Hắn cầm lấy từng kiện quần áo, làm như muốn giúp nàng mặc.

Nàng một phen giật lấy quần áo trong tay hắn, sau đó đẩy hắn ra khỏi giường: “Chàng tránh ra đi, ta tự mình mặc.”

Nàng mới không cần để hắn hỗ trợ, có trời mới biết nếu để cho hắn giúp, hôm nay chắc không cần khởi hành quá? Hôm qua đã để cho Ba Cách chế giễu, giờ mà không nhanh chút rời giường, nàng còn có mặt mũi gì mà gặp người khác!

Phan Ngưỡng Cực bị một lực lớn bất ngờ đẩy ngã, hướng nàng nhún nhún mi: “Thật là nha hoàn to gan, dám đẩy bổn vương!”

Nhìn hắn giả bộ, nàng thật muốn tìm gì đó cầm trong tay mà nện hắn, không nghĩ tới hắn cũng có bộ mặt bướng bỉnh như vậy. “Người ta là nha hoàn hầu hạ chủ tử mặc quần áo, làm gì có chuyện chủ tử hầu hạ nha hoàn?”

Hắn nghiêng đầu nghĩ nghĩ, thế nhưng bắt đầu động thủ cởi quần áo vừa mới mặc vào.

“Chàng làm cái gì mà cởi quần áo?” Nàng mới đem quần áo đại khái mặc xong, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy hành vi quỷ dị của hắn.

“Cởi quần áo ra, mới có thể cho nàng – nha hoàn hầu hạ ta mặc quần áo a! Ta thật là một chủ tử biết phối hợp nha.” Hắn tỏ vẻ nghiêm chỉnh.

“Trời ơi!” Nàng chịu không nổi lắc lắc đầu, đẩy chần bông xuống giường. “Ta mặc kệ chàng, ta đi lấy nước rửa mặt chải đầu, chàng mặc đồ nhanh chút.”

Hắn giờ tay nắm chặt tay nàng, sau đó ôm lấy nàng từ phía sau, ở bên tóc mai nàng hôn thật thâm tình. “Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu của ta a, nàng không biết ta vui vẻ nhiều biết bao đâu, tình lại liền thấy nàng đầu tiên, cuộc đời ta chưa bao giờ thỏa mãn như vậy.”

Nàng nghe ra hắn ôn nhu kẻ lè, trong tim thấy thật ấm áp. “Ta cũng thực vui vẻ, thực thỏa mãn.”

Hắn lại hôn lên má nàng vài cái, lúc này mới buông nàng ra, cho nàng đi xử lý.

Tiểu Tiểu tự mình đi múc nước, thực sự giống như nha hoàn chuyên thu xếp sinh hoạt của hắn. Chỉ là nàng so với nha hoàn càng cẩn thận, tổng hy vọng có thể đối đãi thật tốt, tựa như hắn tốt với nàng vậy.

Ba Cách thật không hổ là người theo Phan Ngưỡng rất nhiều năm, mãi cho đến khi chủ tử rửa mặt chải đầu hoàn hảo, bữa sáng đưa lên xong, hắn mới tiến vào.

“Gia, xe ngựa ta đã chuẩn bị ổn thỏa. Hôm nay sẽ lại một ngày rong ruổi, ước chừng chặng vạng mới có thể đến thành Tế Châu.” Ba Cách nói. Thành Tế Châu đúng là mục đích chuyến đi này, cũng là đoạn đề trung tâm công trình phía nam.

“Tốt lắm, đến thành Tế Châu không cần đến địa phương được an bài, tìm một khách điểm bình thường trọ trước.” Phan Ngưỡng Cực nói rõ.

Phụ trách công trình trị thủy lần này Lí Đốc Minh đã sớm đến Tế Châu trước hắn một bước, hắn hy vọng trước hết dừng cho đối phương phát hiện, mới có thể tra xét dân tình nơi nơi một chút.

“Đã biết, vương gia.” Ba Cách đáp.

“Sau này khi ở bên ngoài cũng đừng gọi ta là vương gia, không cần tùy tiện tiết lộ thân phận.” Phan Ngưỡng Cực chỉ điểm.

Mà Tiểu Tiểu đang theo giúp hỗ trợ dọn chén đĩa, nghe thế liền bu lại. “Chàng không phải là muốn vụng trộm đi tra xét đó chứ? Làm như vậy giống như là khâm sai đại thần nha, đến lúc đó ta cùng đi với chàng, khẳng định có thể thám thính được một ít tin tức.”

Nhìn nàng hưng trí bừng bừng, Phan Ngưỡng Cực thở dài. “Sau đó nàng có thể đem phát sinh trong khoảng thời gian này mà viết thành kịch bản, tốt nhất là còn có thể đến quán trà lần trước kể chuyện, khẳng định rất là đắt khách, đúng không?”

“A!” Nàng chu miệng lên. “Chàng còn ghi hận nha?”

Hắn bĩu môi. “Ta là cái loại người hay ghi hận sao?”

Tiểu Tiểu nhìn nhìn Ba Cách, sau đó thành thật trả lời: “Hình như là vậy nha.”

Phan Ngưỡng Cực biến sắc, Ba Cách thiếu chút bật cười.

Vì không cần xem xét chủ tử, Ba Cách com nước xong nhanh chóng đi thu xếp, ba người lại nhanh chóng lên đường.

Vì thời tiết trong xanh, quan đạo đi cũng thoải mái hơn, trải qua một ngày rong ruổi, quả nhiên lúc chặng vạng ba người mới đến thành Tế Châu.

Chẳng qua mới tiến vào thành Tế Châu, kế hoạch Phàn Ngưỡng Cực đã bị phá hỏng. Bởi vì Lí Đốc Minh không biết lấy tin tức từ đâu, nhưng tính chuẩn xác hẳn hôm nay sẽ đến. Xe ngựa bọn họ mới vào cửa thành, Lí Đốc Minh liền dẫn một đoàn quan viên địa phương lớn nhỏ tới nghênh đón.

“Hạ quan Lí Đốc Minh ra mắt vương gia.” Lí Đốc Minh khá lớn tuổi, nhưng mà ánh mắt thoát nhìn vẫn rất sắc bén, đúng là loại người rất thích hợp lẫn lộn ở quan trường.

Phàn Ngưỡng Cực nhàn nhạt gật gù đầu, không lộ chút hoảng loạn nào việc kế hoạch bị phá hỏng. “Lí đại nhân quan vụ bận rộn như vậy, cần gì phải đến riêng tiếp đón bản vương đây?”

“Nói thế nào Bình quận vương gia cũng là khâm sai đại nhân mà hoàng thượng ngự bút khâm điểm, sau này còn phải nhờ vương gia hiệp trợ nhiều hơn, mới có thể đem trị thủy lớn này mau chóng hoàn thành, báo đáp hoàng ân!” Lí Đốc Minh nói đạo lý một hơi mạch lạc.

Tiểu Tiểu ở bên cạnh đang nhìn xem bị những lời nói này mà tròn mắt há mồm. Xem ra thích khua môi múa mép không phải chỉ có mình nàng nha, làm quan đều lợi hại như vậy sao? Nếu không phải tình huống không đúng, nàng thật muốn hỏi thăm Phàn Ngưỡng Cực.

“Ách, vương gia cũng chỉ dẫn theo hai nô bộc thôi sao?” Lí Đốc Minh kinh ngạc chỉ vào Ba Cách cùng Tiểu Tiểu đứng bên cạnh Phàn Ngưỡng Cực.

“Hai người là quá đủ. Ba Cách, Tiểu Tiểu, không mau ra mắt Lí Đốc Minh Lí đại nhân.” Phàn Ngưỡng Cực mở chiết phiến ra, thông dong phe phẩy chiết phiến.

“Ba Cách ra mắt Lí đại nhân.”

“Tiểu Tiểu ra mắt Lí đại nhân.”

Ba Cách cùng Tiểu Tiểu y lệnh hành lễ, Lí Đốc Minh không kiên nhẫn vẫy vẫy tay, xem như xua đuổi bọn họ.

Nhưng Tiểu Tiểu lại không dễ dàng bị đuổi đi như vậy, nàng rất hưng trí chấp tay nói: “Xin hỏi Lí đại nhân chính là phụ thân của vị mà trước đó không lâu được hoàng thượng phái đến Đông Bắc lĩnh quân đánh giặc – tướng quân Lí Úy Khang?”

Lí Đốc Minh sững sờ, không nghĩ tới nha hoàn này lại có kiến thức như vậy, biết căn nịnh họ. Lí gia bọn họ có thể nói là thế lực đương quyền, muốn cùng bọn họ thân cận cũng là tự nhiên. Nha hoàn này so với chủ tử nàng còn thức thời hơn!

“Là con trai ta.” Lí Đốc Minh kiêu ngạo mà gật gù đầu.

Tiểu Tiểu liếc nhìn Phàn Ngưỡng Cực một cái, hẳn bắt đắc dĩ trộm thở dài.

“Ha ha, kia thật sự là ngưỡng mộ đại danh, ngưỡng mộ đại danh!” Tiểu tiết Tiểu mặt đầy ý cười, nhưng đáy lòng lại cực kỳ phẫn nộ. Nguyên lai gian thần trong câu chuyện đó chính là bộ dáng này?

Lí Úy Khang kia thiết kế Phàn Ngưỡng Cực, muốn hãm hại hẳn là sự thật hiển nhiên. Tiểu Tiểu thật muốn hung hăng trừng tên dối trá này.

Nhưng Lí Đốc Minh sớm không đem nàng để vào mắt, xoay người liền tiếp đón quan viên địa phương đi đến chỗ yến tiệc.

Phàn Ngưỡng Cực tiến vào nơi ở mà quan địa phương đã chuẩn bị.

Mới vừa vào cửa, Tiểu Tiểu liền nhin không được mở miệng. “Lí Đốc Minh kia chính là Lí quốc cửu? Con của hắn chính là Lí Úy Khang kia làm hại chàng đúng không?”

“Tiểu Tiểu, nàng vừa nãy rất lỗ mồm. Ta không hy vọng nàng tiếp xúc cùng với những người đó, tốt nhất không cần gây chú ý gì.” Phàn Ngưỡng Cực ngữ điệu mang theo trách cứ.

Hắn vừa mới thật lo lắng Tiểu Tiểu sẽ buột miệng, nói ra Lí Úy Khang chính là kẻ bại hoại trong truyền thuyết kia dẫn dụ hắn cho hổ đói vây quanh. Tuy rằng nàng không thực sự nói ra như vậy, nhưng nhìn vào ánh mắt Lí Đốc Minh thật đúng là tràn ngập tức giận đây!

“Hắn sẽ không đem tiểu nhân như chúng ta để vào trong mắt. Lí quốc cửu này ở dân gian danh tiếng cũng không tốt nha, thường có người nói hắn không phải quan tốt, mà hắn là huynh trưởng thái hậu, thái hậu vì sao không khuyên nhủ hắn, còn để hắn đến làm chuyện trọng yếu này?” Lòng hiếu kỳ của Tiểu Tiểu thật đúng là không dứt.

“Liên quan quyền lực, ích lợi, người ta thường mất đi phải trái đúng sai. Trước kia thái hậu vì củng cố thế lực hoàng thượng đề đẳng cơ, mượn dùng lực lượng nhà mẹ đẻ, nhưng mà cho đến ngày nay, rất nhiều quyền lực còn bị nắm trong tay Lí gia, cho nên hoàng thượng muốn xử lý Lí gia đã rất lâu.” Phàn Ngưỡng Cực giải thích.

“Hoàng thượng biết rõ thái hậu xem chàng như địch nhân, vì sao còn muốn phái chàng tới đây? Lần trước chàng ở Đông Bắc bị nhốt, chẳng lẽ hoàng thượng một chút cũng không biết sao? Không có khả năng đi! Trên phố đều truyền lưu ồn ào, ngay cả ta còn biết, hoàng thượng làm sao có thể không biết?” Tiểu Tiểu khoa trương nói.

“Được rồi, ngay cả nàng cũng biết, còn có ai rõ ràng hơn so với nàng? Ngày đó ta lần đầu tiên nghe nàng kể chuyện, quả thực là nghe mà khiến ta ghen hòng, Tiểu lão sư phụ.” Hắn chế nhạo nàng.

“Ai nha, ai nói với chàng chuyện kia. Tất cả đều chuyện quá khứ rồi!” Nàng làm nũng kéo tay áo hắn. “Chàng còn chưa có trả lời ta nha, hoàng thượng vì sao muốn phái chàng tới?”

“Bởi vì Lí Đốc Minh là quan viên tam phẩm, chỉ có thể để người có phẩm hàm cao hơn hắn đến giám sát, mới có thể áp chế khí thế hắn. Còn nữa, hắn là quốc cữu, nếu không phải người hoàng thất đến, khí diễm của hắn chỉ sợ càng kiêu ngạo. Và lại Lí gia quyền thế rất lớn, kẻ có thể chống lại cũng không nhiều.....” Phan Ngưỡng Cực chậm rãi nói xong, rất rõ ràng là hoàng thượng không thể không phái hắn đến.

“Ai da, quận vương chính là nhị phẩm, lại là hoàng thân quốc thích, thế lực đúng là đủ lớn, quả thật không có người thích hợp hơn chàng.” Tiểu Tiểu gật đầu, bởi vì liên hệ với câu chuyện hay kể, đối với khúc mắc quan trường nàng tốt xấu cũng có chút khái niệm. “Như vậy chàng dự tính làm thế nào? Chúng ta có nên đi thám thính từ Lí quốc cữu đang làm gì hay không?”

“Không phải chúng ta.” Hắn không chút do dự đánh cắt ngang lời nàng. “Nàng ngoan ngoãn đừng chạy loạn cho ta, cũng đừng nhúng tay quá nhiều việc này. Khi không có Ba Cách hoặc ta ở cùng, không nên xuất môn một mình, biết không?”

Phan Ngưỡng Cực tính toán cả buổi tối mới tìm được cơ hội đưa Dạ Kiều tới, dặn dò hắn tăng cường bảo hộ Tiểu Tiểu. Hắn sợ những người đó sớm muộn gì cũng nhìn ra Tiểu Tiểu không phải nha hoàn bình thường. Dù hắn liệu mình giấu nàng thật kỹ, nhưng nha đầu kia lại liệu mình tiến vào, thật sự là không thể không chế.

“Ai nha, ta không ngờ như vậy.” Tiểu Tiểu kháng nghị. “Nhưng là chàng vẫn cần hỗ trợ của ta. Chàng tưởng, chàng ăn cứ mặc tùy tiện là xong ư, thoát nhìn cũng biết là công tử gia, muốn không gây chú ý, cũng không dễ dàng. Nhưng mà ta bất đồng, ta thay nam trang, lại dán thêm râu, ai nhận ra ta là nha hoàn của chàng được? Cam đoan có thể thám thính hành vi của Lí quốc cữu ở trong này.”

Phan Ngưỡng Cực biết nàng nói không sai, nhưng hắn lại không muốn nàng mạo hiểm. Hắn hơi hơi nhíu mày, lo lắng.

“Bằng không như vậy đi, ngày mai chúng ta đều giả trang, sau đó chúng ta đến trà lâu nghe ngóng trước, chàng thấy thế nào?” Tiểu Tiểu linh quang chợt lóe.

Phan Ngưỡng Cực nở nụ cười. “Ta không thể không nói nàng có chút thông minh.”

Người kể chuyện luôn phải thu thập những thông tin như tin tức, lời đồn, truyền thuyết rồi lại truyền đến truyền đi cho nhau, hơn nữa trà lâu nhiều người nhiều miệng, tóm lại sẽ nghe được chút tin tức. Nếu cần xâm nhập thám thính, làm thế này có thể xem là một phương pháp tốt.

“Thông minh thì thông minh, làm sao lại thêm cái chữ chút chứ? Thực không có thành ý.” Nàng không cho là đúng. “Hắc hắc, ta cũng rất muốn ở nơi này cùng những người kể chuyện tâm sự, nói không chừng có thể trao đổi lại trao đổi gì đó.”

Phan Ngưỡng Cực hí mắt nhìn nàng. “Nàng đừng kể chuyện lung tung cho ta là tốt rồi.”

“Đâu có thể nào nha! Chàng không cần quá khẩn trương.” Nàng cười ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Hách Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Phan Ngưỡng Cực sau khi được an bài tại một phủ đệ trong thành Tế Châu, liền lập tức đổi mới toàn bộ tào tước trong phủ. Một thời gian ngắn kể tiếp, hắn sắm vai vương gia rảnh rồi không có việc, cả ngày phe phẩy chiết phiến, ngẫu nhiên mới đến thị sát đoạn đề đang thi công.

Hơn phân nửa thời gian, hắn đều ở trong thành uống rượu, nghe kịch, tiêu xài hoang phí, làm cho người ta có ấn tượng rất sâu. Mấy tin tức này truyền đến tai Lí Đốc Minh, làm cho ông ta càng yên tâm hơn. Xem ra thái hậu đã đánh giá cao năng lực vị Bình quận vương này, hắn mà làm được chuyện quan trọng, cũng chỉ là đến phương nam này nghỉ ngơi ngoạn nhạc mà thôi.

Thêm một thời gian trôi qua, Lí Đốc Minh động tác càng lúc càng lớn mật, càng ngày càng lười che giấu.

Ngày hôm đó, Phan Ngưỡng Cực đổi sang một thân bộ y, bên cạnh là ông lão do Tiểu Tiểu giả trang, cùng một ông lão tóc màu tro là Ba Cách phần thành. Ba người ngồi trong góc khuất quán trà, vừa nghe xong một đoạn kể chuyện.

Tiểu Tiểu từ từng bàn trở về, sau đó ngồi bên người Phan Ngưỡng Cực. Phan Ngưỡng Cực đưa cho nàng một ly trà, nàng thực tự nhiên khò khè uống một ngụm.

“Oa a, mệt chết ta.” Tiểu Tiểu thở hổn hển. “Ta vừa mới theo người kia nói chuyện phiếm, lần này là quân đốc công nhân đáp đề, hắn phun bí mật khò

tâm khá đáng giá. Thành Tế Châu này mấy năm lũ lụt liên tục, đã đủ nghèo. Nghe nói thời điểm Lí Đốc Minh khoán trắng công trình thì tiền hoa hồng thu rất cao, các thương nhân vì duy trì phí tổn, đành phải tận lực giảm thấp phẩm chất vật liệu. Nhưng mà trong thương nhân không ít người là dân bản xứ, trong lòng cũng e sợ đắp đê loạn thế này sẽ rất nhanh bị vỡ đê, cho nên sắc mặt mỗi người đều không tốt.”

Phản Ngưỡng Cực mặt mày tràn ngập không vui. “Lí Đốc Minh này càng ngày càng không được, nếu hắn có thể đem chuyện đắp đê này làm tốt, lợi nhuận đó ta có thể miễn cưỡng buông tha hắn. Nhưng kiểm soát từ sự đau khổ của dân chúng, thật khiến người ta cảm thấy xấu xa bỉ ổi.”

“Không phải gia chờ Lí Đốc Minh lộ ra dấu vết sao? Trước mắt đã thấy các loại chứng cứ đều điều tra được không ít rồi, giờ mà không ngăn cản hắn, lũ lụt còn chưa có đến, chỉ sợ dân chúng thành Tế Châu không sống nổi nữa.” Ba Cách cũng cảm thấy tức giận.

“Đêm nay ta liền lập danh sách báo cho hoàng thượng. Ngày mai ta bắt đầu tiến hành đến hiện trường công trình giám sát, bất luận hoàng thượng phái ai tới tiếp nhận, đều chờ tân nhiệm quan viên báo lại. Còn có, Ba Cách, người cẩn thận động tác Lí Đốc Minh bên kia, ngày mai ta muốn lên triệu kiến quan viên địa phương.” Phản Ngưỡng Cực chỉ thị đơn giản.

“Vâng, gia. Việc này ta sẽ làm thỏa đáng. Như vậy chúng ta có phải sắp trở lại kinh thành hay không?” Ba Cách hỏi.

“Thật vậy chăng?!” Tiểu Tiểu hưng phấn mà nói. “Ta có thể trở lại kinh thành sao? Ta rất nhớ cha ta nha, không biết cha có hảo hảo ăn cơm hay không, thân mình khỏe không, chúng ta rời đi kinh thành gần một tháng rồi đây!”

Tuy rằng trước khi nàng rời đi có nhờ đại thẩm cách vách chiếu cố cho cha nàng thật nhiều, cũng cho cha nàng cũng đủ ngân lượng, cho dù không đến quán trà kể chuyện, cũng đủ cho ông trong sinh hoạt hơn nửa năm, nhưng dù sao nàng vẫn không yên lòng!

“Nhớ cha nàng như vậy, chờ sau khi chúng ta thành thân, đem cha nàng đến vương phủ, được không?” Phản Ngưỡng thật hào phóng đề nghị.

“Thật có thể chứ?” Tiểu Tiểu kinh hi nói.

“Có gì không thể? Trong vương phủ người cũng không nhiều, trong nhà nàng cũng chỉ có hai người nàng cùng cha nàng, không bằng mọi người đều ở cùng nhau, càng náo nhiệt.” Phản Ngưỡng Cực càng nói càng cảm thấy đây là chủ ý tốt.

“Cám ơn chàng.” Tiểu Tiểu ôm chặt cánh tay hắn.

“Khụ khụ!” Ba Cách nhanh chóng ho hai tiếng cảnh cáo. “Tiểu Tiểu cô nương, đừng quên người còn mặc nam trang.”

Một ông lão cùng một đại nam nhân ôm nhau thân thiết, nhìn thế nào đều chẳng ra cái gì cả. Ba Cách có nghĩa vụ duy trì danh dự chủ tử nha!

“Hắc hắc, ta thiếu chút đã quên.” Tiểu Tiểu lấy tay gỡ đầu, cười ngáy ngô.

Ngay sau đó thực như Phản Ngưỡng Cực dự đoán, hoàng thượng hạ chỉ bổ cử thay mới Lí Đốc Minh, hơn nữa còn cho người áp giải hồi kinh. Ngày ấy thánh chỉ vừa đến, người của Lí Đốc Minh quả nhiên có phản kháng, cũng may Phản Ngưỡng Cực đã đoán trước điều đó, sớm báo quan viên địa phương điều binh đến dự phòng, thế mà cũng có công dụng.

Lí Đốc Minh không tình nguyện mà nguyện rửa hân, nhưng Phản Ngưỡng Cực sắc mặt không chút thay đổi. Hắn tiếp nhận cục diện rối rắm kia, một lần nữa chỉnh đốn công trình trị thủy. Cứ như vậy ép buộc, đợi hoàng thượng phái quan viên tới tiếp nhận chức trách đó, lại phải ở thành Tế Châu thêm nửa tháng.

Đến lúc sự tình xử lý thỏa đáng, Phản Ngưỡng Cực khẩn cấp mang theo Tiểu Tiểu hồi kinh. Trên đường vài lần được tào ngộ mà nói cách khác là bị công kích bởi người thái hậu, khi đó Dạ Kiều đều phát huy công dụng, cho người xử lý toàn bộ.

Cuối cùng bọn họ cũng về đến kinh thành, Tiểu Tiểu cũng thoáng nghe nói Lí Úy Khang cũng bởi vì chuyện khác mà bị hoàng thượng thu hồi chức quan, Lí gia người người bị điều tra, lúc này thế lực nhà mẹ đẻ thái hậu xem như chính thức tan rã.

Phản Ngưỡng Cực cơ bản đối với sự tăng hay giảm các thế lực này không có hứng thú gì, nhưng mà chuyện này cũng mất một khoảng thời gian, mỗi nguy cơ lo lắng nhất của hắn cũng đã được giải trừ, hắn đã có thể có động tác khác là mau mau cưới Tiểu Tiểu vào cửa.

Sau một ngày trở lại kinh thành, Tiểu Tiểu từ nhà sang vương phủ, bởi Phản Ngưỡng Cực dùng đồ ăn sáng. Nhưng Phản Ngưỡng Cực hiển nhiên không nấy hài lòng việc nàng kiên trì về nhà ở, sắc mặt có chút trầm trọng.

“Ăn no rồi sao? Sao lại ăn ít thế này? Không có khẩu vị sao?” Tiểu Tiểu vừa thấy hắn buông đũa, nhìn không được quan tâm hỏi.

“Hôm qua ngủ không tốt, cho nên không có khẩu vị gì.” Hắn ai oán nhìn nàng. Về phần nguyên nhân ngủ không tốt, đương nhiên là bởi vì tiểu nha đầu này không ở bên người, ngược lại làm hại hắn không quen.

Tiểu Tiểu không đành lòng vỗ vỗ mặt hắn. “Không cần như vậy, người ta rời nhà gần hai tháng, ta lớn như vậy còn chưa có rời đi khỏi cha ta lâu như thế! Hơn nữa, ta đây sáng sớm không phải đến bồi chàng ăn cơm sao?”

“Ta phải nhanh chóng đem nàng cưới vào cửa.” Phản Ngưỡng Cực một chút cũng không muốn để cho nàng rời đi, cho dù nàng mỗi ngày đều đến đây cũng thế, hắn hy vọng mỗi ngày khi mở mắt liền có thể nhìn thấy nàng.

Tiểu Tiểu đỏ mặt. “Nhưng chàng là vương gia nha.”

Nàng chần chờ, dù sao thân phận lẫn địa vị thực sự cách nhau quá xa, mặc dù hẳn không để ý, nhưng những người khác thì sao? Thân là hoàng thân quốc thích, chẳng lẽ hoàng thất không có một ít quy định bất thành văn sao?

“Thì tính sao? Vương gia sẽ không cần cưới vợ sao?” Phàn Ngưỡng nói cười vô cùng vui vẻ.

“Chẳng lẽ không có người phản đối sao? Tỳ như..... Hoàng thượng ah?” Nàng dè dặt hỏi cẩn trọng.

“Hoàng thượng theo vai về mà nói là cháu của ta, có nghe qua cháu can thiệp vào hôn sự thúc thúc bao giờ đâu? Hơn nữa hiện nay hoàng thượng còn thiếu ta một chuyện, nếu ta muốn hẳn tứ hôn, tin tưởng hẳn cũng sẽ không cự tuyệt.” Phàn Ngưỡng Cực nói.

Kỳ thực không phải sẽ không cự tuyệt, chính xác mà nói là không thể cự tuyệt, nếu không phải hẳn đến thành Tế Châu trấn giữ, hoàng thượng muốn thuận lợi diệt trừ thế lực Lí gia, nào có dễ dàng vậy?

“Tứ hôn?! Ngàn vạn lần không nên.” Tiểu Tiểu hoảng sợ nói. “Chàng sợ thiên hạ còn không biết sao? Ta cũng không muốn biến thành đề tài câu chuyện, sau này bị người ta chỉ trích trên đường đâu.”

“Đề tài câu chuyện, ân hử?” Hắn nheo lại mắt nhìn nàng. Nghe ngữ khí nàng, giống như đối với việc “Đề tài câu chuyện” rất có ý kiến, nhớ lại ngày đó hẳn cũng là người bị hại.

Tiểu Tiểu lập tức phát hiện chính mình lỡ lời, nhanh chóng ngậy ngó cười giả dối. “A, tóm lại chúng ta nói nhỏ một chút, làm đơn giản thôi, không tổ chức yến tiệc cũng không ngại. Có được không?”

“Việc này lại tiếp tục thảo luận sau! Buổi tối đưa cha nàng đến vương phủ, ta mời ông ăn bữa cơm, thuận tiện cùng lão nhân gia tâm sự về chi tiết thành thân. Chờ ta tiến cung đã, hoàng thượng muốn nghe ta bẩm báo công việc trị thủy thành Tế Châu, hẳn là gần ngọ sẽ về.” Phàn Ngưỡng Cực lau lau miệng rồi mới đứng dậy.

Tiểu Tiểu đưa hẳn đến cửa lớn, khi hẳn lên xe ngựa còn cùng hẳn vẫy vẫy tay, nhìn hẳn rời đi. Còn hẳn thì nhìn thân ảnh Tiểu Tiểu dựa cửa mà đứng, đáy mắt đầy ôn nhu.

Một màn này trước kia hẳn chưa bao giờ dám mơ mộng qua, mà từ nay hẳn sẽ không cô đơn một mình, hẳn có người nhà.

Không bao lâu, Phàn Ngưỡng Cực liền vào cung, một đường hướng thẳng đến thư phòng hoàng thượng, nhưng còn chưa kịp nhìn thấy hoàng thượng, hẳn lại bị thái hậu ngăn cản ở hành lang gấp khúc.

Thái hậu nhìn thấy hẳn cũng không chào hỏi, chỉ trừng đôi mắt đầy nổi hận nhìn hẳn. Phàn Ngưỡng Cực thờ dài, nhìn hoàng tẩu như già đi, giờ phút này lại có chút đồng tình với bà ta.

“Thái hậu tìm ta có việc? Chờ bẩm vương gặp qua hoàng thượng, lại đến Ninh Quân cung thăm hỏi.” Phàn Ngưỡng Cực nhàn nhạt nói.

Thái hậu nheo mắt lại. “Chờ ngươi đi gặp hoàng thượng lĩnh thưởng sao? Ta không cần, hiện tại ta sẽ cùng ngươi nói, không cần ở Ninh Quân cung, cứ ở trong này thôi, dù sao ai gia cũng không còn gì để mất!”

Nhìn thần thái điên cuồng của bà ta, Phàn Ngưỡng Cực nhú mày. Đây không phải lần đầu tiên hẳn nhìn thấy thần thái này ở trên mặt cung nhân, trước đây phi tử thất sủng cũng thường xuyên nhìn thân ảnh phụ hoàng hẳn mà lộ ra loại ánh mắt này, sau đó lại dùng ánh mắt ôm nổi này hận này mà nhìn hẳn, phảng phất bất hạnh của các nàng là đều do hẳn làm hại.

Hắn có chút thương hại với cô chấp như vậy, hiện tại đã có người trong lòng, hẳn có thể hiểu được loại đau khổ không chiếm được vì yêu. Thái hậu bị lạc giữa quyền lực đã lâu, hẳn hy vọng để cho sự phẫn nộ bà ta một lối ra, bằng không vừa khó bảo toàn bà ta lại có khi hại người hại mình, hẳn cũng không muốn vì vị hoàng tẩu này mà không còn đường về.

“Được rồi, nhưng bẩm vương không thể ở Ninh Quân cung quá lâu.” Phàn Ngưỡng Cực rốt cục cũng nhượng bộ.

Thái hậu dẫn hẳn đến Ninh Quân cung, nhưng một bước vừa tiến vào cung thái hậu, cảm xúc của bà ta lại càng không thể khống chế.

“Bình quận vương, ai gia rút cuộc khi nào chọc tới ngươi, ngươi cứ đối đãi ai gia như vậy? Huynh trưởng ta bị giam trong lao, cháu ta bị trừ bỏ chức quan, Lí gia chúng ta thất bại thảm hại, như vậy ngươi có thỏa mãn chưa? Sau này không người có thể đối địch với ngươi, tiếp theo là gì? Ngươi muốn làm hoàng đế sao?” Thái hậu lời nói mang theo châm chọc.

Phàn Ngưỡng Cực lắc đầu. “Người của Lí gia có rất nhiều cơ hội, nhưng không có hảo hảo biểu hiện. Nếu không phải như vậy, cho dù hoàng thượng có ý động vào Lí gia, cũng không thể nào tìm thấy danh mục. Hoàng tẩu, tuy ngươi là nữ nhi do Lí gia gả ra, nhưng ngươi cũng là thân nương (mẹ ruột) của hoàng thượng, hẳn là nên lấy phúc lợi hoàng thượng làm ưu tiên nhất.”

“Hoàng nhi ta đã thay đổi, hẳn hiện tại cũng không nghe mẫu thân ta nói. Đều là ngươi, ngươi mê hoặc hẳn, làm cho hẳn nghĩ ngươi là bằng hữu. Kỳ thực hẳn nào biết, lòng muông dạ thú kia!” Thái hậu nói xong còn mang theo oán hận, trong lời nói tràn ngập khinh thường.

“Nếu ta muốn làm hoàng đế, mười lăm năm trước thời điểm khi phụ hoàng băng hà là có thể làm, phụ hoàng đến trước khi chết đều hy vọng ta có thể

thay đổi chủ ý. Cho nên hoàng tẩu, người thật sự là hiểu lầm bốn vương.” Ban đầu việc này Phàn Ngưỡng Cực không muốn nói, nhưng hiện thời hấn hy vọng có thể hóa giải oán hận thái hậu, bằng không chỉ là thương tổn lẫn nhau mà thôi.

“Làm sao có thể?! Người gạt người!” Thái hậu căn bản không tin. “Nếu không phải vì người, hiện nay làm sao có thể có tình cảnh này? Nếu không phải người, con ta. .... Hoàng nhi như thế nào đối đãi mẫu thân ta như vậy? Người nếu ép ta, ta sẽ tự tay giết người, còn có người trong lòng người.”

Một câu cuối cùng của Thái hậu làm cho Phàn Ngưỡng Cực tức giận bùng bùng, hấn có thể dễ dàng tha thứ bà ta phát tiết cảm xúc, nhưng không thể cho phép bà ta có ý đồ thương tổn người của hấn. Ai cũng không thể động đến Tiểu Tiểu dù chỉ một cọng tóc!

“Ta vốn vô tình bị cuốn vào hết thảy này, nếu không phải người uy hiếp bốn vương, bốn vương tuyệt không nguyện cùng người đối địch.” Hấn âm thanh trầm thấp mang theo sức lực, trực tiếp bức ép thái hậu. “Nếu người cố ý phát tiết hận ý, vậy nhắm vào bốn vương đi!”

Thái hậu lui về sau hai bước, ánh mắt ngắm đến cây kéo trên kệ bên cạnh, liền thuận tay quơ kéo hướng vào hấn. “Đứng, ta không thể không hận người.”

“Người muốn giết ta sao? Vậy nhắm vào ta đi.” Hấn dự tính làm cho phần hận của bà ta có lối thoát, hy vọng bà ta phát tiết xong có thể bình tĩnh lại. Bằng không hấn vĩnh viễn đều phải đề phòng bà ta, chỉ sợ bà ta sẽ có bất lợi đối với người nhà hấn. “Đến đây đi! Hướng nơi này đâm xuống, sau đó người có thể không cần hận, có thể bình tĩnh, động thủ đi!”

Thái hậu bị hành động của hấn dọa sợ, nhưng lòng đầy ngập oán hận lại không thể cứ buông như vậy, vì thế vừa roi lệ vừa gào thét: “Không cần lại đây, ta thực sự sẽ động thủ!”

“Ta biết hoàng tẩu không phải cái dạng này. Ta nhớ vị tẩu tử (*chị dâu*) đại ca cưới kia, là nữ tử có khí chất lại dịu dàng. Đại ca là người có đức, tẩu tử ôn lương cung kiệm (*âm áp + lương thiện + cung kính + cần kiệm*), dạy dỗ con khăng định không sai. Cho nên ta mới đề nghị phụ hoàng đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Từ Uẩn. Cái gì đã khiến cho tẩu tử biến thành bộ dáng hôm nay đây? Như vậy thực sự đáng giá sao?” Phàn Ngưỡng Cực nói rất rõ ràng.

Về mặt thái hậu thì lương cảm lấy kéo, đang hồi tưởng lại kỷ ức đã qua, nhớ lại chính mình gả cho đại hoàng tử, chỉ là cô nương đơn thuần. Lại nhìn chính mình trong gương đồng, tóc tai bù xù, ánh mắt cuồng loạn, bộ dáng già nua không thể che giấu, không khỏi bi thương, lệ rơi đầy áo.

“Đề xuống đi, hãy buông ra thù hận, sống những ngày tháng thật thanh nhàn. Từ Uẩn vẫn rất hiếu thuận mẫu thân này, người cũng không có mất đi nhiều lắm.” Phàn Ngưỡng Cực khuyên, âm thanh ôn hòa đi rất nhiều.

Thái hậu chảy nước mắt, cảm xúc kích động cũng ổn định đôi chút.

Nhưng từ cửa truyền đến xôn xao, lại làm cho nàng sợ hoảng lên.

“Thập Tứ thúc, ta nghe nói mẫu hậu đưa người đến Ninh Quân cung, đã xảy ra chuyện gì?” Hoàng đế lo lắng đi vào, người hầu căn bản không kịp thông báo, vừa vận dụng phải một màn xấu hổ này –

Thái hậu vẫn gơ kéo hướng vào Bình quận vương như cũ, hai người kinh ngạc nhìn về phía hoàng thượng.

“Mẫu hậu!” Hoàng thượng biến sắc, tức giận quát.

“Không!” Thái hậu hoảng loạn hươ kéo lung tung, không nghĩ bộ dáng chật vật của bản thân bị con thấy.

Trong lúc hỗn loạn, hoàng thượng muốn tiến lên ngăn cản, Bình quận vương đưa tay giữ chặt bà ta, một trận người lôi ta kéo, cây kéo kia đầu tiên là làm tay thái hậu bị thương, tiếp theo lại đâm vào bả vai Phàn Ngưỡng Cực, nhất thời máu tuôn đầm đìa.

“Nha, thiên na (*trời ơi*) ! Thật nhiều máu, nhiều máu. ....” Thái hậu hoảng sợ kêu khóc.

Hoàng đế nhanh tay đỡ trụ bả vai Phàn Ngưỡng Cực. “Người đâu, mau truyền thái y! Mau truyền thái y!”

Trong phủ Bình quận vương, các món ăn phong phú bày đầy bàn, phối hợp với các loại chén sứ tốt nhất, đĩa bằng ngà voi, bày biện hết thảy cũng đủ làm cho các gia đình thông thường phải trợn to mắt. Nhưng mà dưới ánh nến trong phòng, không khí lại vô cùng nặng nề.

“Ba Cách, vương gia từ buổi sáng đã tiến cung, vẫn chưa trở về sao?” Tiểu Tiểu hơi hơi cau mày.

“Đúng vậy, Tiểu Tiểu cô nương. Gia nói gần ngọ sẽ trở về, không biết có phải hoàng thượng lại phái làm cái gì tội tệ hay không, cho nên mới về trễ.” Ba Cách nói xong còn xoay người hướng Tiểu Sĩ Lăng hành lễ. “Tiêu tiên sinh, thật sự có lỗi, chủ tử chúng ta chưa bao giờ lỡ hẹn.”

“Không sao, vương gia đã tiến cung, chắc là có việc quan trọng, lão phu có thể lượng thứ.” Tiểu Sĩ Lăng thực tin tưởng thái độ làm người Phàn Ngưỡng Cực, hấn nhìn người chưa nhằm bao giờ.

“Cha, vương gia khẳng định là có việc. Chúng ta trước hết dùng cơm đi!” Tiểu Tiểu thấy sắc trời đã muộn, đồ ăn đầy bàn đều đã lạnh, lại tiếp tục chờ cũng không phải là biện pháp.

“Chủ nhân đi vắng, thế này. ....” Tiểu Sĩ Lăng chần chờ.

“Tiêu lão tiên sinh, gia chúng ta tìm ngài tới là vì muốn cùng ngài hảo hảo ăn bữa cơm, thương lượng hôn sự Tiểu Tiêu cô nương. Nếu hẳn biết bởi vì mình không thể vội vã trở về, mà làm cho ngài đói bụng, trong lòng nhất định sẽ áy náy. Cho nên mời dùng bữa đi, không cần khách khí, sau này mọi người đều là người một nhà.” Ba Cách nhanh chóng khuyến bảo.

Kỳ thực Ba Cách cũng rất lo lắng, vương gia tiến cung đến giờ vẫn chưa về, cũng không phải người đến đưa tin, loại tình huống này trước giờ chưa từng có, nhưng giờ phút này hẳn không thể đem lo âu này nói ra.

Tiêu Sĩ Lăng nghe vậy do dự một chút, rốt cục gạt đầu. “Được rồi, vì không hao tổn ý tốt chủ nhân gia, chúng ta dùng bữa đi! Mời vị tráng sĩ này cũng cùng dùng luôn.”

“Ba Cách đại ca, cùng nhau ăn đi!” Tiểu Tiêu cũng nói tiếp.

“Tiểu Tiêu cô nương, nên sửa miệng, sau này ngài chính là vương phi, làm sao còn có thể gọi tiểu nhân 'đại ca' đây?” Ba Cách có chút ngượng ngùng.

“Chẳng lẽ gả vào vương phủ là có thể không có quy củ lớn nhỏ sao? Ba Cách đại ca vẫn hơn Tiểu Tiêu mấy tuổi, xưng người một tiếng đại ca cũng không quá đáng mà!” Tiểu Tiêu phản đối.

“Ách, vậy Ba Cách thật sự là không biết nên nói như thế nào.” Hắn gãi đầu, ngây ngô cười cười.

Ba người dùng bữa tối với món ăn rất phong phú, chỉ là bữa cơm này ai ai cũng tâm sự trùng trùng.

Cuối cùng, Tiểu Tiêu bồi cha nàng về nhà trước, lại tìm cơ hội kéo Ba Cách sang một bên, nhỏ giọng hỏi.

“Ta hỏi huynh, huynh nên thành thật nói cho ta.” Tiểu Tiêu thật nghiêm túc nhìn chăm chăm Ba Cách, thấy hắn gật gật đầu, nàng mới tiếp tục nói: “Vương gia tiến cung chưa về, loại tình huống này thường phát sinh sao?”

Thần sắc lo lắng của Ba Cách rốt cục cũng lộ ra. “Không, vương gia chưa bao giờ qua đêm trong cung, đôi khi nếu có chút trì hoãn, cũng sẽ phái người về nói, nhưng hôm nay đều không có tin tức, quả thật rất kỳ quái. Hiện tại cửa cung đều đã đóng, muốn tìm người hỏi thăm cũng tìm không thấy, phải đợi đến sáng sớm ngày mai mới có thể đi hỏi thăm.”

Tiểu Tiêu nghe xong tâm tình lại càng trầm trọng. “Huynh nghĩ thử..... Vương gia có thể đã xảy ra chuyện gì không?” Nàng nhớ tới Phan Ngưỡng Cực có nói qua trong hoàng cung đủ loại quan hệ phức tạp, nhất thời cảm thấy địa phương kia nguy hiểm trùng trùng. Giống như hiện giờ không biết rõ đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể ở bên ngoài chờ đợi đoán mò, cảm giác thật sự là khó chịu.

“Tiểu Tiêu cô nương không cần quá lo lắng. Trong cung tuy rằng phức tạp, nhưng những người bất lợi đối với vương gia thật ra cũng không đến mức dám cá gan động thủ ở trong cung. Dù sao hoàng cung là nơi dưới mắt Thiên Tử, ai dám xằng bậy?” Ba Cách an ủi nàng.

“Vậy huynh thử nói, nguyên nhân gì làm cho chàng không thể trở về?” Tiểu Tiêu khó nén loại tình cảm lo lắng.

“Ách..... Có thể là hoàng thượng mở tiệc chiêu đãi gia hay không, dù sao gia lần này thay hoàng thượng làm việc thỏa đáng. Nói không chừng gia uống nhiều, bị say, cho nên hoàng thượng lưu gia ở trong cung một đêm.” Ba Cách phán đoán.

“Nếu là thế sao không phái người đến phủ thông báo một tiếng?” Tiểu Tiêu đưa ra nghi vấn.

“Có thể không có người thu xếp, hoặc là thời gian chậm, cửa cung đã đóng, không có cách nào phái người thông báo, cái này cũng không phải không có khả năng, có thể ngày mai gia rượu tỉnh sẽ tự mình đã trở về, nếu không ta sáng sớm ngày mai tìm người đi thăm thính một chút. Tiểu Tiêu cô nương vẫn là về nhà trước đi!”

Tiểu Tiêu bất đắc dĩ gật gật đầu. “Ngày mai lúc nào cửa cung mở?”

“Giờ Mão.” Ba Cách đáp.

“Vì không để cho cha ta lo lắng, buổi sáng ngày mai ta lại qua. Vạn nhất có việc gấp, huynh biết tìm ta chỗ nào rồi.”

Ba Cách gật gật đầu.

Tiểu Tiêu mang theo tâm trạng bất an theo cha nàng về nhà.

Suốt một đêm này, nàng căn bản không thể ngủ yên, nghĩ như thế nào cũng đều cảm thấy bất an. Vì thế trời còn chưa sáng, nàng liền nấu cơm thật sớm, để cho nàng cha lúc rời giường đã có cơm ăn, sau đó để lại tờ giấy, rồi đi đến vương phủ.

Sáng sớm mùa xuân, thời tiết vẫn mang theo hàn ý, phối hợp với tâm tình hiện tại nàng, có vẻ càng thêm thê lương.

Ngày mới chưa sáng tỏ, cửa lớn vương phủ còn khóa, nàng không muốn sáng sớm đã đánh thức người làm, nàng nghĩ vương gia nhất định còn chưa về nhà, bằng không Ba Cách đã sớm nói cho nàng.

Ngồi xuống bậc thang tại cửa lớn của vương phủ, nàng cúi đầu, trong mắt đầy lo lắng.

Hắn khẳng định đã xảy ra chuyện, chẳng qua là chuyện lớn hay nhỏ mà thôi. Lúc này nàng thực hận chính mình cái gì cũng đều không biết, không biết nên xử lý như thế nào, nên đi hỏi thăm chỗ nào. Vạn nhất hắn gặp chuyện không may, thì nên tìm ai cầu cứu đây?

Nàng nhớ tới chuyện mẫu thân của hắn bị hạ độc, tuổi còn trẻ liền qua đời. Nàng biết nương của vương gia rất được tiên hoàng yêu sủng, nếu một phi tử còn bị hạ độc mà chết như vậy, thế thì lại có sự tình gì không có khả năng phát sinh đây? Bọn họ có thể dùng lại chiêu cũ hay không? Năm đó là ai độc chết nương hắn, lần trước sao nàng lại quên hỏi chứ?

Trời ơi, nàng cũng không biện pháp thừa nhận hắn mất đi.

Càng nghe nhiều về cuộc sống trước đây của hắn, đôi lúc cũng làm nàng hoen đỏ mắt. Nguyên bản cho rằng hiện tại hai người ở cùng nhau, nàng sẽ luôn luôn cùng hắn, làm cho hắn vui vẻ, về sau sẽ không cô đơn. .... Chẳng lẽ cái này cũng là mơ tưởng xa vời sao?

Hắn hiện tại rốt cuộc ở chỗ nào? Có phải đang cần người đi cứu hắn hay không? Mà nàng cũng chỉ có thể ngồi chờ ở nơi này sao?

Mới nghĩ đến thế, lòng của nàng cũng sắp bị lo lắng nghiền nát.

Lau đi nước mắt trên mặt, nàng hít hít cái mũi, cảm chính mình lại sa vào trong cảm xúc sợ hãi. Nhìn trời sắc đã sáng hơn, nàng chần chờ muốn gõ cửa, muốn kêu Ba Cách dậy, tìm người vào cung hỏi thăm một chút.

Nàng mới đứng dậy, cửa lớn vương phủ liền mở ra, Ba Cách đi ra, thấy nàng, rất kinh ngạc.

“Tiểu Tiểu cô nương, sao lại sớm như vậy?” Ba Cách ánh mắt dừng ở trên mặt tái nhợt kia của nàng, đồng tình mà nhìn nàng, sau đó thờ dài. “Ta đêm qua đã an bày người xong, chờ trời vừa sáng, liền đi hỏi thăm, tin tưởng rất nhanh sẽ có tin tức.”

“Có thể là thái hậu hay không? Một đường trở lại kinh thành cũng không an bình, không phải từng có vài thích khách sao? Vương gia có phải khi tiến cung gặp phải thái hậu hay không. ....” Tiểu Tiểu lo lắng mà đoán.

“Tiểu Tiểu cô nương, đừng đoán mò, như vậy chỉ là tra tấn chính mình thôi.” Ba Cách cũng là một đêm không ngủ, nhưng vẫn an ủi chủ tử tương lai này. “Vương gia cát nhân tự hữu thiên tương.” (chắc ý là người có tướng may mắn – người hiền thì sẽ gặp lành = ____,)

“Đúng vậy, hiện tại chỉ có thể cầu nguyện như vậy.” Nàng đáp lại một cách máy móc.

“Đi vào chờ thôi. Đã dùng cơm sáng sao?” Ba Cách hỏi quan tâm.

Tiểu Tiểu lắc lắc đầu. “Ta ăn không nổi, ta muốn ngồi ở chỗ này một lát. Huynh bạn cứ đi, ta. .... chờ hắn trở về.”

Nhìn thần thái nàng thống khổ, Ba Cách đáy lòng cũng một trận chua xót. Hy vọng vương gia không có việc gì, bằng không rất đáng thương, hai người thật vất vả mới được ở cùng nhau nha!

Hai người đều tự sa vào trong lo lắng, con đường trước phủ đột nhiên vang lên tiếng vó ngựa.

Tiểu Tiểu cùng Ba Cách đồng thời đứng lên.

“Ba Cách, đó là xe ngựa vương gia sao?” Tiểu Tiểu cầm lấy tay áo Ba Cách hỏi, ánh mắt lại nhìn chằm chằm xe ngựa kia từ xa đến gần, chậm rãi mà đi.

“Không phải.” Ba Cách cũng khẩn trương. “Nhưng thời gian này làm sao có thể có xe ngựa đi qua đây?”

Tiểu Tiểu nín thở chờ đợi, đợi đến khi xe ngựa dừng lại trước vương phủ, nàng rốt cục nhìn không được ngēnh về phía trước.

Màn xe ngựa xóc lên, Phàn Ngưỡng Cực sắc mặt tái nhợt xuất hiện trước mắt.

“Ô!” Nàng ngēn ngào một tiếng đi về phía trước. “Chàng đi đâu?!”

Phàn Ngưỡng Cực cho nàng nụ cười suy yếu, sau đó nghiêng mình nhỏ giọng thì thầm với nàng: “Ôm ta.”

Tiểu Tiểu sững lại một chút, lập tức tỉnh táo lại. Nàng nhiệt tình ôm lấy hắn, vừa nói: “Vương gia, ta rất nhớ chàng.”

Phàn Ngưỡng Cực nhợt nhạt cười, ôm nàng vào cửa.

Nhưng mà mới bước qua cửa lớn vương phủ, cửa lớn mới ở sau, chân Phàn Ngưỡng Cực mềm nhũn, thiếu chút té trên đất.

“Ba Cách, mau tới.” Tiểu Tiểu lập tức nâng hắn, sau đó thấp giọng nói với Ba Cách: “Vương gia bị thương.”

Bạn đang đọc truyện *Hách Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: end

Cũng may thể trạng Ba Cách cường tráng, một mình cũng đủ để khiêng Phàn Ngưỡng Cực lên.

Tiểu Tiểu nhanh chóng đuổi theo, đợi lúc Ba Cách thả Phàn Ngưỡng Cực trên giường, thì trên vai hắn máu thấm ra cả ngoài quần áo. “Mau, mau đi mời đại phu.”

“Chậm đã.” Phàn Ngưỡng Cực chống thân mình suy yếu, lên tiếng ngăn cản.

Tiểu Tiểu khẩn trương nhìn hắn. “Máu còn chảy, vết thương nặng đến kia? Trừ bỏ bả vai, chàng còn có chỗ khác bị thương không?”

“Không cần khẩn trương, chỉ là miệng vết thương bị hở ra. Chuẩn bị vài bó sạch sẽ, chỉ cần xức thuốc lên miệng vết thương là được rồi, không cần phải mời đại phu.” Phàn Ngưỡng Cực vỗ vỗ tay nài an ủi. “Ta không sao, không cần lo lắng, thái y trong cung đã chữa trị rồi.”

Tiểu Tiểu nghiêm mặt, bắt đầu chỉ huy người đi múc nước, lấy thuốc trị thương. Sau đó nàng thật cẩn thận giúp hắn cởi áo khoác, liền phát hiện bả vai hắn đã được băng bó, như lời hắn nói, miệng vết thương lại bị hở.

Nàng cũng không quá kích, không nói thêm lời nào, chỉ lẳng lặng giúp hắn xử lý miệng vết thương, sau đó lại cẩn thận đắp thuốc lên. Xác nhận miệng vết thương đã ngừng ra máu, cẩn thận băng bó lại.

Giúp hắn thay bộ quần áo sạch sẽ, người hầu cũng đều rời đi hết, nàng lúc này mới ngồi xuống mép giường.

“Tiểu Tiểu.” Hắn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn phiền muộn của nàng, cũng không rõ là nàng đang tức giận hay là đang lo lắng. “Tối qua ta thất ước, thực xin lỗi.”

Nàng chỉ cúi đầu, nhưng nước mắt từng hạt từng hạt rơi xuống mu bàn tay đang vịn trên mép giường.

Hắn cả kinh, nhanh chóng ngồi dậy. “Tiểu Tiểu! Tại sao khóc? Giận đến như vậy sao? Ta không phải không có việc gì sao?” Thấy nàng cứ yên lặng rơi lệ như vậy, hắn kích động đến nỗi chân tay cũng luống cuống.

“Sao lại không có việc gì? Bả vai chàng bị vết thương lớn như vậy, máu chảy nhiều như vậy, còn nói không có việc gì? Ai quần chàng tối qua có thất ước hay không, chàng bình an trở về cho ta mới là quan trọng. Còn có, ta lo lắng cả đêm, hiện tại bình tĩnh lại, khóc một chút cũng không được sao?” Nàng nói xong còn cắn giận liếc hắn. Từ tối qua đến giờ, cảm xúc căng thẳng đến cực hạn, hiện tại đã nhìn thấy người, cũng không biết có phải là nguyên nhân được buông lỏng hay không, nước mắt cứ như không điều khiển được mà chảy như thế. Nàng thực sự rất sợ việc sẽ mất đi hắn!

Phàn Ngưỡng Cực nhanh chóng đầu hàng.

“Có thể, đương nhiên có thể.” Hắn nhìn nàng một cái, nhất thời cảm thấy nàng thật sự chính là người nhà của hắn, và mình không lại cô đơn. “Có muốn dựa vào ta khóc hay không, chỗ này có vẻ thoải mái hơn?”

Hắn mở cánh tay hướng về phía nàng. Thấy nàng đau khổ, lại nghĩ đến việc hắn do mất máu mà bất tỉnh phải ở lại trong cung đêm qua, nói vậy nàng đã lo lắng không thôi? Đối thành nếu là hắn, chỉ sợ không biết sẽ làm ra chuyện gì. Tiểu Tiểu của hắn bình thường ngoài miệng không nói lời ngon tiếng ngọt, nhưng là thật tâm bảo vệ hắn lại chưa từng do dự.

“Bả vai chàng bị thương.” Hai mắt đầm lệ của nàng nhìn hắn.

“Đó là bên trái, bên phải không có việc gì.” Hắn vỗ vỗ vai phải của mình.

Nàng do dự một chút, biết rõ không nên như vậy, nhưng cuối cùng vẫn khuất phục trước nhu cầu tình cảm. Nàng muốn ôm hắn, muốn cảm nhận sự tồn tại của hắn, bởi vì nàng thực sự sắp bị hù chết.

Vì thế nàng trèo qua, ngồi xuống bên chỗ hắn không bị thương, sau đó nhẹ nhàng mà ôm lấy hắn, tìm vị trí thoải mái, lại chuyên tâm khóc tiếp.

Phàn Ngưỡng Cực khẽ thở dài, tay phải khe khẽ vuốt tóc nàng, tùy ý để nàng phát tiết cảm xúc.

Nàng khóc cực kỳ chuyên tâm, nhưng thân mình dựa sát vào hắn, dần dần cảm giác được nhiệt độ cơ thể cùng tồn tại của hắn, tâm tình sau khi phát tiết xong cũng dần dần bình tĩnh lại.

“Mau nói cho ta nghe chuyện đã xảy ra, là ai dám chàng bị thương?” Nàng lau mặt. “Có phải là thái hậu hay không? Bà ta nhất định rất giận chàng, đúng không?”

“Ách, bà ta giận ta là thật.” Phàn Ngưỡng Cực thấy biểu cảm tức giận của nàng, bèn vỗ về: “Sự tình không nghiêm trọng như vậy, chỉ là do vô tình mà thôi, tính ra vận khí của ta cũng không được tốt —”

“Đã bị đâm bị thương, việc này cùng vận khí có quan hệ gì? Rõ ràng là cố ý thương tổn!” Tiểu Tiểu không thể tin được hần cư nhiên còn nói thay kẻ địch.

Phàn Ngưỡng Cực cười khổ. “Không phải như thế, nàng hãy nghe ta nói. ....”

Hần bắt đầu đem chuyện sau khi hần tiến cung gặp gặp phải kẻ lại một lần, bao gồm cả việc hần đến Ninh Quân cung rồi những phát sinh sau đó.

“Tình huống lúc ấy rất hỗn loạn, hoàng thượng vừa đến, khiến thái hậu quýnh quáng, trong hoàng loạn mới có thể đâm ta bị thương. Thái hậu tự mình cũng bị cắt phải, tay chảy không ít máu đầu.” Hần nhàn nhạt nói, phảng phất như đang nói chuyện người khác.

“Nếu bà ta không lấy kéo, làm sao có thể không cẩn thận mà đâm bị thương người khác? Nếu bà ta không có địch ý đối với chàng, thì làm sao có thể lấy kéo đâm vào chàng? Chàng không phải có võ công sao, làm sao có thể để cho một người đàn bà đâm cho bị thương?” Nàng bất bình tức giận, lại cảm thấy hần không có làm chuyện gì sai, thái hậu vì sao cứ muốn hận hần.

“Kỳ thực cái này nên trách ta, là ta cố ý chọc giận bà ta nha.” Hần ngưng ngưng nói.

“Cái gì?” Nàng cho rằng mình đã nghe lầm, quay đầu hoài nghi nhìn hần.

Phàn Ngưỡng Cực bắt đầu dĩ liếc nhìn nàng. “Bà ta cũng chẳng phải thật tình muốn giết ta. Ta chỉ nghĩ muốn cho bà ta tiêu tan hận thù, chứ phiền toái không ngừng kéo đến làm phiền, không bằng giải quyết một lần. Sau lần phát tiết này, bà ta sẽ dần dần bình tĩnh lại.”

“Chàng sợ bà ta lại phải người tới giết ta, đúng không?” Tiểu Tiểu rất nhanh liền đoán được trọng điểm. Tuy rằng hần không nói rõ, nhưng nàng cũng đoán được.

Hần xấu hổ cười cười. “Cũng không hoàn toàn như thế, mặc kệ là giết ta hay là người bên ta, dù sao cũng từ ám xù (*bóng tối*) gần đó, cho dù chúng ta đề phòng, cũng không phải là biện pháp.”

“Cho nên chàng đã kêu thái hậu giết chàng, quang minh chính đại đến như vậy sao? Sau đó chàng để bà ta đâm bị thương, muốn chứng minh chàng đây là đại nam nhân dũng cảm sao?” Nàng nghĩ đến trường hợp kia liền cảm thấy mồ hôi lạnh ứa ra. Vạn nhất thái hậu thực sự liều lĩnh động thủ, bị thương không chỉ là bà vai.

Như vậy cho dù sau đó thái hậu bị truy cứu trách nhiệm thì thế nào? Hần có thể đã đi đòi nhà ma!

“Tiểu Tiểu.” Hần thờ dãi, đối với tức giận của nàng thật không thể chống đỡ được, chỉ có thể hạ thấp tư thế. “Ta hiện tại không phải không có việc gì sao?”

“Chàng thế này mà gọi là không có việc gì?” Nàng tức giận nhìn chăm chăm bà vai của hần. “Sắc mặt kém như vậy, khẳng định mất rất nhiều máu. Vì sao không ở trong cung dưỡng thương? Chàng có thể cho người đến thông báo cho ta biết, ta nguyện ý tiến cung chiếu cố chàng.”

“Chỉ là chảy máu, sau này bồi bổ lại. Sự tình hôm qua phát sinh rất vội vã, thái hậu sau đó cũng rất hối hận. Đợi đến khi ta muốn thông báo về phủ, cửa cung đã đóng. Ta sợ mọi người lo lắng, cho nên sáng sớm hôm nay xin hoàng thượng cho người đưa ta trở về.” Phàn Ngưỡng Cực nói rõ.

“Vì sao phải sáng tinh mơ thế này?” Nàng nhíu mày. “Chàng không muốn sáng này bị người ta tiến cung nhìn thấy, không muốn bị phô bày, đúng không?”

Phàn Ngưỡng Cực nhìn nhìn nàng. “Cười lão bà rất thông minh cũng không phải tốt.”

“Chàng đây là oán giận sao? Bị ta đoán đúng rồi chứ gì? Thái hậu đối với chàng như vậy, chàng còn muốn bao che?” Nàng hung hãn trừng hần. “Còn có, ta còn chưa gả cho chàng, cái gì mà lão bà hay không lão bà! Chàng còn dám phản nản, ta hiện tại không muốn gả cho chàng.”

Phàn Ngưỡng Cực vừa nghe vậy sắc mặt liền thay đổi. “Có thể thương lượng, chuyện này không thể nói đùa. Chờ ta nghỉ ngơi một chút sẽ thương lượng hôn sự với cha nàng, chúng ta phải nhanh chóng cử hành hôn lễ.”

“Hiện tại cái đó không phải trọng điểm.” Nàng trợn trừng đe dọa hần. “Đừng lãng sang chuyện khác, chúng ta vừa mới nói là thái hậu. ...”

“Tiểu Tiểu. ....” tiếng nói hần mềm nhũn, kéo nàng ôm vào trong lòng, sau đó mới chậm rãi nói: “Dựa theo cá tính ta trước kia, thái hậu muốn đụng đến người của ta, ta sẽ nhảy vào cùng bà ta đấu đến người chết ta sống. Lúc trước từng đáp ứng hoàng thượng, cũng bởi vì thái hậu liên tiếp uy hiếp ta, ta mới có thể ra tay. Nhưng từ khi ta có nàng, ta càng cảm thấy người sống ở trong cung kia rất đáng thương, giống như ếch ngồi đáy giếng.”

“Bởi vì mỗi ngày đều chỉ chứng kiến những việc liên quan đấu tranh quyền lực, tầm mắt cũng chỉ có thể đến thế.” Tiểu Tiểu biết rất nhiều chuyện tình tranh đoạt quyền lực của các triều đại, cũng từng nghĩ qua những người đó cho dù đắc thế chỉ sợ cũng sẽ không khoái lạc, bởi vì cứ phải đề phòng lại bị kéo xuống.

“Đúng vậy, nghĩ tới nương ta cho dù có được sủng ái phụ hoàng, thì vẫn cũng cùng nhiều nữ nhân chia sẻ trượng phu mà thôi. Đừng nói là tàn phi khác, cả ngày sinh hoạt trong hoàn cảnh đó, có thể bình thường được sao? Thái hậu nương nương trước kia cũng không phải là cái dạng hiện tại này, lúc trước khi đại ca cưới nàng ta, nàng ta thật là tiểu thư khuê các dịu dàng. Có thể là đại ca của ta phải chết quá sớm, Từ Uẩn thì tuổi còn trẻ liền đăng cơ, nàng chỉ là một người đàn bà cùng người khác tranh đấu, cuối cùng ngay cả tính cách cũng đều thay đổi.” Phàn Ngưỡng Cực nói.

“Chàng nói như vậy, ta cũng có thể hiểu được. Nhưng mà nàng ta không giấu lại chàng càng đáng thương hơn sao? Mầu thân thì mất sớm, một người lại cô đơn như vậy.” Nàng nói xong liền ôm chặt lấy hắn.

“Hiện tại ta không cô đơn. Bởi vì nàng, ta có ấm áp, mới có thể nghĩ đến bi ai của người ngoài. Tranh đấu trong hoàng thất rất nhiều, giấu lại thật sự rất đáng buồn, những người này tất cả đều là rất thân thiết, lại giết hại lẫn nhau. Ta không muốn tiếp tục rơi vào trong vòng luẩn quẩn này, cho nên mới muốn khuyên nhủ thái hậu, nàng ta dù sao cũng là hoàng tẩu của ta.”

Nghe những lời hắn vừa nói, tâm tình Tiểu Tiểu bình thản rất nhiều. Hiểu được hắn có ý muốn thay đổi, mới có thể lựa chọn làm như vậy, tuy mạo hiểm, nhưng nàng cũng không thể nói hắn làm sai rồi. Tuy rằng đã làm cho nàng lo lắng rất nhiều, nhưng nàng tựa hồ cũng không thể tiếp tục giận hắn.

“Nàng ta. . . . . Ta là nói thái hậu, hiện tại có bình tĩnh một chút sao? Sự tình nháo thành như vậy, hoàng thượng muốn xử trí mầu hậu hắn thế nào?” Tiểu Tiểu lại hỏi.

“Hoàng thượng cũng rất tự trách, cảm thấy đâm bị thương quận vương, nói thế nào cũng không thể không xử trí, vốn muốn đem nàng ta giam lỏng, nhưng bị ta ngăn trở. Thái hậu chẳng phải cố ý muốn dả thương ta, lúc này cũng bị hoảng sợ không nhẹ, về sau hẳn là sẽ tự điều chỉnh tâm tính. Huống chi sự tình nháo lớn, cũng chỉ làm cho hoàng thất bị chê cười, cho nên sáng nay ta mới lặng lẽ ra cung, dọc đường đi chỉ lo lắng miệng vết thương bị hở, sự tình sẽ bị truyền ra ngoài.”

“Nhưng như vậy thực sự có thể chứ? Ta thấy lát nữa vẫn nên tìm Từ Mã đại phu đến xem một chút, như vậy ta mới yên tâm.” Nàng nhớ tới miệng vết thương to lớn kia, liền cảm thấy run như cây sậy.

“Ta không sao, thực sự chỉ là bị thương da thịt. Bất quá nếu như vậy có thể làm nàng yên tâm một chút, chúng ta mời đại phu đến đây đi!” Hắn rút cục nhượng bộ. “Đúng rồi, ta tối qua thất ước, cha nàng có tức giận lắm không?”

“Cha ta thực tín nhiệm chàng, nói chàng không phải loại người vô cớ thất ước, còn thay chàng lo lắng đây! Không biết vì sao cha lại có ấn tượng tốt với chàng như vậy, luôn nói chàng là bề ngoài cùng tính tình đều tốt lắm.” Nàng nói xong còn bĩu môi, bộ dáng có chút ghen tị.

Phàn Ngưỡng Cực nở nụ cười. “Cha nàng là người có trí tuệ.”

“Đây là chàng tự khen chính mình đi?” Tiểu Tiểu chà chà mặt hắn.

Hắn lại là cười. “Như vậy nàng có nói với cha đến vương phủ ở chưa?”

“Nói thì đã nói, nhưng cha không đáp ứng.” Tiểu Tiểu buồn rầu nói. “Cha nói nữ nhi gả ra ngoài, ông không có đạo lý gì cũng vào vương phủ để cho vương gia nuôi dưỡng, làm thế này, không hợp truyền thống quan điểm của ông, cho nên đến bây giờ còn không chịu đáp ứng đâu!”

“Lần sau để ta đến nói với cha đi! Nàng thử nói xem cha nàng có thể có hứng thú dạy đứa nhỏ đọc sách viết chữ hay không?” Hắn linh cơ vừa động.

“Dạy đứa nhỏ đọc sách viết chữ? Đứa nhỏ từ đâu ra?” Hai người bọn họ thậm chí còn không có đứa nhỏ, đi nơi nào tìm đứa nhỏ tới cho cha nàng dạy?

“Đứa nhỏ của người làm nha! Nàng không biết trong phủ có bao nhiêu người có đứa nhỏ, có vài đứa được đến đường, có những đứa từ nhỏ đã theo cha mẹ làm việc, không học qua nửa chữ. Ta trước kia từng nghĩ tới việc thay bọn họ mời phu tử (*thầy đồ*), không biết cha nàng có thể đến hỗ trợ hay không?” Phàn Ngưỡng Cực tính toán.

“Thật vậy chẳng? Nếu là chàng nói với cha, cha rất có thể sẽ đáp ứng.” Tiểu Tiểu biết cha nàng là người không chịu nổi việc người ta nhờ vả.

“Tốt lắm, cứ làm như vậy.” Hắn ách xì một cái.

Nhìn vẻ mặt hắn mệt mỏi, nàng nhũn nhũn này. “Chàng sớm nên nghỉ ngơi, ta sao lại còn cùng chàng nói nhiều như vậy chứ? Ngủ đi.”

Nàng nói xong tính đứng dậy xuống giường, nhưng bị hắn kéo lại.

“Bỏ ta ngủ đi, nàng tối qua cũng không ngủ được, đúng không?” Hắn sờ sờ vết thâm dưới mắt nàng, đau lòng nói.

Nàng gật gật đầu, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn bò lại lên giường, nằm xuống bên người hắn.

Hắn kéo nàng vào trong lòng, nhắm mắt lại, mùi hương quen thuộc của nàng lingers tại chóp mũi, hắn rút cục có cảm giác đã về nhà.

Đề thân thể dựa vào thân thể, nhiệt thể kề nhiệt thể, hắn không khỏi nhớ tới Tiểu Tiểu từng nói –

Còn sống vẫn còn có rất nhiều chuyện tốt!

Hắn chưa từng biết được những lời này lại sâu sắc như vậy.

Hắn thở dài từ từ đi vào giấc ngủ, khóe miệng còn hàm chứa nụ cười yếu ớt.

Phàn Ngưỡng Cực tuy đang bị thương nhưng không trì hoãn hôn sự.

Thời điểm miệng vết thương vừa khá hơn, hấn vội vàng cùng Tiêu Sĩ Lăng bàn chuyện hôn sự, nên không đến nửa tháng sau, cả vương phủ bắt tay vào chuẩn bị. Tuy nhỏ nhỏ và khiêm tốn, nhưng cả phủ chưa từng náo nhiệt như vậy.

Sau khi thành thân, Tiêu Sĩ Lăng cuối cùng cũng đã bị hấn thuyết phục, nguyện ý vào ở trong vương phủ, bắt đầu dạy mấy đứa nhỏ đọc sách viết chữ, nhất thời trong vương phủ náo nhiệt hơn rất nhiều, mỗi ngày đều có tiếng đọc sách ê a của những đứa trẻ.

Nhưng việc khiến Tiêu Tiểu kinh ngạc nhất chính là việc thái hậu khi biết Phàn Ngưỡng Cực muốn kết hôn, lại tự mình đưa quà tới cửa, còn thực thành khẩn xin lỗi Phàn Ngưỡng Cực. Tiêu Tiểu thấy thần thái nàng đã bình thản hơn rất nhiều, không ngờ tướng công vương gia của nàng lại có thể làm cho oán hận thái hậu tiêu tan đi, lại có thể tiếp tục một cuộc sống yên bình.

Và đến hôm nay, nàng chính thức trở thành vương phi của Bình quận vương đã được ba tháng. Nhưng nàng thật sự không có bộ dáng của một vương phi nên có, cả ngày hết chạy đông lại chạy tây, vừa ham ăn lại ham chơi. Dù sao vương gia của nàng cũng không để ý, nàng cũng không cần làm một phu nhân đoan trang.

Chỉ là hoạt bát của nàng làm cho Phàn Ngưỡng Cực có chút phiền lòng, vương phi thì lớn như vậy, nàng lại luôn chạy loạn. Tựa như hiện tại, hấn mới từ thư phòng đi ra, đã đi qua mấy cái sân vẫn tìm không thấy Tiêu Tiểu.

Vừa vặn hấn gặp được Ba Cách trên hành lang, bèn hỏi: “Ngươi biết vương phi ở nơi nào không?”

Ba Cách dừng một chút.

“Vương phi có lẽ đang ở hậu viện! Theo hướng âm thanh này, hấn là có rất nhiều người đang chơi đùa ở đó, không sai đâu.” Ba Cách cười nói, vị tân chủ tử này có rất nhiều ý tưởng xấu xa, mà những đứa nhỏ trong vương phủ đều rất yêu thương nàng.

Phàn Ngưỡng Cực nghe xong, quả nhiên nghe được một tràng tiếng cười, hấn thở dài. “Ta đã biết.”

Hấn đi lần theo âm thanh, rất nhanh tìm được nương tử của mình.

“Đợi chút, Tiểu Lục Tử, ta còn chưa kêu bắt đầu, ngươi sao lại rung cây?” Giọng nói thanh thúy Tiêu Tiểu từ dưới tán cây đại thụ. “Còn có cái kia kia, phải trái giấy ra, bằng không hoa quế sẽ bị dính đất, đến lúc đó bánh hoa quế sẽ không có phần ngươi nha!”

Đứa nhỏ kia bị chỉ đích danh nhanh chóng theo lệnh làm việc.

Phàn Ngưỡng Cực vừa đến chính là thấy hết một màn này. Mấy đứa trẻ xếp thành một vòng, vây quanh cây quế trong hậu viện, mà trên đất đều phơi đầy giấy. Còn vương phi của hấn thì giống một đứa trẻ, đứng ở dưới tán cây, thuận tay chỉ huy bọn nhỏ.

“Tốt lắm, chuẩn bị tốt chưa? Chuẩn bị. . . . . Bắt đầu!” Tiêu Tiểu hô một tiếng, những cái đứa nhỏ liêu minh rung cây quế hoa, hoa quế kia rơi ào ào trên giấy trải sẵn trên mặt đất. “Tốt, tốt, làm tốt lắm. Tiểu Hổ, lay nhẹ chút, đừng búng cả cây ra, không thì sang năm không có ăn.”

Phàn Ngưỡng Cực lắc lắc đầu đi tới, một phen ôm “đứa nhỏ” của hấn. “Nàng lại đến đây chạy loạn, không phải đã nói chờ ta xử lý việc xong thì cùng ra ngoài nghe kể chuyện sao?”

“Chàng đây rồi?” Tiêu Tiểu rất nhanh tiến vào trong lòng hấn. “Ta nhàn rồi không có việc làm, mang bọn nhỏ đến hứng hoa quế, buổi tối sẽ có bánh hoa quế ăn, chàng thích không?”

“Người thích là nàng thì có? Gần đây tham ăn quá.” Hấn đùa cợt.

“Gần đây khẩu vị tốt lắm, không biết vì sao, bỗng nhiên hôm nay ta rất muốn ăn bánh hoa quế nha!” Nàng búi rối nói.

“Có khẩu vị vẫn tốt hơn so với không khẩu vị. Nàng có muốn đi giờ không? Hay là thôi không đi nữa?” Hấn nhìn nhìn mấy đứa nhỏ còn rất hăng say rung cây hoa quế.

“Muốn đi, hiện tại có thể đi rồi, đợi lát Ba Cách trở về sẽ giúp ta thu thập. Mấy đứa nhỏ cũng không thể chơi lâu lắm, cha ta làm phu tử thật là nghiêm khắc. . . Mấy đứa mau trở về luyện chữ.” Nàng cười nói.

“Chúng ta đi thôi!” Phàn Ngưỡng Cực dẫn nàng rời đi.

Không bao lâu, bọn họ đã ngồi trong một trà quán lớn. Trên bàn trừ bỏ hương trà đang bốc lên, còn có mấy món điểm tâm lớn lớn nhỏ nhỏ bày đầy trên mặt bàn.

“Ai nha, người kể chuyện này cũng không khá lắm, so với ta kể thì còn kém.” Cái miệng nhỏ của Tiêu Tiểu vừa nuốt một ngụm canh, nhưng vẫn không quên phê bình.

“Vậy sao nàng còn chọn chỗ này?” Phàn Ngưỡng Cực đưa một chén nước tới, chiếu cố nàng thực tự nhiên.

“Bởi vì điểm tâm ở đây ăn khá ngon nha!” Nàng lập tức trả lời.

“Nhưng mà không phải nàng mới ăn cháo đậu đỏ trước khi đi sao?” Phàn Ngưỡng Cực nhìn mấy món đã voi hơn nửa trên bàn kia, hấn chỉ ăn một ít,

còn lại đều do nương tử hấn ăn.

Tiểu Tiểu lặng đi một chút, sau đó buồn rười rượi: “Đúng rồi, ta gần đây ăn như heo nha! Chàng nhìn ta, cứ như luôn ăn không đủ no. Rõ ràng cái eo cũng to lên, nhưng vẫn đói, vẫn cứ muốn ăn. Làm sao bây giờ? Chàng nói ta có bị bệnh không?”

Phàn Ngưỡng Cực nhú mày: “Quả thật gần đây nàng luôn thèm ăn.”

“Còn có bụng còn béo lên, chàng hấn là có chú ý tới đi?” Nàng sờ sờ vòng eo vòng bụng mình, lại uể oải. “Ta không ăn nữa, lại béo lên chàng sẽ ghét bỏ ta.” Nàng đẩy chén đĩa trên bàn ra.

Tuy rằng tới qua tướng công vương gia của nàng vẫn rất nhiệt tình, vẫn hôn nồng nhiệt như trước, vẫn tràn ngập ôn nhu như cũ, nhưng nàng vẫn lo lắng.

Nhìn thấy nàng uể oải như vậy, Phàn Ngưỡng Cực nhanh nhanh an ủi nàng. “Có phải do thời tiết thật tốt hay không, cho nên mới tăng cảm giác thèm ăn?”

“Vậy chàng thì sao? Có cảm thấy thèm ăn không? Chắc là không có đi, có thể thấy được là ta có vấn đề.” Nàng lắc lắc bả vai, nhìn mấy cái chén đĩa không trên bàn vài cái, nước mắt nhanh chóng rơi xuống.

Gần đây nàng cũng cảm thấy chính mình càng ngày càng quái lạ, ăn rất nhiều, mặc dù trước kia nàng cũng không có đặc biệt thích ăn uống. Nàng chỉ sợ đã bị bệnh, bằng không sao lại khác thường như vậy?

“Nếu lo lắng, y quán của Tư Mã đại phu cách đây không xa, tiện đường chúng ta đến cho hấn xem mạch, được không?” Phàn Ngưỡng Cực cũng bắt đầu có chút lo lắng. Tiểu Tiểu mượt mà một chút cũng không ngại, nhưng chỉ sợ sinh quái bệnh.

“Được..... Được thôi!” Tiểu Tiểu cũng gật đầu đáp ứng.

“Đừng lo lắng.” Hấn xoa nhẹ chân mày giúp nàng thoải mái.

Vì thế hai vợ chồng thanh toán xong, trực tiếp đi đến chỗ Tư Mã đại phu.

Không lâu sau, Tư Mã đại phu một bên bắt mạch cho Tiểu Tiểu, một bên cau mày hỏi: “Vương phi gần đây luôn có khẩu vị tốt? Đặc biệt là thích ăn đồ ngọt?”

“Đúng, còn rất thích ăn một ít thứ gì đó trước kia không ăn nha. Như hôm qua ta ăn rất nhiều mẻ gà, cái đó trước kia ta cũng không dám ăn. Còn có, bỗng nhiên hôm nay ta rất muốn ăn bánh hoa quế. Đại phu, bệnh này của ta có nghiêm trọng không? Có thể trị không? Phải bao lâu mới có thể chữa khỏi?” Tiểu Tiểu lo lắng.

“Àn, vương phi yên tâm, không phải chuyện nghiêm trọng gì.” Tư Mã đại phu rút cục gật gật đầu, sau đó lại tính toán. “Ước chừng thêm năm, sáu tháng là đã xong.”

“Năm, sáu tháng?” Giờ tới lượt Phàn Ngưỡng Cực kêu ra tiếng. “Phải trị lâu như vậy, còn nói không nghiêm trọng?”

Tư Mã đại phu rút cục nhịn không được cười ha ha thành tiếng. “Đứa nhỏ dù sao cũng cần phải mang thai mười tháng mới có thể sinh được, vương gia có gấp cũng vô dụng.”

“Cái gì?!” lần này là Phàn Ngưỡng Cực cùng Tiểu Tiểu đồng thời kêu lên.

Tư Mã đại phu rất thích phản ứng bọn họ. “Đúng vậy, vương phi chỉ là có thai, không phải bệnh quái lạ gì.”

Tiểu Tiểu vui vẻ nín chặt Phàn Ngưỡng Cực. “Chúng ta có con, phải không? Nha, ta còn tưởng ta sẽ béo thành tiểu trư(hoan con), thật lo lắng nha!”

— Phàn Ngưỡng Cực đang ngăn người đến nghiêm trọng. —

“Nhưng mà, vương gia, không phải chàng nói chàng.....” Tiểu Tiểu thấy hấn còn chưa hoàn hồn, đành phải quay đầu hỏi đại phu. “Từng có thái y chẩn đoán rằng vương gia về sau khó có con nối dõi, đại phu cho đây là có chuyện gì?”

“Lão phu giúp vương gia xem mạch đi!” Tư Mã đại phu đưa tay bắt mạch.

“Không dám dối gạt đại phu, bốn vương từng trúng độc, lúc ấy thái y chẩn đoán bệnh bốn vương sau này khó có con nối dõi, mà nay vì sao.....” Phàn Ngưỡng Cực hoang mang.

“Àn!” Tư Mã đại phu trầm ngâm một chút. “Thân mình có chút hao tổn, nhưng không phải hoàn toàn không có cơ hội, có thể thấy được vài năm nay vương gia điều dưỡng thân mình không tệ. Cứ duy trì tốt như vậy, sau này vẫn có cơ hội có thêm đứa nhỏ nữa.”

“Nha, có phải trước kia thái y giúp chàng xem bệnh là lang băm, dám hại chàng cho là đời này không thể có con.” Tiểu Tiểu nói có chút giận. “Bất quá vì đứa nhỏ của chúng ta, ta sẽ không tìm hấn tính sổ.”

“Ta..... Thực sự có đứa nhỏ sao?” Phàn Ngưỡng Cực chỉ ngây ngốc nhìn nhìn Tiểu Tiểu, sau đó đưa tay sờ sờ phần bụng mượt mà của nàng. Giấc

mộng này hẳn chưa bao giờ dám mơ đến, bởi vì biết rõ chính mình không thể có đứa nhỏ, cho nên tận lực không nghĩ nữa. Hắn không muốn bởi vì một phần không thể có được mà làm thương tổn hạnh phúc đang có. Nhưng xem ra ông trời vẫn yêu thương hắn, không để cho hắn cô đơn quá lâu, đầu tiên là đem Tiểu Tiểu cho hắn, hiện giờ lại cho hắn đứa nhỏ.

“Đại phu cũng nói như vậy, hẳn là không sai.” Tiểu Tiểu vui vẻ nở nụ cười.

“Việc này thật sự là..... thật làm người ta kinh hãi. Ta vốn cho rằng..... vốn cho rằng ta cả đời này cứ như vậy mà trôi qua, không nghĩ tới.....” Phàn Ngưỡng Cực đang kích động.

Thấy vẻ mặt hắn hưng phấn cùng cảm kích, Tiểu Tiểu cũng cảm thấy vui mừng không thôi. Nàng biết trước kia hắn có bao nhiêu cô đơn và tịch mịch, hiện tại có đứa nhỏ rồi, trong vương phủ sẽ càng náo nhiệt, chỉ biết sau này hắn càng hạnh phúc.

“Nhất định là ông trời thương hại, để cho chúng ta có đứa nhỏ.” Tiểu Tiểu ôm lấy tay hắn. “Chúng ta về nhà nhanh lên, ta sẽ cùng cha nói chuyện này, cha nhất định rất cao hứng!”

“Đợi chút, đại phu, còn có gì cần phải chú ý?” Phàn Ngưỡng Cực cười đến toe toét, vẫn không quên hỏi trọng điểm.

Vì thế đại phu nói rõ một số chuyện nên chú ý, hơn nữa còn hứa hẹn sẽ định kỳ đến vương phủ thăm khám cho Tiểu Tiểu, Phàn Ngưỡng Cực mới yên lòng, nắm tay Tiểu Tiểu rời đi.

Trên đường trở về vương phủ, hai người thường xuyên bốn mắt nhìn nhau, sau đó lại cười âm áp thỏa mãn.

“Nàng vui về sao?” Hắc nhệ nhàng hỏi nàng.

Nàng ôn nhu cười, tựa đầu vào hắn. “Ta thật vui về, bởi vì chàng vui về, ta cũng thỏa mãn.”

“Nàng nói không sai.” Hắc ngắm nhìn nàng, biểu lộ tình cảm thật sâu trong sự trầm mặc.

“Ta nói cái gì không sai?” Nàng không hiểu hỏi lại.

Hắn mở miệng cười, vẻ mặt kia cực kỳ có mị lực, hại nàng nhìn đến độ cảm thấy tương công mình thực mê người. Ngay tại thời điểm nàng còn ngây ngốc, hắn rút cục mở miệng –

“Nàng nói..... Còn sống vẫn còn có rất nhiều chuyện tốt.”

Không phải thế sao? Chuyện tốt nhiều đến nỗi không thể đoán trước được đâu!

Bạn đang đọc truyện *Hách Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.